
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 19 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 27 de febrer de 1985

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 18

Sessió Plenària núm. 19,

primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 18

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dotze minuts.

Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 10, 70, 71 i 72 i la Disposició Addicional Tercera de la Llei 50/1984, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985.

El M. H. Sr. President comunica que trenta-dos I. Srs. Diputats han demanat per escrit posposar la discussió de la proposta per a una propera sessió (p. 876).

Torn a favor de la proposta de posposició: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 876).

Posició dels Grups parlamentaris: I. Sr. Torres (ER) (p. 877); I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 877); I. Sr. Fernández (P) (p. 879), i H. Sr. Armet (S) (p. 879).

El Diputat I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 880).

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i tres minuts.

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix un escrit en què els dits trenta-dos I. Srs. Diputats retiren llur petició (p. 880).

Torn a favor de la Proposta de Resolució: I. Sr. Torres (ER) (p. 881).

Posició dels Grups parlamentaris: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 883); *H. Sr. Folchi (P)* (p. 884); *H. Sr. Armet (S)* (p. 884), i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 886).

Votació: *aprovada per 85 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció* (p. 888).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.

Sessió Plenària núm. 19

La sessió s'obre a tres quarts de dues de la tarda.

Necrologia de l'I. Sr. Jordi Peris i Musso (Primer punt de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Bueno (P) intervé per pronunciar la dita necrologia (p. 889). A proposta del M. H. Sr. President, la Cambra guarda un minut de silenci (p. 890).

Se suspèn la sessió a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora (Segon punt de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 890).

Articulat

Article 1

Punt 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S)*, juntament amb l'esmena núm. 15 (p. 892).

Posició del Grup proponent: *I. Sr. Dalmau (CiU)*, juntament amb l'esmena núm. 2 (p. 893).

Punt 2

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de supressió i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S)* (p. 893).

Posició del Grup proponent: *feta abans* (esmena núm. 1).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 39 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 894).

Votació de l'esmena núm. 2: *aprovada per unanimitat* (p. 894).

Text del Dictamen

L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 894).

Votació de la primera frase del punt 1: *aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions* (p. 894).

Votació de la segona frase del punt 1: *rebutjada per unanimitat* (p. 894).

L'I. Sr. Subirà (CiU) anuncia el decaïment del punt 2 d'aquest article (p. 894).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

L'I. Sr. Molas (S) presenta una esmena tècnica, la qual és acceptada per assentiment (p. 894).

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S)*, juntament amb les esmenes núms. 4, 5 i 6 (p. 894).

Posició del Grup proponent: *I. Sr. Dalmau (CiU)* (p. 895).

Votació de l'apartat a) de l'esmena núm. 3: *aprovat per unanimitat* (p. 896).

Votació dels apartats b) i c) de l'esmena núm. 3: *rebutjats per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 896).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 896).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 4 i 5, d'addició)

Debatudes i decaïgues abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *fet abans* (esmena núm. 3).

Torn en contra: *fet abans* (esmena núm. 3).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 897).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 897).

Article 4

Esmena del G. p. Popular (núm. 7, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Fernández (P)*, que n'anuncia la retirada (p. 897).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 897).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S)* (p. 897).

Torn en contra: *I. Sr. Dalmau (CiU)* (p. 898).

Punt 1

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, d'addició)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 898).

Votació de l'esmena núm. 8: *rebutjada per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 898).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 57 vots a favor, 32 en contra i 12 abstencions* (p. 898).

Articles 6, 7 i 8

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat* (p. 898).

Article 9**Punt 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació i d'addició)

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional, la qual és llegida per la I. Sra. Secretària Tercera (p. 898).

L'I. Sr. Molas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 898).

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Fernández (P)* (p. 899).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, d'addició)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 898).

Punt 2

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S), que n'anuncia la retirada* (p. 899).

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, de modificació i d'addició)

L'I. Sr. Fernández (P) anuncia que la dóna per defensada (p. 899).

L'I. Sr. Dalmau (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 899).

Torn en contra: *I. Sr. Dalmau (CiU)* (p. 899).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 10, 11 i 12: *aprovada per unanimitat* (p. 899).

L'I. Sr. Subirà (CiU) demana votació separada de l'esmena núm. 14 (p. 899).

Votació de la part de modificació de l'esmena núm. 14: *rebutjada per 7 vots a favor, 60 en contra i 32 abstencions* (p. 899).

Votació de la part de supressió de l'esmena núm. 14: *aprovada per unanimitat* (p. 899).

Text del Dictamen

Votació del punt 2: *aprovat per unanimitat* (p. 899).

Articles 10, 11 i 12

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat* (p. 900).

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 900).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 900).

Disposició final

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Molas (S)* (p. 900).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 900).

Exposició de motius

L'I. Sr. Fernández (P) demana votació separada del títol de la Llei i de l'exposició de motius (p. 900).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 900).

Títol de la Llei

Votació: *aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions* (p. 900).

Explicacions de vot: *I. Sr. Torres (ER)* (p. 900); *I. Sr. Ribó (PSUC)* (pàg. 901); *I. Sr. Fernández (P)* (p. 901); *I. Sr. Molas (S)* (p. 901); *I. Sr. Dalmau (CiU)* (p. 903).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu (Tercer punt de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 904).

Posició dels Grups: *I. Sr. Torres (ER)* (p. 904), *I. Sr. Fernández (P)* (p. 905), *I. Sr. Molas (S)* (p. 905), i *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 905).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 906).

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Fons de Coperació Local de Catalunya (Quart punt de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *I. Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 906).

Torn en contra: *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 907).

Posició dels Grups: *I. Sr. Alay (ER)* (p. 909); *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 910), i *I. Sr. Fernández (P)* (p. 911).

Votació: *rebutjada per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 911).

Se suspèn la sessió a un quart de nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 18

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona.

En el moment de començar, al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 10, 70, 71 i 72 i la Disposició addicional tercera de la Llei 50/1984, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985.

El Sr. PRESIDENT: S'obre la sessió.

Abans d'entrar en el debat de l'únic punt de l'ordre del dia que tenim per a aquest Ple, haig de comunicar als Il·lustres membres de la Cambra que ha estat presentat un escrit signat per 32 Diputats —que representen, per tant, més de la cinquena part dels membres de la Cambra— en el qual, fent ús del que estableix l'article 61.4 del Reglament del Parlament de Catalunya, proposen una alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió, que consisteix a posposar l'únic punt d'aquest per a una propera sessió plenària. Per tant, abans de sotmetre a votació aquesta proposta, vull preguntar si algun representant dels Diputats autors de la proposta vol intervenir per exposar-la a la Cambra. L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula per quinze minuts.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la meua intervenció serà molt més breu que quinze minuts perquè es referirà, en primer lloc, estrictament als aspectes reglamentaris i, després, als aspectes que per a nosaltres demostren la conveniència —per als signants d'aquest document—, la conveniència que avui no es toqui el tema previst en l'ordre del dia. Evitaré, evidentment, entrar en el fons del tema; en el fons del tema hi entrarem quan el Ple es torni a reunir, si prospera la nostra proposta, per debatre la interposició del recurs.

Aspectes reglamentaris. L'article 61.4 del nostre Reglament diu: que «L'ordre del dia del Ple podrà ser alterat quan així ho acordarà, a proposta del President o a petició de dos Grups parlamentaris o d'una cinquena part dels membres de la Cambra», i segueix, i finalment diu: «quan es tractarà d'incloure-hi un assumpte» —és a dir, per protegir els drets de la resta de

Diputats— «aquest haurà d'haver complert els tràmits reglamentaris» i, a més a més, especifica més endavant que aquesta decisió d'inclusió «haurà de ser per majoria absoluta del Ple». Vol dir que l'altra decisió, la decisió de treure un punt de l'ordre del dia no cal que sigui per majoria absoluta, cal que sigui, només, per majoria simple de la Cambra. Sempre les disposicions reglamentàries poden ser interpretades de diferents maneres, i hi hauria la possibilitat d'interpretar dient: l'alteració de l'ordre del dia que consisteix a treure un únic punt és més que una alteració, perquè és buidar-lo. I llavors, en aquestes situacions, el que s'ha de fer és mirar els precedents. Jo vaig fer una anàlisi dels precedents: hi ha, si no estic equivocant, set casos en què hi ha hagut alteració de l'ordre del dia, però, d'aquests set, n'hi ha un que s'escau totalment amb la situació en què ens trobem avui. El dia 25 de maig de 1983 hi havia un Ple convocat per debatre la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat —per tant, era un Ple específic—, concretament contra la Llei Orgànica per la qual es modifiquen determinats articles de la Llei d'Eleccions Locals. En el moment de començar la sessió, s'obre la sessió i el President del Parlament diu unes paraules molt similars a les que s'acaben de dir, en el sentit que hi ha hagut la petició de tres Grups parlamentaris, en aquell cas Esquerra, el PSUC i Convergència i Unió, demanant que es modifiqui l'ordre del dia, traient aquell punt; que es modifiqui l'ordre del dia traient aquell punt, era l'únic, que era un ple específic, era una situació exactament igual com la d'avui. Hi ha un Diputat a la Cambra, l'Il·lustre senyor Celestino Sánchez, que expressa la seva protesta, però finalment el President, aplicant el Reglament, al nostre entendre correctament, diu les següents paraules, diu: «naturalment, les manifestacions del senyor Diputat que acaba de parlar constaran en l'acta d'aquesta sessió, però em sembla que la voluntat de la majoria és netament de donar aquesta sessió d'avui específica per acabada. S'aixeca la sessió.»

A nosaltres ens sembla que aquest és un pla precedent, idèntic a la situació d'avui. No ben bé idèntic a la situació d'avui, perquè, almenys en la intenció dels Diputats que signen la petició que es modifiqui aquest ordre del dia, no hi és que aquest tema no es torni a tocar, com va ser aquell el cas, sinó que es torni a tocar dins del termini que encara ens queda per decidir en aquesta Cambra si es fa o no, si es decideix o no la interposició del recurs d'inconstitucionalitat. Per tant, reglamentàriament es pot fer, els precedents ens diuen que es pot fer. Una cinquena part, més d'una cinquena part de Diputats opinen que convé ajornar aquesta decisió, no abandonar-la, simplement ajornar-la. Per què? Perquè tenim termini sobrer, ens sobren dies, i, en una decisió d'aquesta transcendència, pensem que donar-nos tots unes jornades més de reflexió és bo, sobretot tenint en compte que es tracta d'un tema..., mai la interposició de recurs d'inconstitucionalitat és un tema trivial, però la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra una Llei de Pressupostos no és gens trivial. Ho vaig dir en la meua

intervenció de fa, deu fer aproximadament un any, quan discutíem si s'interposava recurs contra uns anteriors pressupostos.

De totes maneres, senyores i senyors Diputats, pensin una cosa: la nostra actitud, aquesta vegada, quan arribi el moment, serà més rigorosa, més estricta, més dura que ho va ser en aquell moment, perquè ens donem uns quants dies més de meditació, però perquè pensin que serà la segona vegada, i les coses, encara que formalment siguin similars, encara que formalment fossin idèntiques, quan es repeteixen i es reiteren arriba un moment que potser cal —i per això hem de meditar uns quants dies més—, potser cal dir «prou».

Per totes les explicacions que jo els he donat, volem pensar-nos-ho uns quants dies més. Sabem també, sabem també que el Govern ha demanat al Consell Consultiu dictamen sobre la constitucionalitat o no d'un altre article que no era contemplat en la petició que es va fer, concretament, l'article 78. Aquest Diputat desconeix si el dictamen ha estat emès ja o no, però, en qualsevol cas, aquests dies més de meditació ens serviran també per fer les consideracions que calgui fer respecte a l'altre article que els acabo d'esmentar.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Illustre membre de la Cambra vol fer ús de la paraula per un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula, per quinze minuts.

El Sr. TORRES: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, no era la nostra intenció haver de fer un torn en contra, en aquest debat, a una proposició dilatòria, sinó que era la nostra intenció de fer una intervenció a favor d'una demanda d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat.

Hem estat, doncs, en certa manera sorpresos per aquesta demanda d'alteració de l'ordre del dia, i nosaltres pensem que era la nostra obligació de fer un torn en contra d'aquesta petició, signada pel nombre reglamentari de Diputats que correspon, per diverses raons. Una raó de tipus formal. El Diputat senyor Subirà ha esgrimit uns arguments que són dignes d'atenció i que, evidentment, val la pena de sospesar. Però, així i tot, nosaltres pensem que aquesta demanda d'alteració, que, en definitiva, es tradueix en una demanda d'ajornament, és agafar una mica massa uns costums, en aquest Parlament, que en certa manera desnaturalitzen la mecànica normal del règim parlamentari. Avui estem reunits aquí per celebrar una sessió monogràfica, amb un tema únic i específic; és un article del nostre Reglament que li dona la seva celebritat, i tots vostès saben que les sessions específiques estan rodejades d'una certa formalitat, d'un cert prestigi; diria jo, i que, per tant, fins allà on sigui possible no cal manipular-les i no cal introduir-hi elements d'innovació.

El Diputat senyor Subirà ens ha dit que hi havia uns precedents; és possible. Nosaltres no hem estudiat aquesta mecànica històrica, podríem dir-ne. És possible que s'hagi produït un precedent del tipus similar al que ens està ocupant en aquests moments. No hem pogut consultar els textos adequats, però deu ser així, ja que el senyor Subirà ho ha dit. Però, així i tot, nosaltres pensem que una sessió específica, que té una tramitació perfectament regulada, com és que el dia 9 de gener la Mesa admet a tràmit la demanda de dictamen; el 22 de gener —fixin-se bé en la celeritat i la diligència del Consell Consultiu en el seu treball— aquest emet un dictamen exhaustiu del

tema, i es convoca el Ple pel dia 27 de febrer. És a dir, que transcorre més d'un mes, més d'un mes entre la publicació del dictamen del Consell Consultiu i la celebració del Ple. Això vol dir que totes les senyores Diputades i tots els senyors Diputats d'aquesta Cambra, com els mitjans de comunicació, com l'opinió pública en general, han tingut àmplies possibilitats, totals possibilitats de penetrar en el contingut del Dictamen del Consell Consultiu. No hi ha cap bomba-retardament, no hi ha cap secret amagat; hi ha unes conclusions absolutament taxatives i contundents, en el sentit de dir que l'article 10, el 71, el 72 i el 74 —si no ho recordo malament— i la Disposició addicional tercera són clarament inconstitucionals. Això és així de clar, és així de contundent. La labor d'aquesta Cambra, aquest matí, seria de limitar-se a dir sí o no presentem un recurs d'inconstitucionalitat.

Els motius per l'ajornament, amb un esforç d'imaginació, els podríem arribar a suposar. Però, senyores i senyors Diputats, el mateix portaveu de Convergència i Unió ens ha dit que recordava la seva intervenció d'ara fa quasi exactament un any, en aquesta mateixa tribuna, parlant d'un tema similar, si no idèntic. Jo recordo perfectament la seva intervenció, entre altres coses perquè me l'he rellegida. I la intervenció del senyor Subirà, del Diputat Subirà, va consistir, sobretot, en un atac d'una duresa extraordinària, d'una crítica absolutament duríssima de la política econòmica i financera del Govern de Madrid. No vull recordar els qualificatius, perquè potser, fins i tot avui, ens arribarien a semblar excessius. I arribava a la conclusió, el Diputat Subirà, que malgrat tot allò, i malgrat que les conclusions del dictamen del Consell Consultiu fossin absolutament conformes al que ell pensava i el seu Grup pensava, s'abstindrien en aquella votació, i com a motiu donava una expressió molt gràfica: «no volem tirar més llenya al foc».

Bé, l'únic comentari que voldria fer és que el debat d'avui ja no és una novetat, és a dir, que no és un mes de reflexió des de l'emissió del dictamen, sinó que és un any que ha transcorregut des de l'altra emissió de l'altre dictamen; és a dir, que hi ha hagut un any de reflexió, entre un i altre, per un tema absolutament idèntic. I aleshores, jo em pregunto: per què hem de posar un any i tres setmanes de reflexió, quan em sembla a mi que amb un any n'hi havia ben bé prou? De tota manera, nosaltres, respectuosos de la mecànica parlamentària, ens inclinarem davant de l'opinió de la majoria, desitjant ardentment que el debat que avui dia, naturalment, no anullem sinó que diferim es pugui celebrar al més aviat possible i amb tota solemnitat, però per les raons que he exposat, ja comprendran les senyores i els senyors Diputats que el nostre Grup s'oposa a l'aprovació d'aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al posicionament dels altres Grups, podran disposar de deu minuts cada un. Farem les intervencions, com és habitual, començant pels de menor volum i acabant pels de més volum. L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, nosaltres també ens oposarem a l'ajornament d'aquesta qüestió amb els nostres vots, i voldríem donar les raons per les quals ens oposem a aquest ajornament, havent sentit amb molta atenció les raons a favor de l'ajornament que ha donat el Diputat de la majoria el senyor Subirà.

Senyor Subirà, els precedents, citar-los té un inconvenient o un perill: que n'hi ha per tots els gustos. I n'hi ha un, que li acaben de recordar a vostè, que jo li recordaré també, del 16 de febrer del 84, on a vostè li va tocar ballar amb la més lletja, i és fer aquell joc de mans que ha explicat molt bé el senyor Víctor Torres, de dir: «no al pressupost de l'Estat, no a aquests atemptats a l'Estatut, no al centralisme, no..., però nosaltres» —no cal que li llegeixi el tros, que és realment còmic— «ens abstindrem per la governabilitat, per l'estabilitat..., etcètera.»

Senyor Subirà, aquest és el segon ajornament d'un Ple del Parlament en aquesta legislatura. Vostès, que tenen majoria absoluta, que tenen la majoria a l'hemicicle, funcionen a cops d'ajornar el funcionament normal d'aquesta Cambra. Major paradoxa, no me la puc imaginar en el joc de la democràcia parlamentària. Dominen aquest hemicicle per raons de vot popular, i, en canvi, no deixen funcionar aquest hemicicle, no deixen funcionar els seus setanta-dos Diputats, en primer lloc, que són els que fan majoria. O sigui, en menys d'un any de legislatura ja portem dos ajornaments del Ple del Parlament. Crido l'atenció de les senyores Diputades i als senyors Diputats, especialment els que fan majoria amb Convergència i Unió, sobre el que això significa per a la nostra responsabilitat com a Diputats; no per al joc partidista —que després en parlarem—, per a la nostra responsabilitat, per la qual estem aquí elegits i, entre altres coses, com també els he dit diverses vegades, tenim una funció remunerada per l'erari públic per exercir una determinada tasca. Dues suspensions de Ple, i ajornaments, una amb uns mètodes, l'altra amb uns altres mètodes, per la majoria.

I sí que li agraeixo, senyor Subirà, que aquesta vegada no hagin utilitzat els mètodes que van utilitzar l'altra vegada, no a la «cacicada»; això, li ho agraim molt sincerament. És una obvietat, aquest agraiment, perquè no és res més que dir que aquesta vegada han respectat el joc democràtic i l'altra vegada no, però vaja, així i tot, com que tenen majoria, els ho agraim. Nosaltres ens hi oposem per raons de forma: el tema ha estat suscitat amb temps, com ha dit el senyor Víctor Torres, ha estat estudiat curosament, ha estat publicat en un *utletí* del Parlament fa vora un mes, però conegut pels Grups amb fotocòpia abans d'aquesta publicació, més d'aquest temps. Hl ha hagut temps suficient per als Grups per sospesar aquestes consideracions al Consell Consultiu, i a més hem de gaudir de temps suficient per —ja que s'han complert totes aquestes previsions— al que són les al·legacions.

El Consell Consultiu és inequívoc —i se'n recorda, vostè, del Consell Consultiu i del seu valor, i no li cito precedents també com el defensava en aquesta tribuna quant als seus dictàmens—, és inequívoc; hi ha uns articles a l'actual Pressupost de l'Estat que alteren l'ordre constitucional. Per tant, dit amb clau catalana —perquè és el que s'entendria al carrer— hi ha uns articles de l'actual Pressupost de l'Estat que van en contra de l'autonomia de Catalunya, i vostès són, o haurien de ser, els principals defensors de l'autonomia de Catalunya.

Oposició de contingut, també, a l'ajornament. Senyor Subirà, vostè no ens demana l'ajornament per a reflexió tècnica ni per a reflexió jurídica, sigui sincer —i li recordaré per què ha de ser sincer—; no ens vingui ara amb la comèdia de l'article 78 i l'ampliació que ha fet el Consell Executiu... No és per a aquest tipus de reflexió que ens demana l'ajornament; si més

no, vostè deia no fa gaires dies en uns diaris de Barcelona «que no se puede tomar», ho cito en castellà, tal com està publicat, «una decisión tan importante por razones estrictamente técnicas; tomará la decisión en función del contenido del Dictamen del Consell Consultiu y de las relaciones políticas entre el Gobierno central y la Generalitat». Per tant, digui que és per reflexionar sobre determinats aspectes de la negociació política del Govern de Catalunya amb el Govern central.

Jo voldria centrar-me en aquesta qüestió, que és el cor del tema. Raons de partit, pregunto? Raons d'institució, pregunto? Govern? O raons d'institució, Parlament? Seria anar a trobar on és de debò el fonament d'aquest ajornament. És un fonament parlamentari de la funció que ens tocava fer avui que era votar un recurs d'inconstitucionalitat, a favor o en contra, tal com preveu la Constitució i l'Estatut? Són per raons de la majoria parlamentària d'aquesta Cambra? Són raons del Govern de Catalunya, o són raons d'un Grup parlamentari compost per dos partits, Convergència Democràtica i Unió Democràtica, que tenen un Grup parlamentari també homònim a escala estatal, que és Minoria Catalana? De vegades, algun Conseller de l'actual Govern, que estava en l'anterior Govern ens ha dit: «oh!, que n'és de fàcil, des de la vostra posició, fer defensa de l'Estatut, que no teniu responsabilitats de govern; nosaltres, que les tenim, hem de sospesar aquestes responsabilitats de govern.» Bé, em sap molt de greu de treure aquest tema avui, però estem una miqueta, amb perdó, tots plegats amb el cul a l'aire —amb perdó de l'expressió—, i ho estem en el tema de la Llei de Bases de Règim Local. Que n'era, de fàcil, defensar Catalunya pactant Minoria Catalana determinades esmenes de la Llei de Bases de Règim Local al Congrés dels Diputats, i ara a corre-cuita tornem a la tàctica del botiguer: quatre amb cinquanta, tres amb setanta-cinc; a veure quines esmenes coincideixen amb el Senat.

Això no és defensar l'autonomia de Catalunya, senyors de Convergència i Unió, i no ens vinguin amb aquests arguments. No ho és, si més no, perquè aquí no coneixem aquestes negociacions, perquè aquí, que som els qui hem de controlar el Govern, no tenim cap transparència del que vostès, com a govern que ens demana aquest ajornament —si anem a la segona hipòtesi—..., què estan negociant i com estan venent o adquirint l'autonomia de Catalunya amb les seves negociacions? No hi ha cap transparència per a aquests Grups parlamentaris ni del de la majoria, senyors de Convergència i Unió. Vostès tampoc no ho saben; per què ara cal dir que sí a la Llei de Bases de Règim Local, i ara cal dir que no. No tenim coneixement, i som els primers que ho hauríem de saber, sobre aquestes negociacions. Per tant no ens vinguin amb aquest argument institucional; baixi una mica el to i situï's en l'argument absolutament legítim de la política d'una majoria parlamentària de Convergència i Unió que, per les seves raons partidistes —no d'Estatut, sinó partidistes—, han d'anar endavant o endarrere amb les seves defenses.

Vostès ens sotmeten a la dutxa escocesa d'«ara sí, ara no; centralisme sí, ara no; aquí sempre hi ha centralisme, fora d'aquí sembla que no...», respecte de com es defensa l'autonomia de Catalunya.

Nosaltres, avui, votant aquest ajornament, perquè òbviament sortirà votat ja que ho ha anunciat el Portaveu de la majoria, estem convertint-nos una vegada més en un apèndix del

Govern de Catalunya, no en la Cambra representativa parlamentària que diu l'Estatut i que diuen les normes d'una democràcia parlamentària. Vostès utilitzen els recursos d'inconstitucionalitat no com diu la Constitució o com diu l'Estatut, no com s'hauria de fer en un joc democràtic, els estan utilitzant com moneda de canvi en negociacions partidistes. Nosaltres creiem que es pot dir que ho fan per defensar l'Estatut, i ho diran, i ho repetiran. I poden dir que ho fan per una manera d'interpretar com defensen l'Estatut; fins i tot, senyor Subirà, del seu discurs, agafat en abstracte, si no hi hagués precedents —per això a mi m'ha semblat bastant perillós de part seva citar els precedents—, diria: «Miri, me'l crec, encara me'l crec; ha donat tal to de seriositat i de responsabilitat, que me'l podia creure.» Però, senyor Subirà, vostè fa un any, en aquesta tribuna, diu: «No al centralisme, però m'abstinc; ara bé, recullo la Proposició no de Llei d'Esquerra Republicana...» I sap què va fer amb aquesta Proposició no de Llei? La va llençar a la paperera, senyor Subirà. Per tant, entengui que ara no me'l puc creure. Repeteixo, escoltant-lo: si jo no hagués estat aquí fa un any i no conegués la història, no conegués els precedents, hauria dit: «Noi, parla bé, i té raó, i que bé que ho ha justificat.» Però és que resulta que no, que per aquí no, senyor Subirà. Nosaltres, que sí que pretenem defensar Catalunya, ens oposarem a l'ajornament, i tant de bo que no tingui raó amb el que diré ara, tant de bo no tornin a quedar en evidència, per no utilitzar l'expressió que he utilitzat abans, no torni a quedar en evidència en aquest tema, quan debatem aquest recurs i un altre recurs que està pendent, per defensar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre representant del Grup Popular vol fer ús de la paraula? L'Illustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu perquè bàsicament el Grup Popular assumeix el que s'ha dit des del Grup del PSUC i des del Grup d'Esquerra Republicana, des d'aquesta tribuna abans que jo. Nosaltres hem de dir que, efectivament, és el segon ajornament d'un Ple en aquesta legislatura, en menys d'un any, i, efectivament de la mateixa manera que va succeir la vegada anterior, ja ens havíem assabentat a través dels mitjans de comunicació que avui vindríem aquí per no debatre la qüestió per la qual havíem estat convocats anteriorment. I nosaltres, el Grup Popular, que som nous en aquesta Cambra, el que diem és que ens sembla que s'estan institucionalitzant, d'alguna manera, unes formes parlamentàries que sobrepassen en molt la cortesia parlamentària. Perquè, efectivament, si el dictamen del Consell Consultiu ja s'havia emès fa més d'un mes, la Junta de Portaveus i la Mesa del Parlament van convocar aquest Ple amb prou anticipació o antelació, el Grup parlamentari de Convergència i Unió ja tenia arguments suficients per saber si avui s'havia ja rumiat suficientment el contingut del dictamen del Consell Consultiu i, en definitiva, si tenia ja, no tan sols els arguments tècnics sinó també polítics per definir-se avui en aquesta Cambra.

Nosaltres diem que segurament avui, al contrari de la vegada anterior, des del punt de vista reglamentari, aquesta suspensió o ajornament del Ple és correcta, és reglamentària, a diferència de l'anterior; però, en tot cas, no veiem la relació

que hi ha entre, per exemple, que la Generalitat tingui o no competències per al nomenament dels secretaris dels ajuntaments i que s'hagi d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de Pressupostos de l'Estat de l'any 1985. Efectivament, d'aquesta manera, senyors de Convergència i Unió, per a nosaltres no es defensa l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i això són fets i no paraules, i per aquesta via és evident que l'electorat, la societat catalana i aquesta Cambra acabaran, al final de la legislatura, sabent on són cadascuna de les forces polítiques que aquí estan representades.

Nosaltres volem dir que aquesta dinàmica s'ha de trencar, que no poden ser convocats els Diputats a uns plens que, després, en virtut de la voluntat majoritària del Grup de Convergència i Unió, no es desenrotllen, i que, en definitiva, aquest no és un bon camí per trobar el consens que, davant d'algunes iniciatives legislatives que, sobretot en aquesta legislatura, han de venir a aquesta Cambra, és necessari construir entre tots. I, finalment, com que avui no es debatrà aquesta qüestió —és evident que no entrarem en el fons de la qüestió que avui és a l'ordre del dia del Ple—, nosaltres anticipem, en tot cas, el vot favorable del Grup Popular a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat en el moment que vinguin definitivament el seu debat i la seva votació a aquesta Cambra autonòmica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre representant del Grup Socialista, l'Honorable Diputat senyor Armet, té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, avui portàvem un discurs preparat en un altre sentit, i ens ha obligat —com darrerament ens té acostumada aquesta Cambra— a fer una improvisació sobre la marxa davant d'una sobtada situació política i no volguda per nosaltres.

Aquí s'ha parlat, a la Cambra, de precedents. Dir molt clarament que els precedents sempre han vingut recolzats per una unanimitat dels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

En segon lloc, nosaltres comencem a estar profundament preocupats per la situació que es produeix en aquesta Cambra quan des d'un Grup parlamentari s'altera la vida normal del Parlament de Catalunya. S'ha fet en diverses ocasions, en aquesta legislatura; nosaltres creiem que es va fer d'una manera molt incorrecta i absolutament illegal quan es va produir una suspensió del Ple, i això crea una greu situació de tipus institucional. És a dir, el centre direccional polític de la majoria del Govern condiona la vida parlamentària de Catalunya. Una reunió tinguda quaranta-vuit hores abans, qualsevol tipus d'impressió subjectiva o objectiva política, pot condicionar la vida del Parlament, i, aleshores, això em sembla greu, perquè no és l'actuació d'un Grup parlamentari que s'expressa en el si d'aquesta Cambra, sinó del centre de direcció política del Govern de Catalunya que, realment, el que fa és condicionar la vida del Parlament de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, el Grup de Convergència i Unió a la Junta de Portaveus és el que aprova l'ordre del dia. Des d'aquest punt de vista, està d'acord que un punt determinat hi sigui present i es faci una sessió específica davant d'un recurs d'inconstitucionalitat. Curiosament, el centre de direcció política va marcant les pautes de comportament del seu mateix Grup parlamentari, que té una majoria, i condiona la vida parlamentària de Catalunya.

Nosaltres creiem que aquest element és preocupant i és un element greu. Però quina és la situació que es produeix en aquests moments? Si resulta que des del Parlament de Catalunya, amb totes les garanties jurídiques, dos Grups parlamentaris estan disposats a interposar un recurs d'inconstitucionalitat sobre la Llei dels Pressupostos Generals de l'Estat —i això es fa seguint tots els procediments—, davant el fet que no se celebri la reunió hi ha d'haver, òbviament, opinions polítiques molt fonamentades, hi ha d'haver, si més no, unes explicacions d'oportunitat o no oportunitat de celebrar aquesta sessió parlamentària. És obvi que en un recurs d'inconstitucionalitat hi ha una certa pressa, és obvi que hi ha hagut el temps suficient, és obvi que aquest és un tema recurrent, la qual cosa, evidentment, permet una presa de posició sòlida i objectiva davant d'aquesta situació.

Què succeeix quan es fan coses d'aquest tipus? I em permetran que sigui rotund en aquesta expressió. Nosaltres considerem que això significa un cop fort al prestigi que pugui tenir el Parlament de Catalunya quan presenta un recurs d'inconstitucionalitat, perquè, senyores i senyors Diputats, això no és seriós. S'han imposat els judicis de conveniència política per damunt dels judicis de constitucionalitat o inconstitucionalitat; això és greu quan es tracta d'un recurs d'inconstitucionalitat. En altres temes podria tenir un sentit perquè el temps polític i la seva acceptació o no no té unes conseqüències importants.

Crec que aquesta conclusió política és greu, crec que aquesta conclusió política obliga a una meditació, i una meditació que ha d'ultrapassar la sensibilitat política de cada grup parlamentari.

Aquí estem davant d'un tema institucional. Si hi ha un recurs d'inconstitucionalitat amb totes les garanties jurídiques, aquest recurs d'inconstitucionalitat ha de ser objecte d'un debat en el si del Parlament i si realment el Parlament, per majoria, ho acorda, trametre-ho al Tribunal Constitucional, o no trametre-ho al Tribunal Constitucional, si aquest Parlament no ho acorda.

La pèrdua de prestigi, des d'aquest punt de vista, em sembla negativa. Una lectura complementària, òbviament: el Tribunal Constitucional —que jugarà sempre amb una gran neutralitat— no contemplarà de manera positiva actuacions d'aquestes característiques. Un tema de constitucionalitat o no pot venir condicionat per oportunitats polítiques o desigs polítics d'un moment, de la majoria política d'un Parlament. Un tema de constitucionalitat o no requereix la serietat política necessària, i aquesta serietat política faria, òbviament, que el Tribunal Constitucional comencés a no prendre seriosament iniciatives legítimament sorgides d'aquest Parlament —que nosaltres podem estar-hi o no estar-hi d'acord, però legítimament sorgides, perquè ha sorgit de dos Grups parlamentaris que plantegen aquest tema en aquesta Cambra. I, per tant, en aquest cas vegin, senyores i senyors Diputats, un intent de fer un discurs en favor del prestigi del Parlament de Catalunya, i no hi vegin pas un discurs en favor dels interessos socialistes en el Parlament de Catalunya.

Nosaltres, malgrat que hàgim contemplat en aquest període situacions anòmales —suspensions de Plens, sorpreses un cop estem convocats—, no ens inclinarem davant la majoria. Nosaltres ens mantindrem dempeus, amb la dignitat democràtica davant la guillotina democràtica de la majoria. I crec que és im-

portant assenyalar-ho, perquè possiblement ens trobarem amb situacions similars. Jo, des d'aquesta Cambra, demanaria a tots els Grups, inclòs el Grup de Convergència i Unió, que actuïn com a Grups d'aquest Parlament i que no actuïn en funcions de criteris que tenen altres vies de solució o altres vies de diàleg. No interferim en la vida política, perquè afeblim les nostres institucions i afeblim la força del Parlament en la defensa de l'Estatut d'Autonomia.

A l'últim, voldria assenyalar que, per a nosaltres, l'Estatut s'aplica —això en parlarem el dia del recurs d'inconstitucionalitat— en tot moment; l'Estatut es defensa, però els continguts estatutaris no es negocien.

I, a l'últim, després d'estar escoltant el senyor Subirà, he intentat fer una reflexió sobre què era el que estava passant. He intentat cercar explicacions polítiques de fons, he intentat veure si hi havia algun tipus de plantejament —de curta volada, d'aquests plantejaments que serveixen per fer una gesticulació pretesament catalanista, quan després s'arriba a negociacions possiblement improvisades i mal fetes—; he pretès avaluar, diguem-ne, tot aquest conjunt de situacions, però, sincerament, jo només trobo una explicació profunda, que pugui explicar, diguem-ne, aquest tema. És a dir, aquesta justificació no és de tipus polític, és una justificació de tipus essencialista; és a dir, suposo, senyor Subirà, que és temps de Quaresma i s'ha de meditar molt.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(Ll. Sr. Subirà demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, no està prevista cap rèplica, eh?

El Sr. SUBIRÀ: Qüestió d'ordre, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: Ah, bé.

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)*: Nosaltres hem escoltat els arguments que s'han donat i ens han semblat tan importants que jo voldria demanar a la Presidència si volgués suspendre la sessió per uns minuts, perquè si la retirada de l'escrit que hem presentat, i que va encapçalat amb la meua firma, la pogués fer jo sol, ho faria; però, com que haig de consultar-ho a les persones que signen amb mi, i la retirada de l'escrit, en tot cas *(remor de veus)*, ha de ser signada pels mateixos signants de l'escrit, demano per favor a la Mesa que es doni l'oportunitat a aquests Diputats de considerar les observacions que s'han fet i prendre una decisió sospesada.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Se suspèn la sessió per cinc minuts, eh?

(Són les dotze del migdia i quatre minuts. La sessió es reprèn a dos quarts d'una del migdia i tres minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

S'ha rebut en aquesta Mesa un escrit que el senyor Secretari tindrà la bondat de donar-li lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Els Diputats sotsignats, del grup parlamentari de Convergència i Unió, retiren l'escrit entrat en el dia 27 de febrer, amb el número de registre 3341, a tots els efectes.» Està signat, aquest document, pel senyor Subirà i segueixen 32 signatures de senyors Diputats d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: Davant d'això i, per tant, sense l'obstacle que aquesta presentació de l'anterior escrit havia constituït, anem doncs a desenvolupar aquest Ple específic amb l'únic

punt de l'ordre del dia, que és el Debat i votació de la Proposta de la Resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya per tal que el Parlament interposi Recurs d'Inconstitucionalitat contra els articles 10, 70, 71 i 72 i la Disposició addicional tercera de la Llei 50/1984, del 30 de desembre, de Pressupostos General de l'Estat per al 1985.

Per iniciar el debat dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres per consumir un vot a favor. Torn a favor, perdó. Com és normal la seva intervenció haurà de ser de quinze minuts.

El Sr. TORRES: Gràcies, President. Senyores i senyors Diputats, després d'aquest parèntesi tornem a reprendre el curs normal d'aquest debat i unes paraules per felicitar-nos molt sincerament que el riu hagi tornat al seu llit i que les coses puguin desenvolupar-se tal com nosaltres desitjàvem. I felicitar-me, també, que en definitiva pugui pronunciar el discurs que en certa manera havia preparat per introduir aquest debat; el que passa és que serà un discurs ja una mica esbravat perquè s'han dit moltes coses i, probablement, les més substantives i les més apassionants. Però així i tot, i agafant un to ja més acadèmic, entrem en el fons d'aquest debat i diguem, en el límit d'horari que ens correspon, quines són les motivacions que han induït els Grups parlamentaris del PSUC i d'Esquerra Republicana a fer aquesta demanda de recurs d'inconstitucionalitat.

Recordàvem ara fa uns moments que un debat molt similar a aquest va tenir lloc el dia 16 de febrer del 1984. Hi ha una diferència: és que aquell debat va ser introduït a proposta d'un sol Grup parlamentari, el Grup del Partit Socialista Unificat, i anava signat per tretze Il·lustres senyors Diputats d'aquell Grup parlamentari, que era un dels requisits que es necessitaven per introduir una demanda d'aquest tipus.

Aquesta vegada no és solament un Grup parlamentari, sinó que són dos, perquè Esquerra Republicana de Catalunya ha decidit afegir-se a aquesta demanda i fer-se copartícip d'aquesta petició de recurs d'inconstitucionalitat.

I ho hem fet per dues raons fonamentals: la primera, per coherència amb el nostre vot del mes de febrer del 1984, vot afirmatiu, com ses senyories recorden, i, per altra part, perquè estem convençuts que, si raons hi havia el 1984 per fer una demanda d'inconstitucionalitat, n'hi han encara més i més greus el 1985.

En efecte, la Llei de Pressupostos del 1984, la Llei de Pressupostos de l'Estat, s'entén, i en particular els apartats b) i c) del punt segon de l'article 2, vulneraven manifestament les competències de la Generalitat i així ho va reconèixer el Consell Consultiu en el seu dictamen número 56, de 6 de febrer del 84.

No cometem l'error de glossar abundantament aquell dictamen perquè donem per suposat que les senyores i els senyors Diputats el coneixen a bastament, però sí que no ens resistirem a la temptació de recordar-ne la conclusió per la seva clara contundència. Deia aquell dictamen que en l'elaboració de les normes contingudes en els apartats b) i c) de l'article 2.2 s'hauria d'haver produït la intervenció de la Generalitat de Catalunya perquè pogués formular i presentar les seves previsions, d'acord amb el que estableix l'article 131.2 de la Constitució.

I és més, aquell dictamen del Consell Consultiu anava més

enllà de la petició del Grup proponent i deia d'una manera que no deixava lloc a dubtes que a més a més d'aquest punt concret hi havia l'article 13.2 de la Llei de Pressupostos del 84 que també vulnerava els mecanismes de participació dels ens locals al fons de cooperació municipal i podia ser titllat d'irrespectuós del que prescriu sobre el mateix tema l'article 48.2 del nostre Estatut.

Em permeto recordar telegràficament que aquella proposta va ser rebutjada perquè va obtenir únicament 34 vots a favor i 71 abstencions. I com sigui que aquests tràmits requereixen, aquestes aprovacions requereixen una majoria absoluta, la proposta va ser rebutjada.

També voldria recordar —perquè això té una relació directa amb el debat d'avui, encara que en aquestes altures ja ha perdut una certa actualitat— que els Grups abstencionistes, en línies generals, no es varen oposar frontalment a les argumentacions del Consell Consultiu i no varen discutir, en certa manera, l'oportunitat de la introducció del recurs d'inconstitucionalitat. Però varen fer-ho d'una manera molt diversa: el Grup dels Centristes, per exemple, deia que, efectivament, hi havia en el Consell Consultiu, en el seu dictamen, motius més que suficients des del punt de vista formal per introduir un recurs d'inconstitucionalitat, però que en canvi ells pensaven que no hi havia prou argumentació material i que en aquesta situació preferien abstenir-se. El Partit Socialista de Catalunya fonamentava sobretot la seva abstenció afirmant que la possibilitat de col·laboració del Govern de la Generalitat quedava desvirtuada, en certa manera el fet que el mecanisme previst per l'article 131 de la Constitució no havia estat fet objecte d'una reglamentació legal. Convergència i Unió, en fi, ja ho he recordat abans, va fer una crítica realment important i dura de la política financera i econòmica del Govern, però per raons que va justificar el seu portaveu, raons de conveniència, d'oportunitat, va pensar que en aquell moment, en aquell moment, era preferible donar temps al temps, no tirar llenya al foc —com he recordat abans— i mantenir una posició abstencionista.

Jo recordo que poc temps després el mateix President Pujol, si no recordo malament el mes de juny, en una conferència que va pronunciar en el Col·legi d'Economistes va fer al·lusió també, en tractar de l'economia del nostre país, del sistema de finançament, va dir que «moltes vegades havíem de fer concessions i hem d'adoptar actituds en certa manera impopulars», i va citar com a exemple el fet de l'abstenció de Convergència el mes de febrer del 1984, en oposar-se amb la seva abstenció que prosperés el recurs d'inconstitucionalitat, «malgrat», diu el President Pujol en aquesta conferència, «que hi havia motius més que suficients i més que vàlids per interposar aquest recurs».

Bé, ha passat un any i ens tornem a trobar davant del mateix problema, però, com deia molt bé el portaveu de Convergència, un problema agreujat considerablement pel fet de la reiteració, pel fet de la reincidència. Reincidència del Govern central que no ha tingut en compte els arguments desenvolupats brillantment pel Consell Executiu en els Pressupostos del 84 i que ha reincidit, gairebé exactament, en les mateixes faltes en la Llei de Pressupostos de 1985, amb una altra circumstància agreujant, que ara ja no es tracta únicament d'uns apartats d'un article de la Llei de Pressupostos, sinó que la nostra denúncia, del PSUC i d'Esquerra, comporta els articles 21, 22,

24, 70, 71 i 72, 10 i la Disposició addicional tercera.

I val la pena, encara que sigui molt breument, d'analitzar o recordar, més ben dit, la doctrina que ha inspirat el dictamen del Consell Consultiu. Pel que fa a l'article 10, que en definitiva és el mateix que va suscitar el precedent recurs, la doctrina del Consell Consultiu és la mateixa. Considera que l'augment remuneratiu del personal no laboral és una cosa irregular perquè es tracta d'un augment indiscriminat que afecta el conjunt de retribucions íntegres del personal no laboral i que es tracta, en conseqüència, d'una mesura conjuntural de duració anual que no està continguda en el concepte de bases del règim estatutari de tots els funcionaris públics o personal assimilat.

És cert, és cert, i cal ser objectiu en aquesta exposició, que el mateix Consell Consultiu repeteix l'error que, al nostre judici, va cometre en el dictamen del 84 en dir que l'establiment d'aquest percentatge podria justificar-se, en certa manera, en virtut de l'article 149.1.13 de la Constitució, que dona competència exclusiva a l'Estat sobre les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

Però després el mateix Dictamen del Consell Consultiu diu que l'exercici d'aquesta competència estatal està sotmesa al procediment previst en l'article 131 de la Constitució, i queda molt clar que el Govern central ha negligit aquest important tràmit, que comporta el manament —que en l'elaboració de la decisió planificadora és un requisit previ i indispensable— que les Comunitats Autònomes —la Generalitat, en aquest cas— puguin subministrar les previsions i els assessoraments corresponents. En no haver-se produït aquesta participació, l'article 10 és contrari a la Constitució i a l'Estatut, l'article 10 de la Llei de Pressupostos, s'entén. I amb una altra excepció important, i és que la Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública hauria permès, potser, amb la creació del Consell Superior de la Funció Pública o de la Comissió coordinadora, utilitzar aquests canals orgànics per establir els contactes previs previstos per la Constitució, article 131.

No hem tingut sort en l'apreciació d'inconstitucionalitat dels articles 21, 22.1 i 24.2, perquè el Dictamen del Consell Consultiu considera que el que preveuen aquests articles només podria aplicar-se al personal al servei de la Generalitat o dels ens locals amb caràcter supletori, i sobre la base del que estableix l'article 149.3 de la Constitució. Per bé que aquesta presa de posició del Consell Consultiu podria ser objecte de moltes interpretacions —en les quals no entraré, evidentment, per imperatius d'horari—, diguem tot seguit que ens inclinem, evidentment, davant d'aquesta decisió, per nosaltres desfavorable, referent als articles 21, 22 i 24. En canvi, pel que fa als articles 70, 71 i 74, el Dictamen del Consell Consultiu és contundent: els tres articles són contraris a la Constitució i a l'Estatut. En efecte, de la mateixa manera que el Dictamen del 1984 ja assenyalava un claríssim incompliment de l'article 48.2 de l'Estatut, el Dictamen del 85 es ratifica en el mateix criteri. I recordem aquest article 48.2 de l'Estatut, que diu que els ingressos dels ens locals de Catalunya consistents en participacions per ingressos estatals i en subvencions incondicionades seran percebuts a través de la Generalitat, que els distribuirà d'acord amb els criteris legals que seran establerts per les esmentades participacions. Doncs bé, després de lliurar-se a un examen aprofundit dels articles impugnats, per nosaltres, el Consell Consultiu afirma, sense deixar lloc a cap dubte, que aquells

tres articles no respecten la normativa de l'article 48 de l'Estatut i que per via de conseqüència afecten i vulneren els àmbits competencials de la Generalitat.

En fi, el Consell Consultiu assenta la doctrina que la Disposició addicional tercera entra en un terreny que envaeix clarament la nostra competència, ja que no solament autoritza l'Administració estatal a fixar els percentatges que les corporacions podran dedicar als compliments específics, sinó que, a més a més, determina quins són els òrgans competents per a establir-los. De tota evidència, es tracta d'una disposició absolutament contraposada i contradictòria a la competència exclusiva que ens confereix l'article 9.8 de l'Estatut de Catalunya.

Per una generositat, que al nostre judici era inoportuna, o bé recolzant-se en un pragmatisme que es podria confondre amb un conformisme fora de lloc, vàrem deixar passar, l'any passat, una ocasió que ens va oferir l'organisme consultiu suprem d'exercir les prerrogatives que ens confereix l'ordenament constitucional vigent. I ben segur que ens vàrem equivocar, perquè l'Administració central, en lloc de tenir en compte les alegacions del Consell Consultiu, i d'agrair-nos la nostra, al nostre judici, excessiva passivitat, ha tornat a agredir, amb els mateixos instruments, els nostres drets autonòmics irrenunciables. Creiem, doncs, que ha arribat l'hora d'adreçar un advertiment a l'Administració central. Si no ho fem així, donarem prova d'una gran feblesa institucional, feblesa doblement perjudicial. Primer, perquè els catalans no comprendrien que en un afer tan important, en el qual la raó ens assisteix plenament, no haguéssim adaptat la nostra conducta política a una cosa tan elemental com és el respecte a la Llei. I, en segon lloc, ens perjudicaria de cara als nostres interlocutors del Govern central, perquè es podria interpretar el nostre silenci o la nostra passivitat com un estímul, o almenys com una excusa, per cometre noves infraccions i noves vulneracions a les ja prou migrades competències autonòmiques catalanes.

I, en realitat, en realitat tot succeeix com si la nostra passivitat ja s'estigués interpretant d'aquesta manera. Car cada dia tenim més indicis del desenvolupament d'una política autonòmica que a nosaltres no ens agrada. Vegi's, si no, els Projectes de Llei de Règim Local —se n'ha parlat fa un moment—, sobre el Patrimoni Històric, sobre les Caixes d'Estalvis, les Aigües, el Poder Judicial, tots ells inspirats per una filosofia que jo qualificaria de neoloapista, que nosaltres no podem acceptar. I si algun dubte ens quedava, si algun dubte ens quedava, el mediocre i decebedor debat al Senat sobre l'Estat de les autonomies no ha fet més que confirmar la legitimitat de les nostres alarmes.

El Consell Consultiu, per unanimitat —recordem-ho, perquè té la seva importància—, ha posat novament a la nostra disposició les eines tècniques adequades per defensar els nostres drets bescantats.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat depassat ja.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President.

Cal ara prendre la decisió política que s'imposa, i que consisteix a aprovar la nostra proposta de recurs d'inconstitucionalitat. Per damunt de les divergències partidistes, episòdiques i fugisseres, per damunt de discordàncies de detall i purament formalistes, pensem, senyores i senyors Diputats, únicament en Catalunya i demostrem que, quan es tracta de defensar la

nostra identitat autonòmica i nacional, tots anem a l'una.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre membre de la Cambra vol intervenir, aquesta vegada per a un torn en contra? *(Pausa.)* No? Aleshores, hem de passar ja al posicionament, en la forma habitual, dels grups de menor a major.

L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument. Començarem i acabarem la nostra intervenció congratulant-nos. Ens congratulem de la rectificació que significa haver presentat un nou escrit un nombre de Diputats fent marxa enrere de la proposta d'ajornar el tema a debat i a votació avui. I ens en congratulem, no perquè siguem tan ingenus que ens creguem del tot el convenciment del debat parlamentari, sinó perquè permet a aquest Parlament exercir, per unes raons o per unes altres, un dret que li correspon legítimament.

Nosaltres no creiem que el debat d'avui sigui idèntic al d'ara fa un any sobre uns temes aparentment idèntics. Políticament podria ser un debat igual, un debat que està sotmès a consideracions constitucionals, estatutàries i polítiques; negociacions, relacions, com deia el senyor Subirà en unes declaracions que jo abans he citat des d'aquesta tribuna. Jurídicament no és el mateix debat. El Dictamen del Consell Consultiu, publicat al *Butlletí* número 177, de 16 de febrer de 1984, no és ni de bon tros idèntic al publicat el 28 de gener de 1985. La diferència està que la base de defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya avui és més limitada que fa un any, la base jurídic-constitucional. I la limitació prové del fet que a l'entremig s'ha aprovat la Llei Orgànica de Mesures de la Reforma de la Funció Pública, llei que va gaudir de l'acord parlamentari, a les Corts generals, de la majoria del PSOE i de Minoria Catalana. Aquest és el fet diferencial entre un i altre debat.

Nosaltres voldríem analitzar els arguments que ens porten a demanar a totes les Diputades i els Diputats que votin a favor de la presentació d'aquest recurs, i introduir aquestes diferències jurídic-constitucionals en els arguments, i també les diferències polítiques —que les estalviem, només les citem—, com són els esdeveniments darrers sobre la negociació en la Llei de Bases del Règim Local.

Pel que fa a l'article 10 dels Pressupostos de l'Estat del 85, el Consell Consultiu també diu aquesta vegada que no es pot considerar exactament com a bases el tema del règim retributiu, però ho fa amb unes consideracions ja diferents de les de l'any anterior. Nosaltres no entrem —com tampoc hi vam entrar fa un any— en el problema del límit salarial. Aquest recurs, que ningú cregui que està promogut perquè cal recórrer al 6,5%. El nostre Grup parlamentari pot tenir els seus arguments —i els té— en contra d'un determinat límit salarial, però aquest no és el tema; és haver-ho fixat en el Pressupost de l'Estat. El Dictamen de l'any 84 sobre aquest tema era net, transparent. «En definitiva» —diu— «del que acabem d'exposar no sembla que la justificació de l'afectació per part de l'Estat de les competències de la Generalitat i dels organismes que d'ella depenen sobre el seu personal laboral radiqui que el precepte afectat pugui considerar-se legislació bàsica del règim estatutari.» Netíssim. Aquesta netedat no hi és, en el Dictamen del 85. I no hi és perquè la Llei aprovada a les Corts generals sobre funcionaris —ho repeteixo, amb el vot de la majoria que dona suport al

Govern del PSOE i amb el vot, entre altres Grups parlamentaris, de Minoria Catalana— estableix un conjunt de preceptes que són legislació bàsica, que no hi eren, fa un any, i entre ells parla de retribucions. Aquí hi ha la diferència.

Per tant, avui ens trobem, senyores Diputades i senyors Diputats, menys armats, menys capacitats, jurídicament i constitucionalment, a defensar l'Estatut del que ens trobàvem fa un any, quan vam menysprear l'oportunitat que va plantejar el Grup parlamentari del PSUC i el Dictamen subsegüent del Consell Consultiu.

Pel que fa als sous dels funcionaris de les Corporacions locals, la competència és més clara, i ho diu idènticament el Dictamen d'aquest any que el de l'any passat, basat en l'article 9.8. Però atenció, jo vull cridar l'atenció de les Diputades i dels Diputats: avui és més clara —9.8 de l'Estatut. Ho serà demà, segons com surti una llei o una altra de bases de règim local? Recordin vostès que estem en el *timing*, en el temps de discutir pre-Parlament —segons voluntat del Govern de Catalunya, amb una generositat unitària— un esborrany de la llei de la funció pública de Catalunya, que tots els Grups parlamentaris, segons notícies dels mitjans de comunicació i informació política, en disposen d'una còpia.

En ell no s'hi contempla la funció pública local. Què vull dir amb això? Que el que avui és una competència neta, 9.8 de l'Estatut, recollida pel Dictamen del 84 i del 1985, potser no ho serà d'aquí a unes setmanes. Deixo aquest tema apartat; el retrobarem, no ho dubtin, si més no per voluntat d'alguns Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, si es tracta de defensar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Pel que fa a l'orientació de la política econòmica, considerar el tema dels sous. El Dictamen és idèntic al de l'any 84, i assenyalava que s'ha incomplert el procediment previst en la Constitució. Pel que fa als articles 21, 22.1, 24.2, jo estaria d'acord amb el que ha dit el senyor Víctor Torres, però hi afegiria, a més: jo no em sento contradit pel Dictamen del Consell Consultiu; si el Consell Consultiu diu que és supletori, nosaltres estem totalment d'acord. Tota la legislació de les Corts Generals és sempre supletòria aquí. Hem de diferenciar validesa de vigència, és un principi elemental d'un Estat de dret i d'un Estat que té un Parlament d'Estat, que és el de les Corts Generals; per tant, si és supletori, si ens agrada aquesta interpretació, totalment d'acord amb el Consell Consultiu, i per això no cal portar-ho a debat en aquest Parlament. Ho podríem haver portat, perquè, com vostès saben el dictamen no és vinculant —preceptiu, però no vinculant—; no ho portem perquè nosaltres interpretem que és supletori, i estem d'acord amb el Consell Consultiu.

Pel que fa als articles 70, 71 i 72 són flagrantment, com diu el Dictamen, un repte a la capacitat reconeguda a la Generalitat de Catalunya a l'article 48 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i si en el 78 hi ha més arguments, suposem que el Govern ho deu saber, perquè ens acabem d'assabentar pel senyor Subirà que hi ha un dictamen sobre això. Si hi ha més arguments, suposem que abonaran aquestes tesis.

Senyores Diputades, senyors Diputats, els demanem el vot favorable a aquesta demanda de recurs presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i el demanem, especialment, a les Diputades i als Diputats del Grup de la majoria de Conver-

gència i Unió expressant aquí una segona congratulació, per acabar, vostès, del Grup majoritari, s'haurien de congratular, i vostès, del Govern de Catalunya, s'haurien de congratular que els oferim, Esquerra Republicana i el PSUC, l'oportunitat de defensar l'Estatut de Catalunya, de defensar una identitat i, agafant paraules d'un destacat dirigent del seu Grup parlamentari a Madrid, fa pocs dies, en un club d'opinió de Barcelona, de dir «prou» a determinades agressions a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Hlustre representant del Grup Popular vol fer ús de la paraula? L'Honorable senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari Popular votarà favorablement la Proposta del PSU i d'Esquerra Republicana de Catalunya de presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Ho farem, en primer lloc, per respecte al criteri del Consell Consultiu; voldria fer-me ressò d'unes paraules pronunciades poques sessions abans pel Portaveu de la majoria, en les quals, arran d'un altre dictamen del Consell Consultiu —aquest, sobre els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya—, ens feia tota una lloança, una extensa i profunda lloança sobre la validesa jurídica i tècnica dels criteris del Consell Consultiu. Bé, la mínima coherència ens obliga a nosaltres, que vam dir en aquell moment que acceptàvem el Dictamen del Consell Consultiu tot i que era contrari als nostres criteris, ens obliga ara a acceptar-lo també, i, en definitiva, per aquest primer motiu, a donar suport a aquesta proposta. Creiem que aquesta actitud del Grup obliga també altres Grups de la Cambra i esperem la seva resposta a aquesta responsabilitat, a aquesta demanda de responsabilitat. Però hi ha també altres motius per donar suport a la proposta: motius de fons, motius que fan referència tant a la tècnica pressupostària, al que és tècnicament avui la Llei de Pressupostos de l'Estat, i a la defensa de competències autonòmiques, del marc estatutari.

Veiem respecte al primer aspecte, que la Llei de Pressupostos de l'Estat s'està convertint de mica en mica en una espècie de llei riu. Tot sembla convertir-se en matèria pressupostària: qüestions de règim local, matèria de funció pública, règim tributari, regulació del sistema financer... Tot, tot entra dintre del camp de regulació del que és la Llei pressupostària i de forma cada vegada més evident. Però, paradoxalment, al temps que creix l'àmbit objectiu de la Llei del Pressupost baixa el que és la raó d'ésser d'aquesta Llei del Pressupost segons la nostra Constitució. El control, un mandat imperatiu a l'Executiu, respecte al volum, però també a la qualitat de la despesa, a les partides de la despesa i dels ingressos públics. Això, com dic, al temps que creix l'àmbit objectiu de la norma es perd, es va perdent a través de diversos sistemes; per exemple, les transferències absolutament flexibilitzades entre partides, articles i capítols de la Llei. És aquesta una política contra la qual ja vam tenir ocasió de pronunciar-nos arran dels passats debats pressupostaris, i en la qual, certament, el Govern de la Generalitat també cau, de vegades. Però dèiem que hi havia un segon aspecte; aspecte que, per a nosaltres, és absolutament fonamental i que explica per què el Grup parlamentari Popular del Congrés o del Senat no ha presentat recurs contra la Llei de Pressupostos i nosaltres aquí, en aquesta Cambra, podem

fer-ho. No és que nosaltres pensem que el Grup o els Grups parlamentaris del Congrés i del Senat no tinguin una responsabilitat directa en la defensa d'un determinat Estatut sobre les competències previstes i regulades per aquell; la defensa de l'ordenament constitucional inclou també la defensa dels Estatuts d'Autonomia com a part, precisament, important d'aquest ordenament constitucional. Però sembla, ens sembla a nosaltres, i penso que la Cambra podrà també entendre-ho igual, que és responsabilitat més directa, més específica, dels Diputats al Parlament de Catalunya la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I és precisament per això, i perquè entenem, d'acord amb el criteri exposat pel Consell Consultiu, que els articles 10, 70, 71, 72 i la Disposició transitòria tercera vulneren el previst per l'article 10.1, 9.8 i 48.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i, precisament, pel fet de vulnerar aquests articles, vulneren també la Constitució, que nosaltres, assumint aquesta responsabilitat més directa dels Diputats al Parlament de Catalunya respecte a la defensa del marc estatutari, podem votar a favor d'aquesta iniciativa del PSU i de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Bé, el pre-debat al qual hem assistit abans d'aquesta represa de la sessió ens fa pensar que probablement ens trobarem aquí davant d'un cas d'unanimitat del Parlament de Catalunya; la vehemència i la contundència de les argumentacions exposades davant la Cambra ens farien difícilment comprensible que ara algun Grup parlamentari pogués votar en contra de la iniciativa. Nosaltres esperem aquesta unanimitat, i, en tot cas, acollint-nos a la proposta d'Esquerra i del PSU, donarem suport a la proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Hlustre representant del Grup Socialista vol exposar la seva posició? L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec —ho he dit en aquesta Cambra— que abans he fet l'esforç de fer un plantejament de tipus institucional, i que és el que continuarem fent sempre que es produeixi qualsevol tipus d'anomalia. Sembla que una trucada a temps ha restablert l'equilibri, però ens ha fet perdre dues hores.

Entrant en el tema en consideració, el plantejament del Grup Socialista, òbviament, és que qualsevol aspecte que pugui ser objecte de l'anàlisi d'aquesta Cambra i que el nostre Grup consideri que és inconstitucional, nosaltres defensarem la seva inconstitucionalitat, i això és un plantejament, em sembla, que l'hem anat seguint, l'hem anat fent en funció del que deia el Consell Consultiu, i si alguna vegada no creiem el que deia el Consell Consultiu, així nosaltres ho manifestàvem. És bo per a la Cambra que es faci així, és bo que qualsevol Grup parlamentari s'expressi en el si d'aquesta Cambra. Ara, desenganyem-nos, que aquí ens trobem davant una situació i d'una Cambra que qui té la paella pel mànec, és a dir, la majoria per trametre al Tribunal Constitucional, és el Grup de Convergència i Unió, i en el tema pressupostari jo també demanaria, i em sembla que és bo que sigui així, que sigui l'Executiu el que tuteli la seva constitucionalitat. Per una raó molt senzilla: perquè és una llei temporal, és una llei que té una durada limitada i, en trametre-la al Tribunal Constitucional, pot refer els greuges que puguin significar per a l'autonomia de Catalunya determinats preceptes. Em sembla que és bo. S'ha fet amb pos-

terioritat en relació amb un article, com a complement de la iniciativa dels Grups parlamentaris, però el que és la tutela de la constitucionalitat de la Llei de Pressupostos, qui millor que l'Executiu per emprendre aquelles actuacions necessàries, perquè, si no, ens trobarem davant una situació una mica paradoxal, que estarem plantejant recursos d'inconstitucionalitat a una llei d'una temporalitat limitada, i que el recurs del Tribunal Constitucional sortirà, precisament, en el moment que ja no tindrà possibilitats de tenir una actuació efectiva o una rectificació efectiva.

Dit això, per tant, i defensant el que és el principi d'aquesta Cambra des de la perspectiva de la meua estricta defensa de l'Estatut, entraré en els continguts. Aquí es planteja la inconstitucionalitat per dos temes: un tema és l'increment de la retribució del 6,5 en el personal no laboral, i l'altre tema és que en els fons que vagin dirigits als ens locals de Catalunya es tingui present allò que assenyala l'article 48.2 de l'Estatut, és a dir, que es faci a través de la Generalitat de Catalunya.

Entrarem pel més senzill. El Consell Consultiu ha fet una valoració en el sentit de dir: «com que a la Llei de Pressupostos això no s'assenyala...», i fins i tot fa una valoració textual que diu: «que això es farà directament a les corporacions locals», que això no ho diu cap dels preceptes impugnats, perquè no ho diu, aleshores, òbviament, fa l'anàlisi corresponent jurídica i diu: «Això hauria de constar en la Llei de Pressupostos». Però és evident que això és un contingut que és a l'Estatut, a l'article 48.2, i és un contingut que cal respectar, i obliga el Govern de l'Estat i obliga el Govern de l'Estat en el cas que no s'apliqui; no ha de figurar en la Llei de Pressupostos, perquè és una obligació estatutària, i, per tant, ha de ser una obligació de l'Estat fer-ho. I, com vostès saben, senyors del Consell Executiu, això, el Govern de l'Estat ho fa: els fons que van als ajuntaments de Catalunya es trameten a través de la Generalitat de Catalunya. Ho fa, i així ha estat consultat pel nostre Grup parlamentari als ajuntaments de Catalunya i a les associacions de municipis de Catalunya, i això es fa. Per tant, és un principi que està absolutament cobert.

L'altre seria la defensa del principi del 48.2, que entenem que ens vincula a nosaltres —això sí que és important, en el sentit que es poguessin posar normes complementàries pel Consell Executiu, que no vinguin predeterminats pels coeficients que assenyalen els Pressupostos de l'Estat, tot allò que en podríem anomenar nosaltres autonomia política del Govern de Catalunya en relació amb els ajuntaments de Catalunya, cosa importantíssima. Aquest sí que és de primera magnitud, un plantejament d'aquestes característiques, però avui els fons de l'Estat passen a la Generalitat i passen als ajuntaments, i no ho diu la Llei pressupostària. I si a la Llei pressupostària hi ha uns residus que tenen un tractament, al País Basc i a Navarra, determinats, cal recordar la posició dels Grups polítics en la primitiva Llei de Cessió de Tributs, que va establir una lògica determinada —i aquí podríem entrar, per tant, en un tema que seria bastant divertit i bastant interessant, des del punt de vista del record històric, perquè les coses es consignen en un cas i en l'altre cas no es consignen—, però el que és important és que l'Estatut no s'ha incomplert; s'hauria incomplert l'Estatut si el Govern no tingués present l'article de l'Estatut, però no pel fet que no estigui en la Llei de Pressupostos.

Això, a nosaltres ens sembla, sincerament, i ho dic amb tota

l'honestat política amb què els pot parlar aquest Diputat, en aquest sentit: ens ho hem mirat del dret i del revés i ho hem vist d'aquesta manera. I pensin que aquí hi ha un tema d'una cabdal importància per al que és l'autonomia de Catalunya, que no ha estat mai esmentat en el sí d'aquest Parlament, i aquest sí que és important, és a dir, si el Govern de Catalunya mana complementàriament o mana sobre els fons que puguin anar distribuïts als ens locals de Catalunya, que seria una interpretació, per entendre'ns, de lectura autonomista de l'Estatut des d'aquesta perspectiva, perquè sembla que la lectura, diguem-ne, de l'Estatut té un caràcter restrictiu.

Dit això, entraria en el segon aspecte. El segon aspecte fa referència al nivell retributiu del 6,5%. Jo podria fer aquí una defensa de sentit comú. És obvi que dir que les Administracions públiques incrementaran un 6,5% és una cosa de sentit comú i de prudència política en un marc d'una política econòmica que vol reduir el dèficit. Això em sembla obvi, però aquí no estem per això, aquí estem per valorar si això envaeix o no envaeix les competències estatutàries. Tradicionalment, nosaltres varem assenyalar que aquest principi podia formar part del que seria allò que preveu la Constitució sobre l'activitat de planificació econòmica de l'Estat. És evident que el mateix Consell Consultiu diu que això té vigència temporal limitada —aquest principi—; per tant, el rebaixa de contingut, quan la planificació òbviament té unes certes orientacions que, si més no, vinculen a mitjà termini. Em sembla correcte aquest plantejament. Jo recordo que vaig fer una defensa en aquest Parlament des de la perspectiva de la planificació econòmica, però també és cert que, des de la perspectiva conjuntural i a curt termini, té una vigència des de la noció de política econòmica, perquè vostès saben que els instruments de política econòmica són variats, vostès saben perfectament que el control del dèficit públic és un element fonamental des de la perspectiva d'una política fiscal i monetària, vostès saben que hi ha un compromís públic, i a més a més expressat per tothom de la lluita en relació amb el dèficit públic, i vostès saben, per tant, que aquest principi de fixar un límit màxim d'un 6,5% en relació amb el que són les retribucions del personal no laboral de la funció pública és important.

Jo me'n recordo, en una situació pre-electoral, que es podia dir cínicament: «Mira, escolta, si a la Generalitat volem nosaltres incrementar el 8% incrementem el 8%». I es podia jugar, evidentment, amb un criteri, per entendre'ns, d'anar a més, d'anar a menys; evidentment, s'aniria a més, perquè d'una manera o d'una altra s'intentaria donar sortida a una situació en un moment determinat. Però no estem aquí per parlar d'aquest tema des d'una perspectiva d'admetre la diversitat que la retribució pot tenir, sinó d'admetre o no admetre que un instrument de la política econòmica, que un dels objectius que es planteja és la reducció del dèficit públic és fixar un màxim del 6,5% en les retribucions del personal no laboral.

Després, passant a un altre pla, hi hauria un altre tipus d'argumentacions, perquè la mateixa Llei de Pressupostos —i això ho ha assenyalat molt bé el senyor Ribó— en aquests moments està emmarcada, pel que fa a retribucions, en una Llei de Mesures de la Funció Pública. Llei de Mesures de la Funció Pública que entra en vigència, pel que fa a les retribucions, el primer de gener de 1985, i que estableix tot un conjunt de complements, situats en la mateixa Llei pressupostària, que diu que

s'aniran posant en marxa d'acord amb l'exercici, i, en aquest sentit, hi ha una Disposició final novena que parla d'aquest tema. Per tant, aquesta retribució del 6,5% té un cert caràcter provisional de pròrroga de la situació anterior a l'espera de l'aplicació d'uns complements que aniran conformant la política de funció pública, i aleshores nosaltres haurem de veure si en aquesta política de funció pública realment es respecten les competències realment establertes en la Llei de Mesures de la Funció Pública. Per tant, el 6,5% no és l'establiment d'una retribució fixada, i per tant d'obligat compliment per tothom, per tota l'escena de la funció pública de totes les administracions, sinó que és un element de pròrroga de la situació del 84, perquè es posava en marxa la Llei de Mesures de la Funció Pública el primer de gener de 1985, en què, òbviament, també entraven en consideració uns complements que s'hi col·locaven al costat.

Per tant, un dels errors del tema de les retribucions és no haver-lo situat en disposicions transitòries, que era el que calia fer formalment, perquè fa tota la sensació que en el 6,5% és una retribució d'obligat compliment des de la perspectiva de l'Estat i que vincula totes les administracions públiques, però és una unitat a compte de pròrroga de la unitat anterior.

Jo no m'he volgut, potser, estendre molt, amb el poc temps que tinc, en aquestes consideracions. Però jo els diré que el primer paquet, diguem-ne, d'arguments, els que fan referència als fons municipals, jo crec sincerament que no hi ha inconstitucionalitat; i nosaltres creiem que no hi ha inconstitucionalitat, perquè això es fa a través de, es fa a través de, s'està donant compliment a l'article 48.2 de l'Estatut. L'altra cosa que no fa el Consell Consultiu és esbrinar la interpretació de l'article 48.2 de l'Estatut, perquè obre unes perspectives molt importants des de la visió, diguem-ne, d'una autonomia política; des del nostre punt de vista contempla aquesta interacció i lligam entre Govern de Catalunya i municipis de Catalunya.

I respecte al tema de les retribucions, és evident que jo abandono aquesta idea de planificació econòmica, que curiosament utilitza el Consell Consultiu per rebatre, en el sentit que no hi ha hagut participació de les Comunitats Autònomes. Però difícilment podia haver-hi participació de les Comunitats Autònomes, perquè els organismes de control o de participació previstos no estan creats, i els organismes que ens diu el Consell Consultiu són organismes que fan referència a la política de funció pública, que no té res a veure, en aquest cas, amb organismes de control de la funció planificadora.

Per tant, reforço la idea del tema de política econòmica, reforço la idea, que a mi em sembla correcta, que és la lògica dels pressupostos de l'Estat i la consideració que té aquest 6,5% en el marge de l'aplicació de la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, i, per tant, nosaltres, jo diria que no hi veiem elements d'inconstitucionalitat.

Dit això, és evident que convé fer una reflexió política. La reflexió política és una cosa elemental: que en lleis temporals seria bo que el Consell Executiu vetllés pel seu compliment. Jo no faré allò, aquell argument fàcil que van buscar vostès a Madrid —a Madrid vostès, evidentment, aquest tema no el van tocar, han estat altres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra que han aixecat la llebre en relació amb aquest tema. Però vostès sí que, com a Govern —no com a Grup parlamentari que pugui tenir el seu partit a Madrid, que són dues coses

absolutament diferents—, com a Govern de Catalunya, les lleis d'àmbit temporal, controlin-les vostès. Crec que és positiu. Portin el tema al Parlament, si ho consideren convenient o suficientment important, portin vostès la iniciativa, portin vostès tots els elements que puguin permetre en un diàleg polític franc i sincer avançar en relació amb aquest tipus de temes. Perquè, si no, ens trobem davant d'aquesta situació, que ens ha obligat a nosaltres a un estudi seriós, que hem donat l'opinió, en aquest cas, amb l'absoluta convicció que és així —la nostra opinió—, que si surt d'aquest Parlament que això es trameta al Tribunal Constitucional, crec que és positiu, de la mateixa manera que al 82 es va trametre la Llei General de Pressupostos de l'Estat al Tribunal Constitucional, i ens va dir que no, malgrat l'informe del Consell Consultiu. Nosaltres en aquell moment vam votar perquè creiem que sí. Doncs, aquesta dinàmica —lògica, normal, constitucional, estatutària—, que sigui una manera normal de fer política, però, si us plau, senyores i senyors Diputats, que no sigui una manera anormal de fer política, d'inflar globus on no n'hi ha, i de situar les coses a cada moment en el seu lloc.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre representant de la minoria de Convergència i Unió té la paraula (*remor de veus*.)

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pujo en aquesta tribuna amb dos papers: en aquest paper hi ha l'argumentació que jo tenia preparada, que l'anem preparant des de fa temps en el nostre Grup parlamentari, per votar a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, que ens sembla que és la posició més correcta. Nosaltres havíem demanat aquest matí, una part del nostre Grup parlamentari, que s'ajornés simplement la decisió avui, però la dinàmica del debat ens ha portat a reconsiderar aquest decisió, i aquest Diputat cada vegada creu més fermament en la bondat dels procediments democràtics i parlamentaris, perquè el Reglament, en obligar-nos a fer la retirada de l'escrit amb les mateixes signatures dels que havien interposat la petició d'ajornar el Ple, ens ha obligat a una reflexió, una reflexió que ha donat com a resultat el que realment els Diputats signants signessin l'escrit de retirada, però sobretot ha servit perquè aquest Diputat que els parla pugui fer aquesta intervenció molt fredament. Molt fredament, que no hauria estat aquest el to en què hauria fet la intervenció si l'hagués pogut fer, o s'hagués vist obligat a fer-la de manera improvisada immediatament després del debat anterior. Perquè, és clar, en el debat anterior hem sentit expressions molt dures, hem sentit expressions del tipus de «provocació intolerable», hem sentit expressions de... em sembla que cito textualment, «dempeus ens oposarem a aquest atemptat democràtic». Senyores i senyors Diputats, no es pot fer, per definició, un atemptat democràtic, quan un Grup parlamentari el que fa és purament i simplement —o un Grup de Diputats— exercir els drets que el Reglament li dona. Això no és cap atemptat democràtic.

Per tant, jo parlaré amb molta fredor, i fins i tot m'agradaria posar un punt de sentit de l'humor, que sempre és bo i va bé per a la convivència i per a la democràcia, constatant que alguns portaveus dels que han intervingut tenien el seu discurs preparat pensant, o donant per suposat, que nosaltres el que fariem seria abstenir-nos o votar en contra del recurs d'in-

constitucionalitat. Doncs, mirin, resulta que ja anuncio en aquest posicionament del Grup que votarem a favor de la interposició del recurs, cosa que no he sentit en algun dels posicionaments. És a dir, és molt curiós un posicionament que no acabi dient si es votarà a favor o en contra o s'abstindrà el Grup que s'està expressant.

Bé, per tant, fredor, racionalitat, i una punta de sentit de l'humor, que sempre és convenient.

S'han fet servir arguments de caire tècnic jurídic. Jo en tenia aquí uns quants, però, em perdonaran, no els exposaré. Alguns dels portaveus que m'han precedit ho han fet molt bé, i han explicat realment les raons per les quals hi ha greus sospites d'inconstitucionalitat en determinats articles dels Pressupostos de l'Estat de 1985. Aquests mateixos Grups, alguns d'aquests que s'han expressat així, eren els Grups que van sol·licitar el dictamen, i, mirin, resulta que se'n van descuidar algun que també pot ser inconstitucional, concretament, com els he dit abans, el 78. És a dir que amb això de la defensa de l'Estatut tothom hi té la seva participació, ningú té les exclusives.

No insistiré en els arguments tècnics jurídics, perquè, és clar, hi ha un altre gran element de judici: és un dictamen unànim del Consell Consultiu. De tota manera, no l'hauríem... tal com algú va dir quan es parlava de temes similars en relació amb els Pressupostos de la Generalitat del 85 —i crec que tenia raó—, no l'hem de sacralitzar, el Consell Consultiu. Ara, això sí, hem de preservar el seu prestigi. No l'hem de sacralitzar. Què vull dir amb això? Vull dir que la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat sempre és una decisió que té diferents components, components tècnics jurídics, però també, òbviament, components polítics. Perquè si només fossin els arguments tècnics jurídics els que haguessin de pesar en la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat podríem tancar-lo, aquest Parlament, i deixar que el Consell Consultiu decidís si presenta recurs o no. Aquesta és una Cambra de decisió política, i, per tant, a més a més dels molt importants arguments tècnics jurídics, hi ha els arguments polítics.

Arguments polítics que porten, de vegades, a fer a algú intervencions que, fruit d'aquesta fredor amb què les vull qualificar, diria que són patètiques. Diria que són patètiques, és clar. Perquè, després del que hem sentit en la primera part del debat, i després d'un dictamen unànim del Consell Consultiu, sentir com un Grup parlamentari diu que ells honradament opinen que allò és constitucional, doncs, és una mica patètic veure fer aquestes preses de posició.

Perquè, és clar, seria possible que des d'un punt de vista tècnic jurídic poguéssim haver-hi sospites d'inconstitucionalitat i, en canvi, les raons polítiques impulsessin a no interposar el recurs si es veïés una actitud general de lectura positiva generosa i àmplia dels textos estatutaris i constitucionals. Això de les diferents lectures dels textos legals és, quant a l'expressió literal, un invent relativament modern en la tradició democràtica del nostre país —que, per altra banda, és poca, com vostès saben—, però sempre s'ha sabut i sempre s'ha dit que els textos legals i la seva interpretació no són una ciència exacta, i que, per tant, hi caben diferents interpretacions —diferents lectures, es diu avui dia. Si aquestes lectures la pràctica ens demostrés que són generoses, des d'un punt de vista estatutari, encara que, contràriament, des d'un punt de vista tècnic jurídic molt estricte, poguéssim semblar que hi ha sospites d'inconstitucio-

nalitat, si l'ambient general fos un ambient de generositat estatutària, nosaltres podríem votar que no s'interposi el recurs, per no fer malbé aquest ambient —els ambients són molt importants, també. I aquesta va ser la raó que ens va impulsar ara fa un any a donar més oportunitats de progressar en aquesta línia d'una interpretació favorable, bona, generosa, àmplia, del tema estatutari.

És clar, després de sentir algunes de les intervencions que han tingut lloc en el debat anterior —«dempeus ens oposarem a aquest atemptat democràtic», «provocació intolerable», «és la segona vegada que es tanca aquesta Cambra»,... Escoltin, senyores i senyors Diputats, que llegim de vegades els diaris, jo no ho vull dir amb cap ànim polèmic, però un dels nostres companys senadors que acaben d'arribar m'explicava fa uns moments en la interrupció que hi ha hagut, que en el Senat l'altre dia a les deu del matí, quan s'estava debatent una esmena, i després de fer el torn a favor, es va suspendre la sessió abans de donar l'oportunitat de fer el torn en contra. A les deu del matí. És clar, jo no sé com qualificar-ho, i no ho qualifico. Vull dir, vostès mateixos.

Per tant, ambient polític. Escoltin, l'ambient polític ens impulsa, diguem-ne, a fer una interpretació rigorosa de les opinions del Consell Consultiu, i el Consell Consultiu ens diu: «Mirin, per segona vegada, hi ha aquests aspectes que són sospitosos d'inconstitucionalitat.» Doncs, endavant. Votem la inconstitucionalitat, votem la interposició del recurs i, finalment, el Tribunal Constitucional dirà si és inconstitucional o no. I el Tribunal Constitucional no jutjarà sobre com s'executen les coses, sinó sobre els drets, que és el que estem intentant defensar, els drets de l'autonomia. Perquè, per la intuïció jurídica que a base de la pràctica política se m'ha anat desenvolupant, em sembla que no m'equivoco si dic que, en tot cas, seria el Tribunal Suprem el que jutjaria sobre fets. El Tribunal Constitucional jutja sobre drets. I, per tant, és indiferent que s'executi d'una manera o d'una altra. El que estem discutint és el fur, el que estem discutint és si l'autonomia, si la Generalitat té determinats drets, i si tenim sospites respecte a això i tenim sospites respecte a l'ambient polític que ha d'interpretar això, estem perfectament legitimats per dir «sí senyors, interposem el recurs».

Per tant, preservem les consideracions polítiques que ens impulsen —juntament amb les consideracions tècnico-jurídiques del Consell Executiu— a dir «sí, interposem el recurs». Però també hauríem de fer una altra cosa, que és preservar les institucions. És a dir, si el Consell Consultiu és un òrgan important, un òrgan que a través dels seus dictàmens s'ha anat prestigiant, un òrgan que, per altra banda, és molt específic de Catalunya —és una de les especificitats del nostre Estatut—, nosaltres no podem, impunement —no impunement com a partits o impunement com a Grups parlamentaris, ni com a Govern, tampoc—, com a respecte a les institucions, anar dient que «no» a coses a què el Consell Consultiu, repetidament i raonadament, diu «sí». Per tant, això no vol dir, això no és un compromís en blanc, firmat, que sempre més direm que sí a les coses que, des d'un punt de vista tècnico-jurídic, diu el Consell Consultiu, perquè això no es pot fer —podríem tancar aquesta Cambra. Però sí que vol dir que, en una reiteració sobre un mateix tema del Consell Consultiu, el pes de la segona vegada és molt més fort que el pes de la prime-

ra vegada, i això, purament, senyores i senyors Diputats, és sentit comú. I als que riuen és que els deuen produir una certa inquietud les consideracions de sentit comú.

I, finalment, i en tercer lloc, nosaltres farem aquest vot afirmatiu; farem aquest vot de dir: «sí, Parlament de Catalunya, interposem el recurs d'inconstitucionalitat als Pressupostos de l'Estat del 85» per defensar també —i això ha estat presidint tota la meua intervenció— les competències que l'Estatut ens dona. Perquè, de la mateixa manera que és important preservar, com a institució, i prestigiar com a institució el Consell Consultiu, encara és més important, i hi està per sobre, la defensa de l'Estatut.

I espero que en el vot que es farà —perquè sabem el vot que farà tothom, però no sabem encara el vot d'un Grup; és a dir, sabem el vot que farà quasi tothom, però no un Grup—, espero que una trucada a temps no impedeixi a aquest Grup fer el vot que la defensa de l'autonomia de Catalunya requereix. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Estant ja expressades les posicions de tots els Grups, caldrà passar a la votació de la proposta de resolució presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta ha estat aprovada per 85 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Amb això, doncs, queda ja completat l'ordre del dia d'aquest Ple especial i, per tant, aixequem la sessió, però prego els senyors Diputats que tinguin en compte que, immediatament, anirem a començar el Ple ordinari. Per tant, poden disposar d'un parell de minuts, però no de més, eh?

(La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 19

La sessió s'obre a tres quarts de dues de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona.

En el moment de començar, al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Ordre del dia

1. *Necrologia de l'I. Sr. Jordi Peris i Musso.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora.*
3. *Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu.*
4. *Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Fons de Cooperació Local de Catalunya.*
5. *Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular.*
6. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra l'alcoholisme.*
7. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de jocs i apostes.*
8. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre les necessitats de llits pediàtrics a Catalunya.*
9. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre les correccions d'errades al DOG.*
10. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Llei 12/83, d'Administració Institucional de la Sanitat i de l'Assistència i els Serveis Socials de Catalunya.*
11. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació permanent d'adults.*
12. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprenentatge i el treball en pràctiques.*
13. *Preguntes a formular oralment davant el Ple.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió. Aquesta presidència ha de pregar els Il·lustres membres de la Cambra que la dispensin de llegir la llista ordenada de preguntes per a respondre oralment, en gràcia que la llista aquesta ha estat distribuïda ja i espero que tots els membres en tenen una còpia en el seu poder.

I ara anem a passar al primer punt de l'ordre del dia que és el dedicat a la necrologia de l'I. Diputat Sr. Jordi Peris i Musso.

Aquesta presidència saluda amb emoció la família del nostre Il·lustre col·lega traspassat que ens honora amb la seva assistència i li expressa els sentiments d'amistat i condolença de tota la Cambra, així com els de recança per no haver pogut fruit més que durant un temps, dissortadament brevíssim, de la companyia i valuosa col·laboració del seu familiar. I ara prego l'Il·lustre Diputat senyor Eduard Bueno que prengui la paraula per fer la seva intervenció en memòria i homenatge del senyor Jordi Peris. L'Il·lustre Diputat senyor Bueno té la pa-

raula.

El Sr. BUENO: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, en Jordi Peris, als seus 32 anys, en plena joventut, era un valor creixent. Ens va deixar en una edat en què les coses es comencen a posar en ordre. La seva biografia tot just estava iniciada. Això sempre és pitjor quan el que ens abandona és, a més, una persona de talent i de clara honestedat. Tenia una gran voluntat i una gran il·lusió per fer les coses. La mort el va sorprendre en vigílies de Reis, data tan assenyalada per a menuts i per a grans.

En Jordi Peris i Musso va néixer un 28 de juliol de 1952. Els seus pares eren originaris de Tarragona; estava casat amb Maria Dolors Pérez i Milà, i del seu matrimoni nasqué una filla que té tres anys. Va cursar els seus estudis als jesuïtes del carrer de Casp i, posteriorment, la seva carrera de Dret a la Universitat Central de Barcelona. Acabats els seus estudis, es va interessar per la direcció d'empresa i es graduà a ESADE. Aquesta línia de conducta entre la norma i la pràctica, entre l'haver de ser i els negocis, és a dir, entre la ètica i el pragmatisme realista foren les constants de la seva curta vida. Dedicava part del seu temps a l'empresa privada. Era director comercial, i adjunt, d'uns coneguts laboratoris, i formà part de diferents associacions dedicades a la formació i a la investigació farmacèutica; també era membre de la Jove Cambra de Comerç de Tarragona.

La seva afiliació a Aliança Popular no fou una decisió precipitada ni vacil·lant; ho va fer quan el partit reiniciava el seu camí, per donar suport així, als esforços dipositats anys enrere en benefici d'una força liberal conservadora clarament diferenciada de la resta. El Diputat Jordi Peris creia en el Grup Popular i en la seva aportació al Govern de Catalunya i d'Espanya. Com a conseqüència d'aquesta decisió política i de la convicció que irradiava, Peris va tenir molt aviat la confiança de tots nosaltres.

Fou el 1982 quan en Jordi Peris va fixar la seva residència a Salou, per alternar allà les seves dedicacions, tant polítiques com empresarials. La seva il·lusió era tan gran i la seva personalitat tan oberta que no és d'estranyar que un dels millors elogis que hagi rebut sigui, com advertia l'editorial del *Diario Español de Tarragona*, precisament d'un dels seus rivals polítics, Diputat d'aquest Parlament per Convergència i Unió, i em refereixo al Diputat Josep Sendra i Navarro, al qual el meu Grup li expressa públicament el seu respecte per aquest gest que l'honora... Efectivament, Jordi Peris era un home que transmetia simpatia, i la rivalitat política sols va ser per a ell això: rivalitat política. Mai no va personalitzar greuges ni va atacar a ningú. El separava dels altres la visió de les coses, la peculiar manera d'entendre i servir la política que millor podia, al seu entendre, enlairar la societat catalana i el futur del nostre poble.

Però aquesta separació no va arribar mai a ser un abisme d'intransigència o de fanatisme. Els seus adversaris polítics, per a ells no foren mai enemics. Era amic de tots i a tots respectava. Creia en Espanya, en l'Estat de les autonomies, i en la seva concreció catalana: en l'Estatut. Era un demòcrata que poc abans, un 6 de desembre, escrivia en un article periodístic aquestes idees: «Llibertat és la convivència pacífica d'un amb altres sense que ningú no se senti oprimat en els seus drets i en els deures més que el veí; llibertat, en la nostra societat civilitzada, és el dret de viure plenament la nostra existència, a

gaudir d'ella sense subjugar amb la nostra conducta la mateixa llibertat que els altres, igualment, han abraçat.» Afegia Jordi Peris a aquests conceptes una no menys precisa visió del marc que fa possible la llibertat de tots —m'estic referint a la mateixa Constitució. En el seu article ell afirmava que la Constitució era, és quelcom que tots tenim l'obligació de complir, guardar i conservar com el millor dels patrimonis de la nostra lliure i incipient democràcia.

Així pensava en Jordi Peris. Així caminava el seu pensament, pels camins blans i lluminosos d'una llum engegadora, la llum de la llibertat, la llum de la democràcia. En aquesta lluita per les seves conviccions va acceptar càrrecs representatius. En el partit la seva tasca era molt apreciada, de manera especial pels afiliats de les nostres Noves Generacions, per als quals tenia una singular atenció com a secretari general de Tarragona, membre del Comitè Executiu de Catalunya i vocal de la Junta Directiva Nacional. Com a Diputat, formà part de les Comissions de Política Social i de l'Estatut dels Diputats, i de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Representà la nostra Coalició amb motiu de la inauguració de la plaça de Catalunya a Sant Joan de Sacatepéquez (Guatemala), expressant en tornar la satisfacció per haver assistit a la projecció de Catalunya. Un cop més, la ment de Jordi Peris comprenia una idea fixa: la llibertat, la democràcia i Catalunya, sempre Catalunya, al fons de totes aquestes idees. Se sentia orgullós que Catalunya un cop més «hagués col·laborat en la reconstrucció socio-política d'una nació germana», i així ho va escriure.

Crec que el millor homenatge a la seva persona per part nostra és recordar aquí les seves mateixes paraules: «Els nens a l'escola estudien ja la Constitució, i no és un caprici de les autoritats acadèmiques, sinó tot al contrari: és una necessitat, és una urgent necessitat que coneguïn i entenguin tots i cadascun dels seus paràgrafs, perquè és la nostra Llei, és la nostra garantia, és la nostra norma de conducta i no pot ser solament dedicada partidament, sinó per conivir tots nosaltres amb els nostres semblants.

Aquestes vivències humanes que hem contemplat, del bon fer de Jordi Peris, de la seva vida i dels seus nobles ideals, tenien també l'empremta de la creença religiosa, de la fe catòlica. És a dir, el seu pensament podríem resumir-lo: en el trascendent, l'eternitat, i en el temporal, la fidelitat com a polític i com a ciutadà.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

I ara, com a colofó del compliment d'aquest punt de l'ordre del dia, invito els Il·lustres membres d'aquesta Cambra a recollir-se un minut tot recordant l'Il·lustre traspasat. *(La Cambra resta en silenci durant un minut.)*

Moltes gràcies.

Abans de suspendre la sessió per reprendre-la a la tarda haig de fer un advertiment en el sentit que l'Il·lustre senyor Josep Curto i Casadó, del Grup parlamentari Popular, substitueix l'Il·lustre senyor Jordi Peris i Musso com a Diputat, com ha constatat ja en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, i també el substitueix com a Secretari de la Comissió Permanent no Legislativa de l'Estatut dels Diputats.

Essent aquest el primer Ple al qual assisteix l'Il·lustre Diputat senyor Curto, m'és grat de donar-li la benvinguda.

Bé. I ara, doncs, suspenem la sessió per reprendre-la a les cinc de la tarda.

S'aixeca la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i de l'I. Sr. Secretari Primer, I. Sra. Secretària Tercera i I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Bayona i de Alfonso.

En el moment de reprendre's la sessió, al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Anem a ocupar-nos ara del segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora. La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei? L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí M. Bassols): Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, d'acord amb el que disposa l'article 99 del Reglament d'aquesta Cambra em plau procedir a la presentació del Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora. Aquest Projecte ha estat elaborat en compliment de l'article 78 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, que disposa que regularà per llei la composició i les competències de l'òrgan consultiu del Govern de la Generalitat. La preocupació per dotar els òrgans de Govern de Catalunya i les seves institucions en general dels mitjans d'assessorament jurídic és una constant de la nostra manera de fer. Això no té res d'estrany perquè Catalunya és una terra de juristes, i no solament perquè al llarg de la seva història n'han sorgit de molt eminents, sinó també perquè aquest sentit jurídic jo diria que és immanent, que forma part de la idiosincràcia del nostre poble. Jo crec que, fins i tot, aquest sentit de la juridicitat és un ingredient important del característic seny català. Aquest sentit, aquest sentit jurídic, ha regit sempre la nostra convivència i no únicament a la vida privada, sinó que també, amb una vocació autèntica, amb una vocació innata vers l'Estat de dret, hem volgut que inspirés sempre l'activitat de la nostra Administració pública.

Així, ja en temps de la Mancomunitat de Catalunya, l'any 1918, va crear-se l'Oficina d'Estudis Jurídics, i no únicament, com el seu nom podria fer pensar, per a l'estudi i la formulació de les regles del nostre dret, sinó que també, donada la continuïtat de la seva actuació, això va menar-la a constituir-se, en certa manera, en l'òrgan consultiu del President i del Consell de la Mancomunitat catalana i de diverses de les seves delegaci-

ons. I, d'una manera semblant, l'any 1932, per decret del Govern de la Generalitat de Catalunya, va ser creada la Comissió Jurídica Assessora del mateix Govern, just recent aprovat l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, amb la finalitat —aquella primera Comissió— d'elaborar estudis dels projectes de llei que li fossin encomanats pel Consell, com els que per iniciativa pròpia estimés convenient proposar, evacuant informes que el Govern de la Generalitat sollicités sobre qüestions d'ordre especial i concret i per formular l'avantprojecte de la llei civil catalana.

L'actuació d'aquesta Comissió Jurídica ha estat universalment considerada com a enormement competent, enormement ajustada, i fins al punt que la majoria dels projectes de llei que van ser introduïts llavors al Parlament de Catalunya havien estat preparats per aquesta Comissió. I per això és molt natural que al moment que Catalunya va recuperar les seves institucions d'autogovern, ja el 17 d'octubre de 1978 el Molt Honorable President de la Generalitat provisional, el senyor Tarradellas, restablís ja aquesta Comissió Jurídica, i que, per Ordre del 16 de gener del 79, se'n regulés el funcionament i la composició, i cito aquestes dates d'una manera concreta perquè tot això es produïa abans fins i tot de l'aprovació i del referendament de l'Estatut d'Autonomia. I en aquesta mateixa línia, d'acord amb aquesta constant a què abans em referia, la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu disposa ja que es regulin per llei la composició i el funcionament d'aquest organisme consultiu.

I és, doncs, en compliment d'aquest mandat parlamentari que presentem avui aquesta Llei reorganitzant la Comissió Jurídica Assessora com l'òrgan col·legiat que ha de regir l'alt assessorament del Govern de la Generalitat i que s'adscriu al Departament de Presidència. I, d'una manera concreta, el Projecte que presento atribueix a aquest organisme les següents funcions. Primer, formular i dictaminar avantprojectes de llei, a petició del mateix Consell Executiu. Segon, informar dels projectes de disposicions generals que li sotmeti també el Consell Executiu. Tercer, evacuar informes i dictàmens sobre qüestions relatives a l'ordenament jurídic català, a petició del President o del mateix Consell, i respecte a les relacions del Consell amb els organismes de l'Estat. I, per últim, elevar al Consell Executiu propostes i suggeriments sobre les normes i disposicions que cregui convenient, i també respecte a la revisió i coordinació de la legislació vigent.

D'acord amb el Projecte, la Comissió es compon de trenta juristes que s'hagin distingit pels seus treballs científics o en l'ordre professional, designats i lliurement revocats pel mateix Consell Executiu, nombre, aquest de trenta, que el Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha reduït, jo crec que encertadament, a vint-i-cinc. La Comissió, sempre d'acord amb el Projecte —i en aquest cas també amb el Dictamen de la Comissió corresponent—, actuarà en ple, en comissió permanent i en seccions permanents o eventuais —aquestes últimes, el Dictamen de la Comissió les denomina «temporals»—, i s'han previst tres seccions permanents: la de les lleis de desenvolupament de l'Estatut, la de dret públic i la de dret privat. I cal dir també que aquestes funcions d'assessorament tindran sempre un caire estrictament jurídic, i que no correspon a la Comissió el judici polític o d'oportunitat, en cap cas.

El Projecte, doncs, en resum, sensiblement millorat —i em plau destacar-ho— pel treball de la Comissió, configura aquest òrgan d'assessorament del Govern amb una gran simplicitat, simplicitat que jo crec que va agermanada, com és freqüent, a un gran sentit d'eficàcia pràctica.

I ara em cal dir encara que, en cap cas, ni el Projecte ni el Dictamen de la Comissió preveuen la preceptivitat de la consulta prèvia a l'òrgan d'assessorament. I aquest és un punt que crec que mereix alguna consideració. Els organismes consultius que he citat com a antecedent de l'actual Comissió Jurídica Assessora, la llei d'organització de la qual avui ha de debatre aquesta Cambra, aquests organismes, concretament l'Oficina d'Estudis Jurídics, la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de la Segona República i així com també la Comissió Jurídica Assessora, reestablerta en els moments de la Generalitat provisional, i que continua avui en funcions, no han previst mai l'obligatorietat de l'informe previ en cap cas. I jo crec que aquest és un criteri que caldria mantenir, i que caldria mantenir-lo, no per fidelitat a aquesta breu tradició, sinó per raons més profundes.

En efecte, el control o el vetllar per l'observança de la Constitució i de l'Estatut respecte a les lleis, i, per tant, respecte als projectes i a les proposicions de llei, a part, a nivell estatal, de l'última decisió del Tribunal Constitucional, està atribuït a Catalunya al Consell Consultiu, respecte al qual sí que està prevista la preceptivitat de l'informe previ en determinats casos. I el control de la legalitat, és a dir, de l'adequació de les disposicions de caràcter general del Consell Executiu o dels altres acords del Consell Executiu, l'article 40 del nostre Estatut d'Autonomia l'atribueix a la jurisdicció contenciosa administrativa. I, per tant, jo diria que només un excés de zel o, si es vol, un excés en l'aplicació pràctica d'aquest sentit jurídic inherent al nostre poble pot implantar aquesta exigència d'emissió d'un informe previ de part d'un organisme concebut com d'assessorament del Govern.

I, per tant, sense una base teòrica suficient crec que no és possible, o almenys no és aconsellable, aquesta alteració, i que, a més a més, comportaria, probablement, a la pràctica, més inconvenients que avantatges, i també l'entorpiment de l'activitat del Consell Executiu, atès el volum que en molts casos ha de tenir el seu treball amb vista a dictar disposicions de caràcter general, i la dificultat moltes vegades de distingir aquestes disposicions, que tenen aquest caràcter de disposicions d'ordre general, de les que no el tenen.

Penso que potser també, si ens deixéssim portar per raons de mimetisme, de voler equiparar, del desig d'equiparar —el desig lloable—, de donar, potser, més relleu a aquesta Comissió Jurídica Assessora, voler-la equiparar, en l'àmbit de Catalunya, al que representa el Consejo de Estado a nivell estatal, podria portar-nos a aquesta conseqüència de la preceptivitat, en determinats casos, de l'informe previ. Però si aquesta fos la motivació d'aquesta preceptivitat, jo voldria fer observar a la Cambra les diferències evidents, notables, que hi ha entre el Consejo de Estado i la Comissió Jurídica Assessora.

En primer lloc, el Consejo de Estado sí que té encomanat per llei vetllar per l'observança de la Constitució i de la resta de l'ordenament jurídic, missió que a Catalunya, com hem dit, és confiada al Consell Consultiu. D'altra part, el Consejo de Estado extreu els seus membres de molt variats, de molt diver-

sos sectors, i, en canvi, la Comissió Jurídica Assessora és homogènia, i tots els seus membres han de ser juristes distingits. Però, sobretot, el Consejo de Estado disposa d'uns membres nats, elegits entre els alts càrrecs de l'Administració pública, com, per exemple, el Fiscal General de l'Estat, o el Director de lo Contencioso del Estado, el Presidente de la Junta de Jefes de Estado Mayor, etcètera, que li donen una certa independència respecte al Govern central, i, en canvi, de la manera que s'ha configurat, i que s'ha configurat tradicionalment la Comissió Jurídica Assessora, els seus membres, comprès el President, són designats pel Consell Executiu i lliurement revocats per aquest. De manera que es donaria la circumstància que, sense cap independència, el mateix consell que designaria els membres de la Comissió estaria obligat a consultar-la en determinats casos.

Doncs bé, jo crec que les lleis han de ser coherents amb el conjunt de l'ordenament jurídic, i, d'una manera molt concreta, cada llei ha de ser coherent amb ella mateixa. De tal manera que uns preceptes de la llei condicionen els altres, i que per introduir a l'organització d'aquest òrgan consultiu l'obligatorietat de la consulta, seria necessari canviar tota la concepció d'aquest organisme, definir-lo d'una manera diferent, encomanar-li que vetlli pel control si no de la constitucionalitat, almenys de la legalitat, i modificar també essencialment la seva composició per mitjà d'introduir-hi els membres nats, segons una prèvia selecció, i amb total independència de la designació d'aquell Govern que ve obligat a consultar-los.

I, per altra part, si de tota manera es desitja l'establiment d'un cert paralelisme entre la nostra Comissió Jurídica Assessora i un òrgan equivalent a nivell de l'Estat, això ja es dona si pensem en la Comisión General de Codificación, que té funcions molt més similars, a nivell de l'Estat, a les de la Comissió Jurídica Assessora que el Consejo del Estado i que, fins i tot, es dona la coincidència que aquesta Comisión General de Codificación, durant l'època de la Segona República es va denominar, precisament, Comisión Jurídica Asesora, i en la qual no hi ha aquest element de preceptivitat que estem comentant.

I, tot això, i a l'últim, per acabar, no treu —no treu— que, de tota manera, el Govern de la Generalitat no tingui inconvenient que aquesta preceptivitat sigui introduïda en aquells casos en què el Govern no actua per pròpia iniciativa, sinó en virtut de delegació legislativa; és a dir, els casos d'articulació de lleis de base o de redactar textos refosos, perquè, òbviament, en aquestes circumstàncies, en aquestes ocasions, l'activitat de l'Executiu no és la seva habitual, sinó que, en realitat, està legislant —encara que sigui per delegació—, i aquest seria el cas en què no veuríem el menor inconvenient que s'implantés l'exigència de l'obligatorietat de la consulta prèvia i de l'informe de la Comissió Jurídica Assessora.

La Cambra té, sobre aquest tema —i, naturalment, sobre tots els altres— l'última paraula. Jo desitjo només, amb aquests mots de presentació, d'introducció del Projecte, contribuir —encara que sigui modestament— a la clarificació del debat que anem a emprendre.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre representant de la Comissió vol presentar el Dictamen? (*Pausa.*) No? Aleshores, podem començar el debat i, com que no hi ha cap esmena a la

totalitat, podem passar ja a la discussió de l'articulat.

Per a l'article primer hi ha una esmena de modificació del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyories, em permetran que faci la defensa de l'esmena número 1 i, conjuntament, la número 15, i em permetran que faci la defensa d'aquesta petita esmena d'una llei estimulant, després de la intervenció, del torn en contra, gairebé, del Conseller, justificant el raonament i el sentit de la proposta que feia el Consell Executiu, i em permetran que la faci únicament i exclusivament per indicar que crec convenient —que el Grup Socialista creu convenient— que en el primer article, primera frase, de la Llei, es defineixi la Comissió Jurídica Assessora tal com és definida en l'article 78 de l'Estatut Interior.

En coherència amb el preàmbul de la Llei, en què s'estableix d'una manera clara —i el Conseller ho ha confirmat, que aquest també era el sentit del Consell Executiu en presentar el Projecte de Llei— que aquesta Llei desplega l'article 78 de l'Estatut Interior, on s'estableix que una llei regularà la composició i la competència de l'òrgan consultiu del Govern.

El text vindria, doncs, a reiterar, únicament i exclusivament, l'afirmació de l'article 78, i entenent, des de la nostra posició, que qualificar l'òrgan com a «òrgan consultiu» és lleugerament més ampli —i més adequat al text de l'Estatut Interior— que qualificar-lo com un «òrgan d'alt assessorament».

Certament, l'«alt assessorament» pot ser una de les parts, una de les activitats que realitzi un òrgan consultiu —depèn de les característiques de l'òrgan i del funcionament de totes les institucions d'un sistema polític—, però el caràcter consultiu implica que, a més a més de l'assessorament, realitza uns altres tipus de funcions, situant l'òrgan que es dibuixa en la línia del que és la tradició jurídica francesa, que ha influït fortament en el sud d'Europa.

Jo crec que, donar una justificació respecte al caràcter tradicional d'un òrgan assessor del Govern al desplegament legislatiu d'un òrgan definit per la Llei, Estatut Interior, com a «òrgan consultiu», és reduir el que és la definició acordada dins d'una de les lleis considerades per tots els Grups parlamentaris com la Llei que havia de presidir el desplegament institucional de tots.

Per tant, crec que no és ajustar-se al contingut de l'expressió de la voluntat explícita en els debats de l'Estatut Interior i a la lletra de l'Estatut Interior, reduir la funció de l'òrgan consultiu a un òrgan, només, d'assessorament.

Lògicament, en la formulació tradicional de com han existit l'Oficina d'Estudis Jurídics de la Mancomunitat i la Comissió Jurídica Assessora del període republicà, i avui existeix, creat en el període de règim provisional de la Generalitat, lògicament, només podia ser un òrgan assessor. Per això era creat per decret; no era producte d'un òrgan legislatiu, sinó que era un òrgan que el Govern creava per assessorar-se directament.

En el moment en què la Llei estableix que l'òrgan és un òrgan consultiu, la Llei —i, per tant, el Parlament, que el desenrotllarà per llei— situa l'òrgan en unes coordenades diferents de les que se situaven anteriorment. No el nega; simplement l'amplia, li afegeix una nova activitat, i per això l'anomena

d'una manera diferent de com, fins aleshores, tradicionalment, s'havia vingut anomenant.

Per aquesta raó, nosaltres creiem que, en l'apartat primer de l'article primer, caldria definir la Comissió Jurídica Assessora respectant el contingut de l'article 78 del nostre Estatut Interior com l'«òrgan consultiu del Govern de la Generalitat», i també —si ho volen, per raons estètiques o de tècnica jurídica— no seria dolent que, d'acord amb la nostra esmena 15, subsistent encara en aquest Ple, l'adscripció a Presidència no fos una adscripció fixada en l'article 1, paràgraf primer, on defineix l'òrgan, sinó que fos una cosa fixada en el nivell del funcionament de l'òrgan, d'adscripció del funcionament, per tant, al final de la Llei, en l'article 13. Per això, nosaltres tenim una esmena —en aquest cas, purament tècnica— de resituació de l'adscripció orgànica de la Comissió Jurídica Assessora dins l'organigrama de l'Administració de la Generalitat.

Per tant, nosaltres proposaríem que l'article 1, apartat primer, quedés redactat, només, amb la reiteració de la definició de l'article 78 de l'Estatut Interior, establint que la Comissió Jurídica Assessora és l'«òrgan consultiu del Govern de la Generalitat».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun torn en contra? *(Pausa.)* L'Illustre Diputat senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i Diputats, en aquest article primer hi ha dues esmenes del Grup Socialista —una, per a l'apartat primer i, l'altra, per a l'apartat segon. L'esmena d'aquest últim apartat, que correspon a la número 4, l'hem acceptada; en canvi, no hem considerat convenient l'acceptació de l'esmena al primer apartat, pel motiu de la seva ambigüïtat, puix que «òrgan consultiu del Govern de la Generalitat» també ho és el Consell Consultiu. Notem que aquest matí ha sonat el nom de «Consell Consultiu» trenta-cinc vegades en aquesta Cambra. Cal fer avinent que no sols tenim en compte allò que disposa l'article 78 de la Llei del 25 de març de 1982, que ordena que es reguli per llei l'òrgan consultiu del Govern, sinó que hom ha volgut, intencionadament, citar la Llei, puix que té la força generadora d'un mandat que avui acomplim, i ho hem fet en el primer paràgraf o frontispici del preàmbul.

Calia que en el primer article hom definís diàfanament allò que és la Comissió Jurídica Assessora, la qual és constituïda per un cos de persones, que això vol significar l'adjectiu «col·legiat», d'acord amb la idea del polític francès Sieyès: «délibérer est le fait de plusieurs», i que té la funció d'assessorament de rang superior a qualsevulla altre òrgan consultiu. «Alt assessorament» o «superioritat de rang», per no haver d'emprar el mot «suprem», que expressa «grau màxim», i que aquí esdevindria agent de confusió. En aquest sentit, aplaudim la supressió de l'esmentat mot «suprem», en fase de Comissió, pel Grup esmenant.

Quant a l'adscripció al Departament de la Presidència, pot, certament, anar al final, i, per tant, acceptem l'esmena número 37 al capdavall de l'article 13.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria demanar un petit aclariment a l'Illustre Diputat senyor Molas. Ha dit que..., vaja, ell ha dit que anava a defensar les esmenes números 1 i 15, però, almenys per la contestació del senyor Dalmau, ha quedat implí-

cit que considerava que també defensava l'esmena 2, o sigui, a l'apartat segon, eh?, perquè el senyor Dalmau ha dit que la majoria acceptaria aquesta altra esmena.

El senyor Molas creu que, malgrat tot, ha de fer la defensa d'aquesta esmena? *(Pausa.)* El senyor Molas té la paraula.

El Sr. MOLAS *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President. El Portaveu, en aquest cas, del partit de la majoria, ha indicat una voluntat d'acceptar una esmena, però crec que, per deferència a la Cambra, caldria que exposés el contingut de l'esmena i, si s'esqueia, que hi pogués haver un torn en contra de qualsevol altre Grup que ho cregués oportú.

Per tant, amb el seu permís, senyor President, passaria a l'exposició lleugera de l'esmena número 2.

L'esmena número 2 tendeix a substituir el segon paràgraf de l'article 1 per un paràgraf diferent. Tendeix a suprimir-lo basant-se en el següent raonament, i és que la Llei, el Projecte de Llei encara, diu que les funcions de la Comissió Jurídica Assessora no interferiran en les que són atribuïdes específicament al Consell Consultiu o a altres serveis segons la seva llei.

Això seria una declaració de voluntat poc rellevant, perquè, si la Llei interfereix, interfereix o interferirà el cos de la Llei, i, si no, la Llei no interfereix o no fa interferir en les funcions d'un i d'un altre òrgan, és evident que aquestes no interferiran; per tant, serà el contingut de la Llei, el que marcarà si interfereix o no, i no serà la declaració de voluntat que no han d'interferir. I és possible, a més a més, que no tots els altres serveis de la Generalitat s'hagin de regular per llei; la regulació de serveis per llei, que és possible, és una regulació més aviat excepcional i no, en canvi, de caràcter general.

Per tant, creiem que aquest apartat no regula matèria concreta, no té un contingut concret i que, quan el té, és limitador d'una possibilitat del mateix Consell Executiu de crear serveis per decret, el Grup Socialista proposava suprimir-lo, i, al mateix temps, proposava —en l'article primer— incorporar el que és un nou apartat segon, en el qual quedés definit que, en l'exercici de les seves funcions, la Comissió Jurídica Assessora tindria una orientació i la realitzaria amb unes determinades característiques. Aquestes característiques de l'actuació de la Comissió Jurídica Assessora vindrien definides per dos principis generals, que estan sempre presents en aquest tipus d'òrgan, que són l'objectivitat de judici i la independència de criteri dels seus membres. Per tant, la independència, també, de judici de la Comissió Jurídica Assessora. I, el sentit de l'orientació, el sentit de l'actuació —no la competència, i preciso aquest tema perquè és un tema que cal definir, perquè a vegades hi ha qui confon el sentit de l'actuació d'un òrgan amb les competències; això no són competències que vénen delimitades, com en el cas del Consell Consultiu, en altres articles— seria vetllar per l'ordenament jurídic, del qual es destaquen les dues grans lleis que ens afecten i que coronen el nostre ordenament jurídic particular: la Constitució i l'Estatut. És a dir, tindria com a missió vetllar per l'observança de la Constitució, l'Estatut i la resta de l'ordenament jurídic, missió de la Comissió Jurídica Assessora que realitza a través de l'exercici de les competències que determina la Llei en una altra banda, sense que per cap altra via pugui legalment —altra via que no sigui la llei—, pugui absorbir, ampliar o crear noves competències.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha torn en contra respecte de...? No

hi ha torn en contra. Aleshores podem passar a la votació de les esmenes. Naturalment, les votarem separatament.

Els que siguin favorables a l'esmena número 1, a l'apartat 1 de l'article 1, que es posin drets.

Els qui siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de la segona esmena, que és la corresponent a l'apartat 2 de l'article 1.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui votin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara hem de votar el text del Dictamen. Naturalment, votarem el text del Dictamen per a cadascun dels dos apartats separatament.

(L'Il·lustre senyor Subirà demana per parlar.)

El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Fins i tot crec que, escoltats els torns a favor i en contra, caldria votar separatament les dues frases que componen el número 1, de l'article 1. És a dir, des d'on comença dient «La Comissió Jurídica» i acaba dient «el Govern de la Generalitat», una votació, i la frase «és adscrita al Departament de la Presidència», una altra votació.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

Bé, doncs, primer votarem l'apartat 1 en la primera frase, i després en la seva segona frase.

Els qui siguin favorables a l'apartat 1 en la seva primera frase, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del Dictamen ha estat aprovada per 68 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció. *(Remor de veus)* Perdó, al revés, cap en contra i 40 abstencions. Perdonin, eh?

Bé, ara la segona frase d'aquest article 1, segons el text del Dictamen, que és la que diu «és adscrita al Departament de la Presidència».

Els qui siguin favorables a aquesta frase, que es posin drets.

Els qui hi siguin contraris? *(Remor de veus)*

Els qui s'abstenen?

Bé, aquesta frase ha estat rebutjada, almenys en la seva localització actual, per unanimitat dels presents.

Ara, la segona... *(El senyor Subirà s'aixeca per parlar.)* El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Tinc la impressió que el segon paràgraf d'aquest article no cal que es voti, perquè acaba de guanyar una esmena de supressió. Perdó, de substitució.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, d'acord, perfectament.

Bé, prosseguim, doncs, la discussió de les esmenes. I ara tenim l'esmena número 3 que correspon a l'article 2. En aquest article hi ha una esmena que és del Grup Socialista al Parlament de Catalunya i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyories, abans d'entrar

en la defensa d'aquesta esmena, que acumularé a efectes de defensa amb d'altres, voldria indicar-los que en el *Butlletí del Parlament*, quan qualifica aquesta esmena número 3 de modificació, més aviat caldria qualificar-la d'addició, mentre que, en canvi, les esmenes 4 i 5, que són d'addició, són més aviat de modificació.

Per tant, aquesta esmena, jo crec que és sumable, per dir-ho d'alguna manera, al text de l'article, perquè és d'addició, mentre que les altres sí que són contradictòries amb el contingut de l'article en concret, perquè són redaccions diferenciades dels temes continguts en l'article 2.

I, després d'aquesta precisió, jo proposaria que hi hagués una correcció, una esmena tècnica a la redacció d'aquesta esmena, segons la tècnica també que es va fer en el treball de ponència, que és la redacció següent de l'article: «El Consell Executiu sol·licitarà preceptivament l'informe de la Comissió Jurídica Assessora sobre els projectes de disposicions normatives que elabori el Govern en virtut de delegació legislativa, i b), sobre els projectes de reglaments», etcètera. O sigui, seria la introducció de dues paraules en els dos apartats, «sobre» i «projectes».

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Suposo que no hi ha cap inconvenient a interpretar l'aclariment. Endavant.

El Sr. MOLAS: Estem..., jo defensaré ara, si m'ho permet el senyor President, les esmenes 3 i 6, i al mateix temps les esmenes 4 i 5.

Aquest conjunt de les quatre esmenes que el Grup Socialista presenta tendeixen a definir el que és el contingut o el dibuix principal, els trets principals del dibuix de la Comissió Jurídica Assessora, i tendeixen a definir la lògica del funcionament d'un òrgan consultiu del govern; òrgan consultiu del govern pensat sempre, en els llocs on existeix, en els països on existeix, en funció de la seguretat jurídica de l'Estat de Dret com a element central. Per tal de tenir la seguretat que l'Administració, que té uns poders molt considerables, té unes prerrogatives molt considerables, es garanteix a si mateixa de tenir tots els mitjans per actuar dins la Llei, i de conèixer en tot cas, a través d'un òrgan al qual consulta, quin és el grau de coincidència entre el seu propòsit i el propòsit de la Llei.

En aquest cas, existeix una filosofia no coincident entre el projecte tal com està formulat ara, el Projecte de Llei, i les esmenes socialistes. Una filosofia no coincident que passa perquè el Grup Socialista creu que les funcions de la Comissió Jurídica Assessora haurien de girar al voltant de dos pols: d'una banda, la funció d'assessorament, és a dir la possibilitat d'emetre dictàmens lliurement demanats pel Consell Executiu, i la funció de control tècnic institucional, que és la possibilitat —perdó, la necessitat— de demanar dictàmens en determinats casos sense que existeixi vinculació política per la decisió política, per la decisió del govern en els casos demanats; simplement, que els ha de demanar per conèixer una opinió concreta.

Lògicament, això d'aquí no pot ser entès com un excés de zel —i seria bo, potser, que hi hagués un excés de zel—, ni pot ser entès com una voluntat d'entorpiment del govern, suposat que hi ha altres governs, com l'espanyol o el francès, poso per cas, que tenen aquest mecanisme, i que és un mecanisme que amb el temps, amb els anys, dona un resultat de previsió i de ritme de funcionament, però també de garanties suplementàri-

es de coneixement, d'opinions autoritzades, i de doctrina.

Significa crear un mecanisme que permeti l'existència d'un control intern del govern, un autocontrol del govern, i un autocontrol simplement d'informació no vinculant, sinó preceptiu; preceptiu en dos casos: en el cas de la delegació legislativa que el Parlament realitzi en benefici del Consell Executiu i en el cas dels projectes de reglament dictats pel Govern o que el Govern hagi de dictar en execució de les lleis —queden exclosos, per tant, els organitzatius, que en principi no poden alterar, diríem, el mecanisme de planejament d'actuació de la institució ni afectar els drets subjectius.

És cert que existeix el Dictamen necessari, preceptiu, al Consell d'Estat, és cert que aquest Dictamen s'ha de realitzar i és cert, també, que això està fet perquè cap ciutadà no pugui al·legar en cap moment que no es realitza aquest... plus, aquest augment, aquest «a més a més» de control intern jurídic del Parlament.

Això no alenteix l'actuació parlamentària, sinó que l'assegura, i possiblement els reglaments que sortissin de l'òrgan governamental serien molt més adequats, molt més fidedignes a l'esperit de la llei que no pas si aquest òrgan no existís, simplement, només realitzant aquesta funció assessora, consultiva, dictaminadora, que se li assigna.

No es tracta de superposar actuacions d'òrgans, no es tracta tampoc d'establir competències ni de buscar substitucions —almenys en una primera fase—, sinó que es tracta de cobrir millor les garanties que un Estat liberal i democràtic té en el segle XX a Europa, dins del que és l'àrea de la tradició influïda per França, on el mecanisme de funcionament de l'administració té sempre aquest tipus d'òrgan. Si no el té, ha d'acudir necessàriament a un altre, i només a un altre; i dic, subratllo el «només a un altre», i subratllo també «i sempre en el futur en un altre» si no es preveu la possibilitat que en algun moment pugui haver-hi una col·laboració d'actuacions entre òrgans semblants.

Es tracta, doncs, d'augmentar la garantia de l'opinió tècnica obligada, i es tracta que en determinats casos el govern tingui necessàriament l'informe de la Comissió Jurídica Assessora vist o d'acord per procedir a l'actuació normativa, en aquests dos supòsits: reglaments d'execució i delegació legislativa.

Crec que això d'aquí satisfaria plenament el sentit primitiu, o primigeni, de l'expressió d'òrgan consultiu del govern de la Generalitat, contingut en l'Estatut Interior i que hi és present per voluntat del Consell Executiu i del Grup majoritari en aquests moments, que vam defensar la necessitat a Catalunya que en algun moment de la seva història tingués aquest òrgan, que per tant la llei havia de preveure'l i es desenvoluparia per llei quan això fos convenient des del punt de vista del funcionament normal de les execucions.

La inclusió a l'Estatut Interior hi va ser, el desplegament legislatiu el fem ara, i en el moment de fer el desplegament legislatiu cal respectar, crec jo, el sentit institucional que va presidir la redacció de l'article 78, amb independència ara de la definició, ajustant-nos a les característiques de l'òrgan consultiu del govern en els països de l'àrea llatina i establint, per tant, que en alguns casos el govern ha d'acudir preceptivament a la Comissió Jurídica Assessora per escoltar el seu informe, encara que després pugui actuar com cregui convenient. Perquè això no limita l'activitat del que farà el Govern. Vostès saben que hi ha

tres grans temes sobre aquesta qüestió que s'han de tractar: d'una banda, la pregunta del Govern «què farà?», i aquesta és una pregunta que correspon exclusivament al Govern; d'altra banda, la pregunta de «com ho farà?» respon a una voluntat del Govern i a l'assessorament que cregui convenient, institucionalitzat o organitzat de forma administrativa, és a dir, com a funcionaris, com a cos de funcionaris; i «si ho puc fer?», el tema de «si ho puc fer?», la pregunta de «si ho puc fer?», a algú d'una determinada manera, en els països d'àrea llatina s'ha resolt per l'assignació a un òrgan públic de la potestat d'opinar necessàriament sobre determinats actes del Govern, per tal que el Govern tingui sempre el judici de la conveniència de l'ajustament a la legalitat o no, de la seva disposició normativa que hagi d'emprendre. Aquest és el sentit del plantejament, de la filosofia política, si es vol, que existeix al voltant de les nostres quatre esmenes, concretades, si es vol, en major mesura, en la primera d'elles, en tant que afegeix a les competències establertes en el projecte de govern, hi afegeix dues altres competències que entren plenament dins el que és el caràcter d'un òrgan consultiu.

Si només es busca l'assessorament jurídic, si només es busca l'assessorament i no el d'oportunitat —que aquest s'exclou pel mateix text de la Llei, segons esmena aprovada en Comissió—, sinó l'assessorament jurídic, ja té el cos de lletrats, si només ha d'actuar sota la indicació del Govern; si ha d'actuar amb independència, si ha d'actuar amb autonomia i si ha de vetllar per l'observança de la Constitució, l'Estatut i la resta de l'ordenament jurídic, és a dir, si l'òrgan adquireix un caràcter més establement institucional amb una funció permanent, aleshores és bo que, a més a més d'intervenir en la possible consulta de «com ho farà?», intervingui també en la pregunta de si «ho puc fer?», de tal manera que es pugui evitar al màxim que els ciutadans, després, hagin de recórrer a la jurisdicció contenciosa administrativa perquè allò que un Govern ha fet no ho podia fer, encara que ho hagi fet.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra d'aquestes quatre esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat... senyor Dalmau. L'Illustre Diputat senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU: Honorable senyor President, Il·lustres senyores Diputades i Diputats. Hem arribat al nucli del debat, la poma de la discòrdia. La vedruna que delimita les posicions del Grup Socialista i de Convergència i Unió és la preceptivitat o no-preceptivitat dels informes i dictàmens que ha d'evacuar la Comissió Jurídica Assessora sobre algunes matèries.

El nostre Grup s'ha mostrat significativament dútil i generosament permeable i flexible, i així ha admès el text de la lletra a) de l'esmena número 6, socialista, puix que hem estimat com a correcta i àdhuc convenient la preceptivitat pel que concerneix les disposicions normatives que elabori el Govern en virtut de delegació legislativa. Amb tot, per motius d'agilització, hem establert un termini per a l'evacuació dels dictàmens en aquestes matèries. Tan dútils hem estat que, de les 38 esmenes presentades, n'hem acceptades o transaccionades 28 o 29. A última hora, encara n'hem acceptat alguna... És a dir, un 75 o un 80%. En canvi, ens hem hagut d'oposar a la preceptivitat de les restants matèries per les següents raons: primera, perquè, d'acord amb el criteri del juriconsult alemany

von Alsendorf, qualsevulla mesura realitzable en un país ha d'ésser considerada des del punt de mira de les necessitats essencials de la institució, sense perdre de vista els resultats eficaços o la utilitat que tal mesura reporti. És així que les necessitats essencials d'agilització de tràmits postulen una llibertat de moviments, sobretot en ordre al temps, i que no interessa la imperativa preceptivitat en els restants informes o dictàmens.

Segon, perquè Catalunya no és un país sobirà, i per això no li escau, en aquest cas, la rigidesa preceptiva d'un Consell d'Estat. El Consell Executiu necessita més d'una gaiata que d'una fèrula, i el text de la lletra b) de l'esmena a la qual ara ens referim —transcripció en versió catalana de l'article 22.3 de la Ley Orgánica del Consejo de Estado—, engavanyaria enormement les iniciatives del Consell Executiu.

I, finalment, per una qüestió dels precedents. Encara que, el senyor Ribó, veig que, això dels precedents, no ho admet, però, senyor Ribó, són precedents del Govern de la nostra terra, tant de la Generalitat provisional, presidida per Tarradellas, com de la Generalitat republicana, presidida per Francesc Macià, ens mouen a continuar en la línia de la no-preceptivitat en certes matèries.

Així, en el Decret de 17 d'octubre de 1978, relatiu a l'organització del Departament de Presidència, quan es parla d'assessorament jurídic, s'expressa tothora en forma condicional: «tindrà cura, si cal», «dictaminarà, si s'escau»... I, en l'Ordre de 16 de gener de 1979, sobre normes de règim interior de la Comissió Jurídica Assessora, hom parla de «dictaminar les propostes que li siguin sotmeses», «quan li sigui requerit», «quan li hagi estat encomanat». Com veiem, la postulació no esdevé preceptiva.

I, pel que fa a la Generalitat republicana, el 24 d'octubre de 1932 es creà la Comissió Jurídica Assessora per elaborar estudis dels projectes de llei del Govern de la Generalitat. I llegim en el *Butlletí Oficial* —text de la Disposició— els verbs «encomanar», «solicitar», «demanar». No s'obliga el Consell Executiu a la preceptivitat dels informes o dictàmens. I que consti que els membres de la Comissió Jurídica Assessora, llavors en nombre de 23, eren, com ara, escollits entre els més prestigiosos juristes d'aquell temps. Vegem-ne uns noms: Maluquer i Viladot, Raimon d'Abadal, Amadeu Hurtado, Anguera de Sojo, Par i Tusquets, Roig i Berguedà, Santiago Gubern, Josep Xirau Palau, Maspons i Anglases, Josep Maria Pi i Sunyer, Antoni Maria Borrell, Roca i Sastre, Coll i Rodés... Si aquests juristes eminents es prestaren a formar part de la Comissió Jurídica Assessora sense que llurs doctes criteris haguessin d'esdevenir preceptius és que, com ara nosaltres, pel que fa a certes matèries, creien que no era convenient la preceptivitat.

Pel que fa a les incursions als predis del Dret comparat —tanmateix interessants quan són exposades per professionals competents com el senyor Molas—, esdevenen en el nostre cas bengales dialèctiques intranscendents que s'esfumen davant la pira incandescent d'uns precedents normatius autòctons com els que acabem d'adduir.

Us hem d'agradir, senyor Molas, que hàgiu fet esment del Consell d'Estat francès, perquè això ens dona ocasió per refermar el nostre rebuig a una filosofia jurídica —la de les esmenes qüestionades— que ve sintetitzada per aquella afirmació normativa de la creació de l'esmentat Consell d'Estat francès. Diu: «Droit de surveillance et de controle a l'égard des Admi-

nistrations et des fonctionnaires» —dret a la vigilància i control, tant de les Administracions públiques com dels funcionaris—, i aquí rau, precisament, el motiu de la nostra discrepància. Per què bandegem la generalitzada i indiscriminada preceptivitat? Considerem que una Comissió Jurídica Assessora no ha de vigilar ni ha de controlar el Govern de la Generalitat ni els funcionaris. Podem argüir, encara, que, a França, la llei, en molts casos no exigeix pas aquesta consulta. Una altra cosa és que la llei i el costum s'encavalquin i, en moltes ocasions, projectes de llei i reglaments passen pel Consell d'Estat amb aquella forma ritual: «Décreté en Conseil d'État», o «Après avis du Conseil d'État», però nosaltres —que quedi ben clar— no combatem normatives, ni que siguin d'origen napoleònic. Simplement intentem evitar que el Consell Executiu hagi de repetir allò que Guerau de Liost exclamà quan tornà a les angoixes del parteratge: «Em sento embolcallat, faixat i garrotat».

Pel que respecta a l'esmena número 11, l'acceptem, i voldríem sol·licitar respectuosament a la Mesa que encarregui als Serveis del Parlament una ordenació dels articles.

Quant a l'esmena número 9, les funcions que s'hi esmenten vénen contemplades, ara, en l'apartat número 1 de l'article 2 del Projecte de Llei. Aquesta esmena 9 és el complement de la número 6, el contingut de la qual ha estat objecte de transacció. Ens atenim, per tant, a allò que hem exposat suara, en comentar l'esmena sisena.

I, finalment, quant a l'esmena 10, hem de dir que la part substancial d'aquesta esmena ve contemplada en la lletra d) de l'ara apartat primer de l'article 2 del Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, anem ara a la votació d'aquest conjunt d'esmenes en la forma següent, si jo no ho interpreto malament: o sigui, primer, de l'esmena número 3 —o 6, que diu el senyor Diputat—, fins a l'apartat..., vaja, excloent a partir de l'apartat b), no? Després, els apartats b) i c), i successivament les altres esmenes.

Bé. Els qui estiguin d'acord, doncs, amb aquesta part primera de l'esmena número 3, amb la modificació que ha estat suggerida, i sembla que acceptada per tothom, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'esmena ha estat —amb la modificació suggerida— aprovada per unanimitat dels presents.

Ara, anem a votar els apartats b) i c).

Els qui estiguin d'acord amb aquests apartats, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara, el text del Dictamen, per a aquest article 2, la totalitat, perquè aquesta part que s'ha aprovat és d'addició, eh?

Per tant, els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a l'article 2, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara passem a la votació de l'esmena número 4.

Els qui estiguin a favor de l'esmena número 4, que es posin drets (*Pausa.*) Ah, s'han de considerar decaigudes, la 4 i la 5. (*Pausa.*)

Bé, anem a votar, doncs, l'esmena 6.

Els qui estiguin a favor de l'esmena 6, que es posin drets.

L'esmena número 6 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara hem de votar el text del Dictamen de l'article 3.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per l'article 3, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 3 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 4, en el qual hi ha l'esmena número 7, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Sí. Senyor President, senyores i senyors Diputats, en la presentació del Projecte de Llei, el senyor Conseller de Justícia ha dit —i jo crec que té raó— que, efectivament, una llei o un projecte de llei ha de ser coherent amb el sistema, amb el conjunt de la legalitat vigent, del dret positiu, per una banda, i per un altre cantó, evidentment ha de ser coherent amb ella mateixa. I això és cert, i en funció d'això hem de dir que nosaltres reconeixem en aquest moment que potser la nostra esmena no és massa coherent amb el model de Comissió Jurídica Assessora que s'ha triat, pel qual s'ha decidit el Consell Executiu en enviar a aquesta Cambra aquest Projecte de Llei. De totes maneres nosaltres volíem deixar palesa la nostra voluntat política que per garantir millor l'objectivitat i la independència de judici i de criteri de la Comissió Jurídica Assessora era necessària una major estabilitat en el càrrec per als membres de la Comissió Jurídica Assessora. I en funció d'això, precisament, havíem presentat aquesta esmena. No obstant això, i un cop que ha quedat palesa la nostra voluntat política davant d'aquesta Cambra, en virtut d'aquesta coherència que la Llei exigeix en si mateixa i en el seu conjunt, nosaltres, en aquest moment, retirem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Illustre Diputat. Anem, doncs, a votar el text del Dictamen per a l'article 4.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat, doncs, per unanimitat dels presents.

Ara anem a l'esmena número 8, que afecta l'article cinquè; és una modificació i està proposada pel Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyories, defensaré l'esmena número 8, sense entrar en una discussió sobre Napoléon i la Vendée, que em sembla que queda una mica fora de lloc en un tema tan específic i tan concretat en el nostre medi polític com és la Comissió Jurídica Assessora. L'esmena número 8 tendeix a simplificar l'article número 5, tendeix a simplificar-lo suprimint diversos aspectes. Per exemple, primer aspecte que suprimeix: el jurament. La Llei, crec, no ha d'establir una fórmula de jurament ni l'estableix per a cap altre cas, per a cap

altre òrgan de la Generalitat la Llei no estableix la forma de jurament. Normalment és el Reglament qui establirà la forma de presa de possessió i els requisits, en tot cas, per a la presa de possessió. Em sembla que és innecessari que sigui la Llei. I, a més, possiblement, si és que ha de ser la Llei —cosa que crec que no ha de ser—, potser seria més lògic que la Llei digués que la fidelitat és a la Llei, que no al producte de la Llei. És millor la fidelitat a la Constitució i a l'Estatut que a les institucions, com naturalment és més important la fidelitat a les institucions que no a les persones. I des del punt de vista legal jo crec que aquesta és la gradació lògica, i a nivell de Llei hem d'entrar la fidelitat al compliment, la fidelitat a la Llei, però crec, en tot cas, que aquest no és un tema de la Comissió Jurídica Assessora, que hagi d'entrar a definir la forma de jurament destinant, en una Llei tan curta, un dels seus apartats a aquest tema.

Després es proposa suprimir un segon aspecte que també creiem que és sobrer. Diu que els Consellers «s'obliguen a assistir normalment a les reunions a què són convocats, fer les tasques que els són encomanades pel President o per acord de la Comissió Jurídica Assessora», i a mi em sembla, a nosaltres ens sembla que aquest excessiu grau de desconfiança respecte als membres de la Comissió Jurídica Assessora no és ni ha de ser resultat de la Llei. La prudència en els nomenaments, la responsabilitat d'aquells que en seran membres —i que ja en són— o dels que n'han estat en la història és prou clara perquè la Llei no hagi de tenir aquest rapte de desconfiança dient: «s'ha d'anar a les reunions», i a més a més en el tercer apartat li diu: «i si no hi va, el cessarem». Si creem un òrgan que té unes funcions, nomenem unes persones —lliurement, el Govern—, les que creu —amb la prudència que el caracteritza— que són les persones més adequades per fer aquesta funció, després no anem a la Llei a dir-los: «escolti, els obliguem a anar a la reunió, eh, que consti, i, segon, si no hi van, els traurem.» Creiem que aquest no és un tema de Llei.

I, aleshores, només ens queda una frase en l'article, una frase que crec que sí que té sentit en una Llei, perquè marca el caràcter de l'òrgan, és a dir, estableix un element substantiu del funcionament de l'òrgan, i és la frase: «guardar secret sobre les activitats d'aquesta», que jo no la redactaria d'aquesta manera. No es tracta de guardar secret sobre l'activitat de la Comissió Jurídica Assessora, sinó que jo crec que seria millor dir «que els membres de la Comissió Jurídica Assessora estan obligats a no divulgar-ne els informes i les deliberacions sense l'autorització de llur destinatari», però, evidentment, no és que no puguin parlar en públic de la Comissió Jurídica Assessora.

Per aquesta raó nosaltres creiem que seria bo que la Cambra votés a favor de la nostra esmena número 8, per suprimir de la Llei l'aspecte reglamentari del jurament, per treure aquest element de desconfiança i de desconfiança per partida doble en els membres de la Comissió Jurídica Assessora. En tot cas, el Reglament ja establirà la forma com han d'actuar i com han de treballar. Suposem que quan les persones estiguin disposades a complir la tasca, diguem-ne, de responsabilitat pública, de ser candidats i nomenats per a aquest càrrec, ja saben que té algunes obligacions i saben quines són, que és complir una obligació del càrrec, creiem que això d'aquí és innecessari que estigui a la Llei i, en canvi, sí que creiem que la Llei ha de contenir, diríem, el caràcter reservat de les deliberacions i dels in-

formes de la Comissió Jurídica Assessora, però també establint la possibilitat que a través d'una modificació de la redacció quedi més lligada el que és una formulació, jo crec, menys rígida, menys secretista del que és l'actuació pública i la vida individual, la vida civil, dels membres de la Comissió Jurídica Assessora. Per això nosaltres els encoratgem que votin l'esmena número 8, presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU: Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix. Però, senyor Molas, això no té lògica perquè acabem de votar a favor l'esmena número 4 i parlem de falta de confiança, i l'esmena número 4, que acabem de votar, parla que: «quedarà garantida l'objectivitat i la independència de les opinions que emet la Comissió Assesora. En la seva actuació vetllarà per l'observança»; o sigui que em sembla també una falta de confiança i, en canvi, l'hem admesa. De manera que una mica de lògica. I el que diu en aquesta esmena, l'esmena 17, ja ve contemplat en l'article 5, número 2. Quant a no divulgar, ens sembla que són termes sinònims, tant ens fa dir «no divulgar» com «guardar secret». Pel que fa a la resta, hem de pensar que en l'article cinquè vam admetre dues esmenes en Comissió del Grup Popular, i, per tant, això ha quedat redactat d'aquesta manera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, en aquest mateix article, apartat 1, hi ha una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, considerem que està, quant al seu contingut fonamental, inclosa ja en l'esmena votada i acceptada número 2, o número 4, depèn de la numeració a què ens referim, del Grup Socialista. Per tant, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Gràcies, senyor Diputat. Anem, doncs, a la votació de l'esmena número 8.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Cal procedir ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 5.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 5, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 57 vots a favor, 32 en contra i 12 abstencions.

A l'article 6, 7 i 8 no hi ha esmenes. Per tant, podem passar ja a la votació conjunta del text del Dictamen, si no hi ha cap objecció. Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a aquests tres articles, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests tres articles ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 9 hi ha l'esmena número 10, per a la qual sembla que hi ha presentada una transaccional. Prego el senyor Secretari que tingui la bondat de donar-li lectura.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «Al President del Parlament. Esmena transaccional que, fent ús del que disposa l'article 101.2 del Reglament del Parlament, presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió al Dictamen de la Comissió Primera sobre el Projecte de Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora, als efectes de modificar l'apartat 1 de l'article 9 i d'addicionar un nou apartat 1 bis, i que comportaria la retirada de l'esmena número 27 de modificació, presentada pel Grup parlamentari Socialista. Modificació que es proposa: Article 9.1, a què es refereixen les lletres a) i d) de l'apartat 1 i l'apartat 2 de l'article 2. Els altres podran ésser... Resta igual.

»1 bis, els Dictàmens a què fa referència l'apartat 2 de l'article 2 hauran de ser emesos en el termini d'un mes a comptar des de la sol·licitud del Consell Executiu. Aquest termini podrà ser reduït o prorrogat per un període igual a la meitat del que anteriorment ha estat fixat, si així ho acorda el Consell Executiu, atesa la urgència o la complexitat del Dictamen, segons s'escaigui. Palau del Parlament, 27 de febrer de 1985. Antoni Subirà i Claus, Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió».

El Sr. PRESIDENT: Bé, voldria demanar als altres Grups si estan d'acord amb aquesta transaccional perquè s'admeti a tràmit. Hi estan d'acord? No hi ha cap objecció? (*Pausa*) Aleshores, doncs, per a la defensa d'aquesta esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat...

El Sr. MOLAS: Senyor President, el que caldria potser és que constés quina és l'esmena amb la qual es transacciona, que es transacciona, en tot cas, amb l'esmena número 10. No sé si amb alguna altra, però amb la número 10 es transacciona.

El Sr. PRESIDENT: No, no, jo tenia entès que era la 10 i no n'hi ha d'altra. És la número 10, no hi ha dubtes. El senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Sí, jo crec que també es pot interpretar que inclou l'esmena número 11 nostra, que fa referència també a aquest apartat primer de l'article 9.

El Sr. PRESIDENT: Bé, retiren l'esmena corresponent? La 10 i l'11?

El Sr. FERNÁNDEZ: L'11, també.

El Sr. PRESIDENT: La 10 i l'11 queden retirades i substituïdes per la transaccional. Bé, el senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): En aquest sentit nosaltres també retirem l'esmena 12, havent sentit la lectura d'aquesta transaccional, però considerem, per complir exactament el Reglament, que com que la transaccional conté nous elements que no estan en transacció amb ningú, caldria també fer constar l'explícit acord dels Grups parlamentaris perquè es tramités en el Ple.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha acord dels Grups parlamentaris sobre aquest plantejament? No hi ha cap discrepància ni advertiment.

Bé, acceptada la transaccional i retirades les esmenes 10, 11 i 12. L'esmena 13, que afecta l'apartat 2 d'aquest article, és del Grup Socialista, de supressió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: Des de l'escó mateix, senyor President. L'esmena número 13 tendeix a suprimir una part de l'article, que fa referència al fet que el nomenament dels membres i els caps de les seccions permanents es farà en l'ocasió referida en l'article 4.2, és a dir, l'octubre de cada dos anys, si no m'erro, segons el que hem aprovat fins ara. Això crearia una complicació suposo que greu en el cas de mort, dimissió o cessament de presidents de secció permanent, que haurien de funcionar per un règim interí, o establir un sistema de successió automàtica en les presidències, i esperar a l'octubre corresponent de l'any que toqués. Jo crec que seria molt millor suprimir com a mínim la frase «que farà en l'ocasió referida en l'article 4.2», i indicar només que correspon al Ple el nomenament dels membres i els caps de les seccions permanents. Per això, diríem, estic d'acord amb l'esmena que ha presentat el Grup Popular, i si el Grup Popular la manté a efectes de votació, el Grup Socialista retiraria la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, abans de fer el torn en contra, potser l'Il·lustre Diputat senyor Fernández hauria d'intervenir.

El Sr. FERNÁNDEZ: Sí, efectivament, jo dono per defensada l'esmena número 14, i, efectivament, a efectes de votació la mantenim.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU: Senyor President, gràcies. Admesa l'esmena número 30, del Grup Socialista, no seria congruent d'admetre aquesta. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a l'esmena número 14, del Grup Popular. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a... l'Il·lustre Diputat senyor Fernández?

El Sr. FERNÁNDEZ: La dono per defensada ja, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah, la dona per defensada? Hi ha un torn en contra? El senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU: Senyores Diputades i Diputats, ultra que ens sembla una subtilesa semàntica el tema de la introducció de l'adverbi «també», aquest adverbi tampoc no ens ajuda a aclarir el text. Al revés, ens l'enterboleix. Si acabem de citar la Comissió Permanent, no convé introduir un mot que signifiqui una relació amb allò que anem a dir i una cosa suara anomenada.

En canvi, votarem a favor de la supressió: «que farà en l'ocasió referida en l'article 4.2».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores podem passar ja a votar les esmenes. Primer la transaccional, naturalment.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena transaccional, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Les altres han estat retirades, i ara votarem l'esmena 14. *(Ll. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)* El senyor Subirà, perdó.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. L'esmena número 14 és, de fet, una esmena doble, que té un aspecte que és de modificació i un altre aspecte que és de supressió. El nostre representant ha anunciat unes posicions diferenciades en els dos as-

pectes, i, per tant, demanem la votació separada.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, des de «també» fins a «permanents», per un cantó, i des de «que farà» fins a «4.2».

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, si em permet, respectuosament, concretament les lletres que estan en cursiva són l'esmena de modificació, les paraules que estan escrites en cursiva, i les que són escrites en negreta són l'aspecte de supressió. Demanariem que es votés separatament els dos grups de paraules.

El Sr. PRESIDENT: Però és que en realitat són tres, perquè n'hi ha en cursiva, n'hi ha en rodona i n'hi ha en negreta. *(Rialles.)* Per tant, prego que m'aclareixin què passa en aquest aspecte.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, la part que és en rodona és text del Dictamen.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord, però és que, malgrat tot, forma part de l'esmena.

Bé, si no ho tinc mal entès, ara ho votarem tot menys les negretes. Queda així? *(Pausa.)* No? Doncs bé, votem ara només la lletra cursiva.

El qui estiguin a favor de la lletra cursiva d'aquesta esmena 14, que es posin drets.

Els qui estiguin en contra de la cursiva?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 60 en contra i 32 abstencions.

Ara la part de negretes.

Els qui estiguin a favor de les negretes, que es posin de peu dret. *(Rialles.)*

Bé, doncs, els qui estiguin a favor de la rodona i les negretes?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, la part que queda ara de l'esmena és de supressió de les negretes, en tot cas. *(Rialles.)* Per tant, la votació favorable a l'esmena seria votar a favor de la supressió de les paraules que estan escrites en negreta.

El Sr. PRESIDENT: Per aclarir, doncs, la situació.

Els qui estiguin a favor de la supressió de la frase que està en negretes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Bé, la frase en negretes ha estat rebutjada per unanimitat dels presents.

Ara hem de passar a l'aprovació de la part corresponent del Dictamen, no de l'apartat 1, perquè ja ha estat substituït, sinó només de l'apartat 2, amb l'excepció de la frase final: «que farà en l'ocasió a què es refereix l'article 4.2». Espero que no m'he equivocat en això. Bé, anem a votar el text del Dictamen amb aquesta excepció.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen amb aquesta excepció, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, llevat d'aquesta frase final, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Els articles 10, 11 i 12 no tenen cap mena d'esmena. Per tant, si no hi ha cap dificultat, faríem la votació conjunta.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per als articles 10, 11 i 12, que es posin drets.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests tres articles ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara passem a l'article 13, que té una esmena que ja ha estat defensada, i espero que també es consideri que s'ha combatut en la mesura que calgui.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena número 15 de l'article 13 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a votar el text del Dictamen per a aquest mateix article, en allò que no està afectat totalment per aquesta esmena aprovada.

Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara hi ha una esmena que havia quedat fora de la impressió corresponent —però ja s'ha esmenat aquesta omissió—, que es refereix a la Disposició final, per a la qual hi ha una esmena del Grup Socialista que en demana la supressió.

Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Molas.

El Sr. MOLAS: De l'escó estant, senyor President. L'esmena és de supressió; per tant, vol dir que no hi hauria d'haver Disposició final, i la raó principal que ens mou a presentar aquesta esmena és que creiem que en una llei d'aquestes característiques no té sentit la urgència que entri en vigor el mateix dia que sigui publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Totes les lleis entren en vigor als vint dies de la publicació, de vegades hi ha lleis que per les seves característiques tenen una raó d'urgència, i llavors diu «al dia següent de la publicació». Si encara és més urgent perquè hi ha raons econòmiques i possibilitat d'alterar aquell dia, diguem-ne, la situació de fet, es fa el mateix dia, però en una llei de creació d'un òrgan, per via legal, de la Generalitat, no creiem que les raons d'urgència siguin suficients per explicar l'existència d'aquesta Disposició final, i si, a més a més, diem que el mes d'octubre de cada dos anys, però se suposa que aquest octubre proper entrarà en funcionament el nou règim legal, no veig absolutament cap raó perquè aquesta Disposició final obligui a l'entrada en vigor fora del termini normal en què entren en vigor totes les lleis, que és als vint dies de la seva publicació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? No hi ha torn en contra? (Pausa.) Posem a votació, doncs, l'esmena número 16, del Grup Socialista, per a la Disposició final.

Els qui estiguin a favor de l'esmena, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents. Per tant, no cal votar el text del Dictamen, que queda suprimit.

Hem acabat, doncs, la discussió de l'articulat, i ara ens resta només posar a votació el títol i l'exposició de motius del Projecte de Llei. Com que no hi ha esmenes, podem procedir ja a la seva votació. Espero que podrem fer-ho conjuntament, si no hi ha ningú que s'hi oposa, i els que estiguin a favor d'aquesta

part del Projecte, poden posar-se drets.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, si em permet, demanaria votació separada del títol i de l'exposició de motius.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Bé, anem a votar primer l'exposició de motius.

Els qui estiguin a favor de l'exposició de motius, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

L'exposició de motius ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Anem a posar ara a votació el títol.

Els qui estiguin a favor del títol segons el text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El títol ha estat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Amb això hem acabat, doncs, ja la nostra tasca, però vull oferir als senyors representants dels Grups si volen donar una explicació del vot.

L'Il·lustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, una brevíssima intervenció per explicar el vot d'Esquerra Republicana de Catalunya en el debat sobre aquesta Llei.

La Comissió Jurídica Assessora, com ha dit molt bé l'Honorable Conseller de Justícia, fou creada el 1932, exactament el mes d'octubre, per la Generalitat republicana. La seva tasca d'assessorament —els qui ja som una mica grans encara tenim recordança d'aquelles actuacions, a través dels nostres pares— va ser considerable i va contribuir amb eficàcia a elaborar el *corpus* legislatiu d'aquella Generalitat.

En un desig de continuïsmes evident, el President Tarradellas, des de la seva presa de possessió, una de les primeres mesures que va adoptar va ser la continuació de la Comissió Jurídica Assessora. Aquest organisme ha vingut funcionant fins a avui, establint un nombre important de dictàmens i d'informes, i estava emmotllat en unes estructures encara provisionals, establertes per la Generalitat restablerta pel president Tarradellas.

I és evident que la complexitat de la legislació autonòmica, la incorporació de nous àmbits d'autogovern i, per altra part, la incorporació del Consell Consultiu a les institucions catalanes, amb unes funcions específiques que calia destriar des de la Comissió Jurídica Assessora, han fet necessària l'adaptació d'aquest organisme a la situació present i a les funcions que li encarrega la Llei 3/1982, de 25 de març.

El nostre Grup, a nivell de Ponència i de Comissió, va trobar que el Projecte, en les seves línies generals, era perfectament correcte i ens vàrem abstenir de presentar-hi esmenes, per bé que les nostres intervencions en Ponència i en Comissió varen estar fetes en el sentit de coadjuvar i de restar oberts a les iniciatives que venien dels Grups que no formen part del Govern.

Poques discrepàncies, doncs, del nostre Grup, amb el Projecte que, en definitiva, ha esdevingut Llei; algunes petites matisacions que les senyores i els senyors Diputats han remarcat, com, per exemple en l'article cinquè: ens hem associat a la iniciativa del Partit Socialista, en el sentit de no infligir als mem-

bres de la Comissió Jurídica Assessora una cerimònia de promesa de fidelitat, a la qual nosaltres —volem recordar-ho en aquest moment— ja vam ser refractaris quan es va discutir el Reglament del Parlament de Catalunya —i fem referència, naturalment, a les senyores i als senyors Diputats.

Per altra part, ens felicitem que s'hagi adoptat la supressió de la Disposició final, perquè hauria estat realment incoherent que, a un Projecte que ha estat navegant durant 160 dies a través dels tràmits parlamentaris, hi haguéssim imposat una posada en aplicació absolutament immediata, i ens felicitem que la majoria de la Cambra hagi acceptat aquesta modificació.

Bé, ens sembla que, tot plegat, el balanç és molt positiu; és un projecte de llei no transcendent, però que s'imposava, evidentment. No creiem que canviï ni la importància, ni la dignitat, ni la competència del treball dels il·lustres juriconsults que formen part d'aquesta Comissió, però és evident que s'hauran destriat algunes funcions, s'hauran delimitat alguns camps d'actuació. I acabem aquesta petita intervenció desitjant bon camí a aquesta Comissió Jurídica Assessora i el màxim encert als il·lustres membres que la componen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Una altra explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Nosaltres, entenent les dues filosofies que hi havia subjacents en les discussions sobre aquest Projecte, creiem que no podem reduir la qüestió a una qüestió de noms, si «consulta» o si «assessorament», sinó al que ve darrere dels noms. Si el Govern hagués triat, com sembla, de totes les qüestions que s'han anat defensant, votant i acceptant per majoria del Grup que li dona suport, la línia assessora —descartar les qüestions consultives per reiteracions amb un altre organisme, malgrat que ho digui l'Estatut Interior, o per altres motius—, crec que hauria de ser més conseqüent amb la línia assessora i, per tant, amb la línia preceptiva.

Nosaltres, senyor Dalmau, no estem en contra dels precedents; nosaltres no volíem demanar la paraula per al·lusions; abans, quan ens ha citat, però aquest matí hem dit, en un debat, que els precedents s'han de tenir en compte sempre amb atenció, que poden sortir altres precedents, i el precedent que vostè ha citat, de la II República, per la qual tinc tot el respecte, és un precedent de fa molts anys; el món ha rodat molt, des d'aleshores, i avui l'Administració és molt més complexa que la d'aleshores, i el Dret també és molt més complex i, a més, és molt més prolífic, i tenim una quantitat de disposicions normatives que inunden la vida social del país.

Nosaltres creiem, i continuem mantenint —i així ho expliquem en els vots que hem fet durant aquesta sessió—, que hauria estat millor estendre la facultat preceptiva de l'òrgan que s'ha creat, no en tot —vostès ja ho han reconegut en un punt, en la delegació legislativa—; hauria estat bo també en el tema dels reglaments, en el desplegament de les lleis que aprova aquest Parlament, entre altres coses per evitar-se alguns nyaps —i dic «alguns», eh?— que de vegades fan vostès, o el Govern al qual donen suport, quan tracten aquests temes de normativa legal.

Bé. Volem treballar amb menys xarxa, o sense xarxa? Creiem que és un error, però, així i tot, ho ha imposat la majoria democràtica de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, em fa la impressió, amb tota la simpatia, que potser algun Diputat d'aquesta Cambra avui ha tingut dificultats per seguir molt de prop aquest debat i el que hem votat, i jo haig de dir que jo, que he participat en la Ponència i en la Comissió, que jo també he tingut aquestes dificultats, i, per tant, no serà, segurament, per culpa d'ells, que han trobat aquestes dificultats, ja que el meu parer és que el Projecte de Llei que va enviar el Govern a la Cambra era bastant dolent des del punt de vista de tècnica jurídica. I, això, en qualsevol cas demostraria que, efectivament, el Govern de la Generalitat necessita un alt assessorament en matèria jurídica i, per tant, la Comissió Jurídica Assessora és absolutament necessària. Per això, precisament, quan el senyor Molas deia que aquesta Disposició final no era necessària —i nosaltres hem votat a favor d'aquesta esmena, com la resta de la Cambra, perquè creiem que, efectivament, és així—, hem dubtat una mica, ja que potser hauria estat molt convenient que l'entrada en vigor d'aquesta Llei —que és ja Llei— s'hagués produït el dia següent de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

En tot cas, per exemple, nosaltres no havíem presentat cap esmena al títol, i ha estat una errada nostra, ho reconeixem, però ens hem abstingut ara perquè veiem que el nom de la Llei és «Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora», una Comissió Jurídica Assessora que havia estat creada en l'etapa de la Generalitat restaurada per un decret de la Presidència, i regulada després per una ordre, i ara tenim que és una llei la que reorganitza una ordre i un decret. Això, des del punt de vista de tècnica jurídica, em sembla que no és gens correcte. Potser hauria estat millor una llei que es digués «Llei de la Comissió Jurídica Assessora», no de «reorganització» per llei d'un decret, i molt menys d'una ordre de la Presidència. Per exemple, a nivell de tècnica jurídica, el que estava comentant.

Bé, ja s'ha parlat dels diferents models que teníem davant nostre. Nosaltres hem de dir que no es tracta tant d'imitar com de no inventar el que ja està inventat, i que ens agradava, i ens agrada més el model de divisió competencial —no d'institucions, evidentment, sinó de divisió competencial entre el Consejo de Estado i la Comisión General de Codificación, que no pas el que s'ha fet, a nivell de divisió competencial, entre el Consell Consultiu i la Comissió Jurídica Assessora; i aquest ha estat el sentit de les nostres esmenes en Comissió, i, després, del vot favorable a les esmenes que ha defensat en el Ple el representant del Grup Socialista.

En tot cas, hem de dir que creiem que, a través del treball fet en Ponència i en Comissió, i ara en el Ple, s'ha millorat notablement el Projecte de Llei que havia estat enviat pel Govern a la Cambra. Crec que, des d'aquest punt de vista, com a parlamentaris, ens hem de sentir relativament satisfets perquè hem millorat, amb la nostra tasca parlamentària, aquest Projecte de Llei enviat pel Consell Executiu de la Generalitat.

I vull, efectivament, també, agrair les facilitats que ens va donar el senyor Dalmau, el Diputat senyor Dalmau, com a representant del Grup que dona suport al Govern, perquè, efectivament, hem trobat una flexibilitat important a l'hora de discutir aquest Projecte de Llei.

I, finalment, vull expressar que, malgrat que no ens agrada aquest model de Comissió Jurídica Assessora, aquesta Llei, com ha quedat, i com ha quedat la Comissió Jurídica Assessora, nosaltres, efectivament, desitgem que iguali el prestigi que havia tingut aquesta institució en l'època de la Generalitat republicana i que iguali, també, en el futur, el prestigi que, afortunadament per a tots, està tenint cada dia, guanyant cada dia amb la seva tasca, el Consell Consultiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Una altra presa de posició? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Molas té la paraula.

El Sr. MOLAS: Senyor President, senyories, el resultat de la Llei, tal com ha estat aprovada, jo no sé si la podrem qualificar de satisfactòria.

Crec que no s'ha produït un equilibri entre les funcions d'assessorament i de control —que això no afectarà ni el prestigi ni l'efectivitat de la Comissió Jurídica Assessora, que els dono per descomptats, i els dono com a, no només necessaris, sinó segurs—, sinó que, sobretot, crec que el que s'ha produït és que ens va arribar un vestit mal fet. Un vestit en què hi havia «ganyes». Llavors, li hem començat a arreglar les «ganyes» i és clar que s'ha arreglat! S'ha arreglat bastant, molt millor. Diem que queda més arregladet, però continua allò que ha començat, malament.

I ha començat malament, malgrat que hagi millorat i malgrat —sobretot, i això és el que és més llastimós— que hi havia un text redactat, escrit en Ponència, que era tècnicament millor, encara que poguessin dir —després parlarem del tema— «políticament, jo, d'això, en discrepo i, per tant, aquest punt no em convenç»; però tècnicament era millor que introduir temes, i fer correccions, i fer ampliacions sobre temes que no eren objecte estrictament d'esmenes concretes, sobre les quals després, a causa del procediment que hem utilitzat, hem hagut de discutir, només.

I és una llàstima. És una llàstima perquè la cordialitat del treball en Ponència, especialment del senyor Dalmau i del senyor Fernández, amb els quals vam fer la major part del treball, l'obertura a fer innovacions tècniques que no poguessin ser innovacions d'aportació de cap Grup, sinó del conjunt de la Cambra, jo crec que havia estat important i que havia estat, a més a més, profitosa. I és que el procediment de discussió d'aquesta Llei, que fa molt de temps que s'arrossega —potser aquest verb, en aquest cas, no és dolent—, ha estat massa complex per poder establir una coincidència suficient en un tema que no exigia ni permetia esforços partidistes, sinó només concepció institucional i discussió, en tot cas, sobre els grans punts de la concepció institucional; però, sobre la resta, hi havia molt poc a discutir, políticament, i en tot cas eren punts d'apreciació purament tècnica —de vegades, de completar aspectes; de vegades, fins i tot, de formular problemes de funcionament a partir de determinades proposicions.

La història d'aquest Projecte, jo els la puc recordar molt lleugerament: l'any 1982 aprovem l'Estatut Interior, on els membres de la Ponència redactora de la Proposició de Llei del partit que, en aquest moment, és el partit de la majoria, van proposar —van proposar— la definició d'un organisme consultiu —«suprem», deien en la seva formulació: «Suprem», es va dir, «millor que no; posem només un “òrgan consultiu”

del Govern, i després ho desenrotllarem per llei». Però la idea dita era la idea que jo després he defensat. I hi va haver un acord sobre aquest tema. Un acord que la Llei no sortiria fins que no calgués, institucionalment, que la Llei sortís, i, mentrestant, funcionaria només l'aspecte d'assessorament sota la línia de la Comissió Jurídica Assessora, tal com estava creada per decret.

Era una concepció, una concepció sobre la qual hi havia hagut acord, després de venir un Projecte de Llei de la Comissió Jurídica Assessora conjuntament amb els Serveis Jurídics de la Generalitat. Un canvi de concepció radical; la identificació gairebé com a corona, com a cúspide, com a cim, del que eren els Serveis Jurídics de la Generalitat, la Comissió Jurídica Assessora. La reacció dels Grups de la Cambra no va ser massa favorable a aquesta concepció, el Projecte es va retirar i va tornar a venir dividit en dos projectes, un dels quals, el de la Comissió Jurídica Assessora, va establir una llei de reorganització de la Comissió Jurídica Assessora, amb un projecte —com deia abans— desglossat i amb una concepció d'òrgan d'assessorament.

Tercera concepció, diferent de l'anterior, altra vegada. En la nova legislatura retorna el mateix projecte, perquè havia decaigut en l'anterior, i aquí no hi ha canvi; la concepció és la mateixa, en aquest cas.

Iniciem el treball de ponència, i nova modificació de concepció i retorn a la posició anterior, redactant un text, diguem, de comú acord, almenys entre els redactors, com a possible via de dibuix d'una concepció, d'una concepció originària; i nou canvi de concepció entre les reunions de treballs de ponència i els treballs de Comissió, en la qual tota la línia de millorament tècnic del projecte —no de concepció, sinó de millorament tècnic del projecte— s'ensorra i queda en gran part, avui, desaprovechada i no pot ser inclosa en aquesta Llei amb aquesta concepció, simplement perquè no hi ha hagut el mecanisme suficient de diàleg sobre els temes centrals per portar endavant el treball que havia realitzat la ponència. I el resultat és una llei que té una concepció diferent d'una concepció que han defensat els socialistes i altres Grups d'aquesta Cambra, i que havia estat la concepció de l'Estatut Interior de Catalunya entre els redactors de la Llei formulada i demanada explícitament pels ponents del partit del Govern.

I aquesta és la posició que els socialistes hem defensat aquí i a la Comissió, i a la ponència, i en les esmenes: la concepció que estava present en l'article 78 de l'Estatut Interior de Catalunya. Aquesta ha estat una posició no de partit.

Jo sé que rectificar és bo de vegades; diuen: «rectificar és de savis». Però, escoltin, no rectifiquin tant, no siguin tan savis; diguin d'una vegada el conjunt, la idea que tenen respecte a les institucions, els altres ho sabrem i cadascú podrà saber si coincideix o no. Però canviar de concepció al llarg de la història en aquests quatre anys jo crec que ha estat excessiu, dona una certa inseguretat, una certa inseguretat per establir elements comuns i, sobretot, fa difícil després aportar les concepcions, sobre concepcions no homogènies, les millores tècniques.

Nosaltres hem intentat incorporar al màxim d'esmenes. No hem votat, pràcticament, en contra de cap esmena ni en Comissió ni en Ple; hem intentat millorar al màxim la llei, una llei de la qual he de dir que no surt exactament —i aquest és un punt positiu— un òrgan pur d'assessorament, sinó un òrgan mixt, desequilibrat, crec que excessivament desequilibrat,

però un òrgan mixt que no és la Comissió Jurídica Assessora de la Segona República, que tampoc és un òrgan estil Consell d'Estat espanyol, en aquest cas, sinó que és un òrgan mixt. Possiblement un òrgan més mixt, és a dir més equilibrat internament, hauria estat millor des d'un punt de vista expansiu del que podria ser l'autocontrol jurídic del Govern de la Generalitat juntament amb les funcions d'assessorament.

Tot hauria estat més fàcil, la llei hauria estat millor —fins i tot amb aquesta concepció que ha triomfat finalment— si la majoria i el Govern tinguessin un esquema de desplegament institucional de la Generalitat més estable en el temps i més obert en coincidències sobre els temes centrals, sobre els temes centrals i no només sobre els temes de vegades de les esmenes puntuals. Sobre els temes centrals hi pot haver acord —hi podia haver estat—, i sobre les esmenes puntuals hi ha estat molt més del que podia esperar-se. Però crec que, en tot cas, en les lleis institucionals on no es mantenen lluites de partit, ni programes alternatius de govern, sinó que s'estableixen peces del funcionament institucional de la Generalitat el diàleg sobre els temes centrals, les posicions de partida per intentar arribar a una posició única: primer, crec que s'han de modificar al mínim possible en el temps, i, segon, crec que és convenient intentar arribar a l'acord sobre aquests temes, suposant que si s'arriba a l'acord sobre aquestes temes, sobre els temes laterals, sobre els temes tècnics, segur que l'acord hi és. I si no hi ha acord sobre els temes centrals, però hi ha l'acord sobre els temes tècnics, no desaprofitar l'acord sobre els aspectes tècnics perquè això permet que, com a mínim, la llei sigui una llei vàlida per a tots i que pugui ser, o que podria ser, un orgull per a la Cambra legislativa catalana, per al nostre Parlament.

Per això, diguem, nosaltres hem tingut el comportament al llarg del debat d'aquesta llei i hem votat de la manera com ho hem fet al llarg dels diferents articles i esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Dalmau té la paraula per a la seva explicació de vot.

El Sr. DALMAU: Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores Diputades i Diputats, la Llei de 25 de març de 1982, de la Presidència de la Generalitat, preveia en el seu article 78 que una altra llei regularia la composició i la competència de l'òrgan consultiu del govern. Calia, doncs, que el Parlament de Catalunya debatés i aprovés la Llei de Reorganització de la Comissió Jurídica Assessora.

Gairebé al cap de tres anys hem tingut l'honor d'emplenar aquest buit jurídic. Ens en felicitem, puix que aquesta llei tal com queda aprovada esdevindrà un instrument vàlid i eficient per al Consell Executiu.

La nova llei li permetrà sol·licitar dictàmens i informes a la Comissió Jurídica Assessora a lloure, sense que aquesta sol·licitud sigui perceptiva fora de les disposicions normatives que elabori el Govern en virtut de delegació legislativa.

Reiterem aquí els arguments que en el curs d'aquest debat hem aportat a l'objecte de donar suport a la nostra posició sobre la no-preceptivitat en determinades matèries. És que entenem que la missió de la Comissió Jurídica Assessora —i perdoneu l'aparent pleonasme— és la d'assessorar, que popularment i en el camp del dret significa donar un parer i il·lustrar.

És precisament el sentit etimològic del mot, del llatí *ad* i

sedere, perquè a Roma els assessors seien al costat del magistrat al qual assistien, per bé que en seients més baixos. Així, Papinià fou assessor del prefecte del pretori. Citem aquest conspicu jurisconsult puix que la influència de la seva doctrina ha estat important en la vida jurídica catalana després de la introducció del dret justinianeu a Catalunya. I, quan Papinià fou designat prefecte del mateix pretori, va anomenar assessors Paulus i Urpià, jurisconsults romans prou coneguts també dels nostres juristes.

Us imagineu, Il·lustres senyores i senyors Diputats, uns assessors asseguts en poltrones més elevades que les pretorials? Si així fos, si més no, entorpiríem l'etimologia, i si en el nostre cas el Consell Executiu hagués d'elevat preceptivament tota mena de dictàmens i informes a la Comissió Jurídica Assessora, com s'esdevé en el Consell d'Estat, en certa manera el Consell Executiu dependria de la vigilància i control de la Comissió Jurídica Assessora, la qual cosa constituiria un handicap per a l'agilització de tràmits, si no representés una traïció a la funció o status instrumental del cos assessor. Sobretot aquest dret a la vigilància i control de les administracions és palès en la normativa del Consell d'Estat francès, fins al punt que els tractadistes francesos consideren el Consell d'Estat, més que com un conseller, com un membre autèntic de l'administració activa.

Senyor Molas, el vestit que vostè considera mal fet, nosaltres considerem que és fet per un bon «sastre»; mai no és un «desastre». I el senyor Molas que ha començat molt moderadament, després ens ha dedicat unes frases una mica altisonants i d'inseguretat, aquesta actitud hamletiana que hem tingut, jo he pensat en aquell aforisme llatí que diu *in cauda venenum*, «al final, el verí»; i ens dol que aquesta nostra posició hagi servit...

El Sr. PRESIDENT: Permeti el senyor, l'Illustre senyor orador. Es tracta de l'explicació de vot, eh? Per tant, no es tracta d'establir polèmica amb els altres que han exposat també la seva opinió. Li prego que se ceneixi, perquè això podria complicar-nos el debat.

El Sr. DALMAU: Gràcies, però...

El Sr. PRESIDENT: Li agrairé molt, doncs, que ens eviti la complicació.

El Sr. DALMAU: És per unes al·lusions. De totes maneres, obeeixo i acabo.

Hem volgut defugir de qualsevol motlle del Consell d'Estat i esperem que ho hem assolit. Ara, ja que no ens deixen parlar més, solament ens cal agrair als membres de la ponència —un bon treball, senyor Molas, senyor Fernández Díaz, un bon treball heu fet—, a la Comissió d'Organització, a tota la Cambra i, d'una manera especial, a l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols, per llur dedicació, comprensió i esperit de treball.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Hem acabat aquest punt de l'ordre del dia. Hem de passar al següent que, com saben els Il·lustres membres de la Cambra, és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu, presentada pels Grups parlamentaris del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana.

**Presa en consideració
de la Proposició de Llei de Modificació Parcial
de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu**

Com que el Govern no s'ha manifestat expressament sobre aquesta Proposició de Llei, passarem directament al debat. Hi ha un torn a favor, que suposo que farà un dels Grups que ha presentat la Proposició en nom dels dos, i possibilitat d'un torn en contra. El temps límit és de quinze minuts en els dos casos.

Per al torn a favor té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta Proposició de Llei pretén esmenar un defecte de funcionament a l'hora d'aplicar la Llei del Consell Consultiu. Al nostre entendre, el dret que ens dona la Constitució a tot el Parlament de Catalunya d'interposar recursos d'inconstitucionalitat durant tres mesos a partir de la publicació d'una disposició normativa legal amb força de llei queda minvat a la pràctica quan en la Llei del Consell Consultiu ens obligaren, en la primera legislatura, a poder suscitar aquesta qüestió solament en els deu primers dies posteriors a la publicació del text. Per això, nosaltres demanem que aquest tema sigui revisat, plantegem un termini de dos mesos —que evidentment pot ser titllat d'aleatori; podríem trobar altres terminis similars que garantissin el mateix dret que volem garantir—, plantegem que el Consell Executiu també pugui gaudir de major temps legal per a aquesta qüestió —independentment que de vegades, potser, no s'hagin respectat els terminis—, i plantegem que tots els dictàmens que afecten recursos d'inconstitucionalitat siguin publicats a l'efecte que els Diputats els coneguin, tant si són dictàmens que provenen de sollicituds del Parlament com si són dictàmens que provenen de sollicitud del Consell Executiu, per poder exercir ells també, nosaltres també, no solament el Govern, la defensa de l'Estatut si es tracta d'una disposició legislativa amb força de llei. Suposo que ho han entès totes les Diputades i Diputats llegint el punt 2 de la Proposició. Nosaltres considerem, a més, que caldria buscar un mecanisme cautelar per moments d'extrema urgència que serien suscitats per ignorància, o per inadvertiment, o per intensitat en la vida política sobre la qual planegés una qüestió aparentment menor i que després prengué major entitat, al qual mecanisme cautelar posem uns quòrums més qualificats, però deixaria sempre la porta oberta a la defensa de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

I, a l'últim, pretenem —i aquestes són les altres innovacions que voldríem col·locar a la Llei— que el Parlament tingui referència de tots els dictàmens que elabora el Consell Consultiu. Pretenem que el Consell Consultiu doni coneixement al Parlament d'aquests dictàmens, que aquests siguin referenciats en el nostre *Butlletí* i que si algun Diputat vol conèixer el contingut d'un d'aquests dictàmens el pugui sol·licitar, a fi i efecte que, malgrat que sigui un dictamen demanat pel Consell Executiu i que a vegades pugui estar dins d'una negociació executiva sobre una qüestió de competències, també pogués ser susceptible d'impuls, via proposició no de llei del Parlament, per defensar l'Estatut.

En resum, nosaltres creiem que aquesta Proposició de Llei reformant la Llei del Consell Consultiu donaria majors garanties a totes les Diputades i Diputats per participar en la defensa

de l'Estatut.

No vull acabar sense citar el detonant d'aquesta Proposició. Tots recordaran que passat el termini —per qüestió de dies, quan no d'hores— sobre la Llei de la Funció Pública, els mateixos dos Grups parlamentaris que avui fem la iniciativa legislativa plantejant la possibilitat de defensar l'Estatut ens vàrem quedar *in albis*, el Parlament i també Catalunya. No es va poder ni suscitar la possibilitat de defensar l'Estatut d'Autonomia pel que nosaltres legítimament considerem que és inconstitucional i pel que altres legítimament consideren que no és inconstitucional. Però aquestes consideracions no van poder ser objecte d'anàlisi i de debat en aquest Parlament precisament per qüestions de termini que volem evitar en aquesta Proposició.

Moltes gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra? No havent-hi torn en contra, passem ja al posicionament dels diferents Grups. Invito al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana si vol posicionar-se. Té la paraula el senyor Torres.

El Sr. TORRES: Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, ja gairebé no caldria, no seria necessària la meua intervenció tenint en compte que el nostre Grup és el cosignatari i, naturalment, coautor de la Proposició de Llei.

D'altra banda, no podem fer altrament —i ho fem amb molt de gust— que sentir-nos absolutament solidaris amb l'argumentació que ha exposat el Diputat senyor Rafael Ribó.

Efectivament, no insistiré en la seva argumentació, que compartim totalment, però sí que voldríem posar un petit accent polític en aquesta Proposició de Llei, i és el següent: com hem vist, en particular en els debats d'aquest matí, és evident que acatar l'instrument institucional que és el Consell Consultiu està adquirint per la força de les coses cada vegada més importància. Gairebé estaria temptat de dir «malauradament», «malauradament» perquè vostès saben que la seva funció sobretot és de fer de duaners de les agressions i de les no-adaptacions o no-adequacions a l'Estatut i a la Constitució. Nosaltres preferiríem que no hi hagués hagut d'haver cap dictamen del Consell Consultiu, perquè això voldria dir que la Constitució i l'Estatut es respecten escrupolosament. Malauradament, ja hem vist que no és així, i malauradament temem que en el futur tampoc sigui així, i, per tant, creiem que és molt oportú que s'hagi suggerit a la Cambra que suggereixi, a través d'aquesta Proposició de Llei, un alleugeriment dels terminis, una agilització del seu funcionament i, sobretot, una extensió, en casos determinats, de les seves facultats i de les possibilitats d'acudir en demanda del seu consell i del seu assessorament.

Es tracta, vostès ja ho saben, d'una proposició de llei; és un debat de presa en consideració. Ni el Partit Socialista Unificat ni Esquerra Republicana de Catalunya —em sembla a mi— no pretenem tenir la veritat absoluta; és un text obert a debat, és un text, com tots els textos, perfectament millorable, i estic segur que si en el curs dels debats en Comissió o Ponència es fan suggeriments per millorar-lo, l'esperit restarà obert per acollir-los amb tota la bona fe del món.

Però, tenint en compte la substantivitat profunda d'aquesta Proposició de Llei, els seus objectius, que em semblen molt clars i molt acceptables, nosaltres —com ha fet el representant

del Grup Socialista Unificat de Catalunya— tenim l'honor de demanar el vot favorable de la Cambra per a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat.

Per posicionar-se, en representació del Grup Popular, té la paraula el senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, per dir que el nostre Grup, el Grup Popular, votarà a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei de Modificació Parcial de la Llei 1/1981, de Creació del Consell Consultiu, perquè bàsicament coincidim en les argumentacions que s'han donat en l'exposició de motius que intenta justificar la conveniència d'aquesta modificació parcial.

Efectivament, ja s'ha dit que no té massa sentit fixar un termini de deu dies —tan curt— per demanar el dictamen del Consell Consultiu, quan després hi ha tres mesos per interposar l'eventual recurs d'inconstitucionalitat; fins i tot, s'ha fet referència a un exemple concret, la Llei de la Funció Pública, que demostra que efectivament això és una realitat.

I, en tot cas, jo crec que alguns aspectes secundaris d'aquesta Proposició de Llei són susceptibles d'esmena en el tràmit corresponent a nivell de comissió —com és el cas del punt 4 d'aquest article 10, en la seva modificació proposada aquí, en aquesta Proposició de Llei—, quan es fa referència, per exemple, al fet que per raons d'extraordinària urgència, esgotat el termini de dos mesos, de tota manera es podrà demanar també dictamen del Consell Consultiu, que tindrà com a màxim la meitat del termini que resti en referència, a la caducitat de la presentació del recurs d'inconstitucionalitat, perquè hem de pensar que si ja hem esgotat el termini de dos mesos, només restaria com a màxim un mes, i podria arribar el cas que tres o quatre dies abans del termini de caducitat es demanés dictamen al Consell Consultiu, el qual en un o dos dies hauria d'emetre el corresponent dictamen, i després els serveis jurídics del Parlament de Catalunya tindrien també un o dos dies per interposar el corresponent recurs d'inconstitucionalitat, i, a més de tot això, al mig, un debat parlamentari.

Crec que això en la pràctica és absolutament impossible però, insisteixo, és un aspecte reglamentari o secundari d'aquesta Proposició de Llei amb la qual, bàsicament, estem d'acord i per això —com he dit el començament del nostre posicionament— votarem favorablement la seva presa en consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per prendre en consideració el representant del Grup parlamentari Socialista té la paraula el senyor Isidre Molas.

El Sr. MOLAS: Senyor President, molt breu, per indicar la nostra posició favorable a prendre en consideració aquesta Proposició de Llei presentada pels Grups parlamentaris del PSUC i d'Esquerra Republicana.

Substancialment, perquè, respecte almenys d'un dels temes presentats, creiem que respon a una necessitat lògica, sentida, i que s'ha de donar resposta, que és la presentació, l'ampliació del termini per a la petició de dictàmens al Consell Consultiu, que s'ha demostrat que era massa reduït, que en alguns casos

situava en una indefensió aquell que volia demanar el dictamen, en el seu cas, demanar a la Cambra que interposés el recurs d'inconstitucionalitat, i sense definir-nos sobre el dia, que serà objecte ja d'esmenes i, en tot cas, això ja ho tractarem en Ponència o en Comissió, creiem que aquest és un punt que milloraria la llei. Crec que també la milloraria el fet que el Parlament conegui tots els dictàmens del Consell Consultiu sobre els temes d'inconstitucionalitat. Crec que és un tema que també el milloraria sense estar ni absolutament a favor, ni tampoc tancat; jo crec que, en principi, la nostra posició que el dictamen del Consell Consultiu sigui conegut pel Parlament, en tot cas, sigui qui sigui aquell que el demani, és una aportació important que ens hem de pensar, però que, en principi, existeix una predisposició a estar d'acord amb aquesta actitud, considerant-la globalment que és una actitud beneficiosa per al conjunt dels Grups parlamentaris.

Diríem, possiblement és més discutible l'establiment de les raons d'urgència, potser és millor fer un termini més llarg i eliminar les raons d'urgència, perquè si després d'establir uns terminis diem «i en el cas que sigui urgent aquests terminis no valen», la situació és d'una absoluta inseguretat. Però, en tot cas, jo crec que aquest és un tema que en podríem parlar a la Comissió, que en parlarem a la Ponència —que farem esmenes si és aprovada la Proposició de Llei, i és presa en consideració. Jo crec..., he manifestat sobrerament la posició socialista a favor d'aquesta, però en general també com a concreció de la posició, de l'actitud, en principi favorable, del Grup Socialista a admetre la presa en consideració de les proposicions de llei que aportin elements d'importància per a la producció legislativa del Parlament.

En aquest cas ho és clarament, i coincidim en molt bona part, almenys en l'esperit, i, per tant, nosaltres votarem a favor.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per posicionar-se en la presentació del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he estat a punt de fer aquesta intervenció des de l'escó, però finalment m'ha decidit a sortir una de les coses que s'han dit en una de les intervencions que m'han precedit.

Bé, nosaltres pensem que és perfectament acceptable que es vulgui reconsiderar el tema dels terminis d'interposició de petició de dictamen al Consell Consultiu, perquè possiblement és cert que algun d'aquests terminis és excessivament curt.

No entraré en el contingut de la Proposició de Llei perquè ja els anuncio ara que la nostra posició serà votar a favor de la presa en consideració, perquè es puguin reconsiderar aquests terminis, però que en qualsevol cas el que farem serà esmenar-la. Insisteixo que no entraré en el contingut, perquè això serà el tema, precisament, de les esmenes que farem. Però sí que els voldria dir, avançar, que passem, segons aquesta Proposició, d'uns terminis que són segurament massa migrats a uns terminis que són excessivament llargs —però, en tot cas, això, tindrem amplíssima ocasió de discutir-ho tant en Ponència com en Comissió, i penso que arribarem a una solució satisfactòria per a tothom.

El que m'ha impulsat realment a sortir ha estat una expressió que he sentit que «el termini, o la situació que va motivar la presentació d'aquesta Proposició de Llei va ser un termini que

es va perdre per hores». Si la memòria no m'enganya —i normalment no ho fa— (*rialles*) es tractava d'una llei que va ser publicada el dia 2 d'agost, que, per tant, el termini finia el dia 12 d'agost, i la petició de dictamen es va fer a finals de setembre. Evidentment, això són hores, també, però són moltes hores. El temps es pot mesurar en hores, però són moltíssimes hores; de manera que no es va perdre aquest termini per unes poques hores, sinó per bastantes setmanes.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Realitzat, per tant, el debat corresponent, sotmetrem a votació la presa en consideració del referit Projecte de Llei.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Per tant, ha estat acceptada la presa en consideració per unanimitat dels present.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Fons de Cooperació Local de Catalunya

Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt quart, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Fons de Cooperació Local de Catalunya, presentada pel Grup Socialista.

Atès que el Govern no s'ha manifestat expressament sobre aquesta qüestió, passem ja directament al debat.

Invito el representant del Grup Socialista a intervenir en el torn a favor corresponent.

Té la paraula, per tant, el senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, intentaré ser molt breu, entre altres motius perquè aquest és un tema conegut, no és un tema nou, perquè ja va ser objecte de debat indirecte quan es va discutir en aquesta Cambra el Projecte de Pressupostos per l'any 1985, i en aquell debat van sortir ja uns quants arguments que jo ara simplement completaré.

Primer de tot, nosaltres entenem que hi ha un tipus d'arguments relacionats amb els objectius i la funció que pensem que s'ha d'atribuir al Fons de Cooperació Local de Catalunya. Aquests arguments són els següents: el Fons ha de permetre acabar amb la discrecionalitat de les subvencions. Això passa, i no és bo. El Fons ha de permetre reduir la complicació burocràtico-administrativa de la tramitació de les subvencions. Això passa, i no és bo: anunci en el *Diari Oficial*, tramitació d'expedient, dos o tres mesos, concessió de la subvenció..., complicacions excessives. Tercer, nosaltres pensem que el Fons ha de servir per introduir criteris de racionalitat en la despesa de la Generalitat; nosaltres pensem que el Fons ha de servir per evitar el «solapament» d'iniciatives per evitar la repetició d'iniciatives per part dels ajuntaments i per part del Consell Executiu; nosaltres pensem també que el Fons ha de servir per clarificar el marc competencial en aquella franja gelatinosa en la qual no està clar qui ha de fer què entre els ajuntaments i el Consell Executiu.

Pensem també que el Fons ha de servir per garantir la sufici-

ència financera dels ajuntaments, que és un principi constitucional, i que ha de servir per garantir la suficiència financera d'aquella administració que exerceix una competència, sigui per dret propi, sigui per delegació explícita o implícita.

Pensem també, en aquest nivell d'argumentació encara, que el Fons ha de servir per abonar una optimització dels recursos, que ha de servir encara per contribuir al reequilibri territorial de Catalunya, i, finalment, pensem que ha de servir per reforçar el paper dels ajuntaments com a pilars bàsics de l'autogovern de Catalunya.

Si és veritat que cada dia més Catalunya és, es va constituint com un autèntic sistema de ciutats, els ajuntaments que cobreixen tota la trama del territori de Catalunya han de ser una peça bàsica de la construcció de l'autogovern i no un instrument en contra.

Segon tipus d'argument, arguments relacionats amb el sistema de finançament dels ens locals. Nosaltres pensem en aquest segon tipus d'argument, que el fons ha de servir per al compliment estricte i immediat d'allò que preveu l'article 142 de la Constitució i que diu, literalment, el següent: «Les hisendes locals hauran de disposar dels mitjans suficients per a l'exercici de les funcions que la Llei atribueix a les corporacions respectives i es nodriran fonamentalment de tributs propis i de la participació en els de l'Estat i en els de les Comunitats Autònomes.» Nosaltres creiem que el Fons ha de ser el primer pas cap a la clarificació de quines han de ser les fonts de finançament dels ajuntaments de Catalunya, i nosaltres pensem que, indiscutiblement, complint la Constitució i complint el que és una voluntat manifestada repetides vegades pels ajuntaments, aquesta font de finançament ha de venir de tres camps diferents, el dels tributs propis, el de les transferències de la Comunitat Autònoma i el de les transferències de l'Estat. I això, naturalment, com a argument, val, per a nosaltres, tant per reforçar el paper del Fons de Cooperació Municipal de l'Estat, que ha de venir segons el 48.2 a través de la Generalitat, com per reforçar el paper del Fons de què avui proposem de prendre en consideració la creació. Pensem que aquest Fons ha de servir, no per argumentar com alguna vegada s'ha fet, i no només aquí, que allò que es transfereix dels ingressos que percep l'Estat als ajuntaments és una font de dèficit públic, sinó que els ajuntaments, per dret propi i per exercici de competències d'un nivell determinat de l'Administració, han de rebre; han de rebre diners procedents d'allò que els ciutadans paguen i que s'ha de traduir en serveis a favor d'aquests ciutadans.

En tercer lloc, nosaltres pensem que el Fons és important perquè és un instrument per clarificar l'articulació institucional entre els ajuntaments i el Consell Executiu. Ajuntaments i Generalitat no funcionen, no poden funcionar a Catalunya com a compartiments-estancs; l'edifici de l'autonomia catalana, si vol ésser un edifici sòlid, s'ha de basar en la coordinació entre els ajuntaments i la Generalitat, coordinació que avui és una coordinació improvisada, que avui és una coordinació que neix d'iniciatives múltiples de cada Departament i fetes de forma diferent, d'iniciatives que, en definitiva, algunes són reeixides i d'altres no. Nosaltres creiem que, en un doble nivell, el Fons per un cantó, una comissió de coordinació dels ajuntaments i la Generalitat per l'altre han de ser la peça bàsica de les relacions entre els ajuntaments i la Generalitat.

I, finalment, per a nosaltres, hi ha un argument d'autoritat.

Ja que en un debat anterior s'han fet diverses citacions com a arguments d'autoritat i com a nota a peu de plana, nosaltres defensem també la creació del Fons citant dues autoritats. Primera, la de l'Honorable Conseller de Governació, senyor Alavedra, el qual, des d'aquesta mateixa tribuna i durant el debat de Pressupostos del 85, va dir: «estem d'acord conceptualment amb la filosofia del Fons». Segona, la de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, senyor Josep Maria Culler, el qual en l'acte de cloenda de l'Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, a Reus, va dir frases semblants: «estem conceptualment d'acord amb la creació del Fons». Com que avui no parlem de diners, com que avui no parlem de retallar partides d'un lloc o altre i crear el Fons, com que avui parlem de filosofia i de conceptes —i aquestes autoritats ens mereixen molt de respecte—, ens sembla que és un argument més per estar d'acord amb la creació del Fons. I per tots aquests motius nosaltres creiem que avui, aquesta Cambra, té l'oportunitat històrica de manifestar unànimement la seva voluntat municipalista. Per aquests motius demanem el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat, per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, com molt bé deia l'Il·lustre Diputat senyor Nadal, al començament de la seva intervenció, això es va parlar extensament en el debat de Pressupostos. Podríem dir que aquest serà o haurà estat un debat en dos temps. I, parlant de temps, ja que hem tingut l'ocasió de veure una excel·lent obra televisiva aquests dies d'en Verdi, efectivament, espero que, ara estem en el *secondo tempo*, hi hagi un tercer temps o un quart temps, que res obsta perquè siguin millors que el primer i el segon. Perquè això lliga perfectament amb les declaracions del senyor Culler, Conseller d'Economia i Finances, i el Conseller de Governació, que coincideixen substancialment amb la filosofia del Fons, però discrepen dels continguts del Fons, perquè aquí, ara no hi entrarem, és, realment, quin fons se'ns planteja avui, aquí, amb quins recursos i amb quins mecanismes volem que funcioni aquest Fons.

Com deia, en la discussió dels Pressupostos del 85 l'Honorable senyor Conseller de Governació va fixar la posició del Govern sobre això; l'Il·lustre company, senyor Raimon Escudé, també va fixar amb claredat quina era la posició del nostre Grup també quant a aquest tema, i ara ens presenta el Grup Socialista, en forma de Proposició de Llei, la presa en consideració d'aquesta, amb la qual crearíem i donaríem llum verda a un procediment legislatiu que comportaria la creació d'un Fons de Cooperació Local per a Catalunya.

Partíem, aleshores, i partim de la base que l'existència a Catalunya d'un Fons de Cooperació Local com a mecanisme redistributiu és una idea amb la qual podríem estar bàsicament d'acord i que cal considerar molt seriosament. Precisament per aquesta consideració important i de primera magnitud que nosaltres li donem, discrepem i discrepàvem de la manera que se'ns proposa constituir aquest Fons. Creiem que el que avui se'ns planteja conté una forta dosi de precipitació quant al marc legislatiu que l'envolta i una nul·la consistència quant als continguts econòmics amb què es proposa de dotar aquest Fons.

Anem per parts i destriem el que acabo de dir.

Quina és la situació en el moment en què se'ns planteja la creació d'aquest Fons? És un moment en què la Generalitat es troba a l'inici d'un procés negociador per determinar el sistema definitiu de finançament de l'autonomia de Catalunya. Un moment, per tant, incert quant als recursos amb què, en el futur, comptarà la Generalitat per a l'exercici de les seves competències, i incert, per tant, quant a les possibilitats reals d'actuació com a institució d'autogovern de Catalunya. És un moment en el qual les Corts Generals estan elaborant un Projecte de Llei molt important, la Llei de Bases de Règim Local. És també un moment en què ni tan sols coneixem els criteris bàsics que han de conformar, que han de configurar un altre Projecte de Llei bàsic per a aquest tema, el de les hisendes locals. És també un moment en què el nostre Parlament encara no ha entrat a discutir ni la Llei de Règim Local de Catalunya, ni l'Organització Territorial de Catalunya. Desconeixem, per tant, la configuració definitiva dels ens locals a Catalunya.

Preguntes que ens podríem fer avui. Quin serà el marc competencial dels municipis i de les comarques? Quin és el paper de les Diputacions? Quina serà la dimensió definitiva que volem donar a les Diputacions? Són preguntes sense resposta legislativa i que són absolutament bàsiques quan ens plantejem la creació de mecanismes redistributius de recursos econòmics en l'àmbit local, i no vulguem crear falses expectatives amb operacions d'aquest tipus. Són massa incògnites alhora com per caure en una precipitació inexcusable, si acceptéssim ara nosaltres, des de la responsabilitat de la majoria, la tramitació d'aquesta Proposició de Llei.

Hi ha altres consideracions a fer. Aquesta Proposició de Llei arriba en un moment en el temps, febrer del 85; pretén dotar aquest Fons sobre la base d'un percentatge de participació en els ingressos de la Generalitat, fet fonamental en aquest tema de què estem tractant. Em pregunto: quins són avui els ingressos de la Generalitat i en concepte de què els rep la Generalitat, aquests ingressos? Els ingressos, bàsicament, vénen en funció de la valoració del cost efectiu dels serveis traspasats, que, com tots vostès saben, es determinen mitjançant els costos directes, els costos indirectes i inversions. Aquests són diners que rep la Generalitat per fer funcionar els seus serveis i, per tant, per exercir les seves competències. Són, consegüentment, uns diners bàsics per al funcionament de la Generalitat, i vostès saben perfectament que, a més a més, són escassos, són insuficients per exercir degudament les competències que l'Estatut ens atorga.

Els impostos que recapta la Generalitat, amb excepció dels del Bingo, no són tributs de la mateixa Generalitat: són impostos cedits de l'Estat a compte d'aquests serveis transferits. Per tant, són diners afectats, també. I, per tant, nosaltres ens plantejem que tots aquests ingressos que actualment té la Generalitat no plantegen un marc d'operativitat per poder fer cara a una despesa com la que se'ns demana de garantir l'autonomia financera municipal.

Hi ha un fet bàsic i cabdal en el tema de què estem tractant. Quina és la metodologia que s'ha seguit per valorar els traspasos, per nodrir aquests fons de la Generalitat? És, com deïem ara, el cost dels serveis traspasats, el cost efectiu dels serveis traspasats. En el moment que es va adoptar aquest acord es produïa un tall històric en el qual tot es determinava en funció

dels serveis que es traspassaven i en funció d'un temps determinat. No es traspassava cap servei, o no es traspassava cap concepte dels pressupostos de l'Estat que anés a englobar unes partides que poguessin possibilitar després destinar-les als ens locals.

L'article 142 de la Constitució, que el senyor Nadal mencionava, article important, però article que no té una aplicació immediata, necessita un desenvolupament constitucional, que no s'ha fet. Els impostos que gestiona la Generalitat —si parléssim dels tributs— no són tributs propis de la Generalitat, són tributs cedits a compte.

Els ajuntaments podrien fer decisions polítiques importants en el sentit de recollir més recursos, com seria aplicar, augmentar el percentatge sobre l'impost de la renda, per exemple. Seria un recurs important. Eh que depèn d'una decisió política, això, depèn d'una decisió política de dir si és convenient o no és convenient? Vostès ens han d'acceptar també, han d'acceptar, en aquest cas, al Grup parlamentari que dona suport al Govern de la Generalitat, que es deixi aquest marge de discrecionalitat, de decisió política, a la conveniència o no, el respecte, en el cas del nostre programa electoral, de posar o no posar impostos, no per fer funcionar els serveis de la Generalitat, sinó per garantir l'autonomia financera dels ajuntaments.

Jutgin vostès mateixos, senyores i senyors Diputats, si és seriós, en un moment en què estem lluitant per garantir l'autonomia financera de la Generalitat, que és tant com dir l'autonomia política de Catalunya, fer una proposta de creació d'un Fons de Cooperació Local sobre la base d'uns recursos que actualment té la Generalitat amb l'objectiu de garantir l'autonomia financera dels ajuntaments. He dit al començament que nosaltres consideràvem una proposta d'aquest tipus si aquestes incògnites que he dit entorn del tema desapareguessin i, sobretot, si es trobés una font de finançament d'aquest Fons que no fos constituït pels ingressos que actualment té la Generalitat. Remarco «actualment» perquè res impedeix que, si el finançament definitiu, la forma de finançament definitiu de la Generalitat és satisfactòria, en el futur la Generalitat pugui contribuir en un Fons d'aquest tipus.

Tanmateix nosaltres creiem que aquesta via de finançament, aquesta via de finançament que ens portaria a poder constituir realment un fons, amb una certa autonomia financera, existeix, aquesta via de finançament, i existeix en l'actual Fondo Nacional de Cooperación Municipal —del que gestiona l'Estat, que distribueix l'Estat—, constituït per les participacions dels ajuntaments en els ingressos de l'Estat i per les subvencions incondicionades que reben d'aquest. Nosaltres proposem que això es faci efectiu, aquest traspàs, mitjançant l'aplicació decidida del que estableix l'article 48.2 de l'Estatut d'Autonomia, de què s'ha parlat en aquesta Cambra més d'una vegada. Recordo el Conseller de Governació parlant-ne una altra vegada. Article important, que aquest matí hem discutit en la interposició del recurs, i que vull recordar que diu: «Els ingressos dels ens locals de Catalunya consistents en participacions en ingressos estatals i en subvencions incondicionades seran percebuts a través de la Generalitat, que els distribuirà d'acord amb els criteris legals que seran establerts per a les esmentades participacions.»

La Generalitat rep aquests diners actualment, certament, els rep. Rep uns diners, rep aquests ingressos, pel que fa als ajunta-

ments, però vénen absolutament predeterminats i condicionats fins a l'última expressió. És a dir, que la Generalitat fa una tasca purament mecànica, que tan sols representa un pas burocràtic sense cap possibilitat d'intervenció. És a dir, que perd consistència, que perd sentit la disposició estatutària, amb la pràctica actual d'aquest article 48.2. Nosaltres reivindicuem l'aplicació correcta de l'Estatut i, per tant, el dret d'aquest Parlament a fixar els criteris, des d'un punt de vista legislatiu, en què s'han de redistribuir aquests recursos mitjançant un fons similar al que se'ns proposa. És absolutament incomprensible, dins la lògica organitzativa de l'Estat de les Autonomies, en què la Generalitat té competència exclusiva en règim local i té la potestat d'organitzar el seu territori, com diu l'article 5, en municipis i comarques —per tant, pot organitzar el seu territori—, és incomprensible, deia, que no disposi de la facultat de fixar els criteris legals de distribució de recursos a aquests òrgans, a què, prèviament, en l'exercici de la competència que tenim reconeguda en règim local els haurem pogut atribuir competències.

Podem atribuir competències als ens locals, i, en canvi, no podem o no trobem el mecanisme suficient —i això és el que hem de procurar de solucionar— per poder distribuir aquests fons. I el que hi ha en la base del que avui se'ns planteja és el debat —crec jo, creu el nostre Grup— de quin model de relacions Estat - Comunitats Autònomes - Administració Local volem. La base d'aquesta discussió pot passar per aquí, l'article 48.2 de l'Estatut pot tenir una derivació cap a aquest debat. El nucli d'aquesta qüestió que se'ns planteja és la determinació de si pretenem, si prenem seriosament o no l'ordenació de l'Estat sota el fet autonòmic, i recordar, tots, sota quina voluntat política vam acceptar l'Estatut d'Autonomia.

Breument: tothom sap que hi ha dos sistemes clàssics de relacions entre l'Estat i les administracions locals, el sistema alemany i el sistema italià, en què les relacions de l'Estat amb els ens locals passen a través d'ens intermedis —com el cas alemany— o —com en el cas italià— les relacions Estat-ens locals són directes. En el cas nostre, crec que tenim una situació eclèctica, intermèdia, en la qual l'Estat fixa les bases sobre el règim local, però, un cop ha fixat aquestes bases sobre règim local, juga la competència exclusiva sobre règim local que té atribuïda la Generalitat i, a partir d'aquell moment, les relacions han de passar per la Generalitat. I, en darrer terme —ho repeteixo—, l'article 5 de l'Estatut diu que «la Generalitat s'organitza territorialment en municipis, comarques...»; per tant, els municipis formen part de l'organització de la Generalitat, en aquest sentit.

I aquesta tesi no és una tesi que jo ara porti aquí perquè sí, és una tesi mantinguda per aquest Parlament, unànimement per la Junta de Portaveus d'aquest Parlament, en les alegacions que va fer l'any 82 en interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 28 de la Llei de Pressupostos de l'any 82, i que avui, aquest matí, el senyor Ribó ens recordava. Aquest sistema de relacions respon, per altra banda, a un esquema racional d'organització de l'Estat de les autonomies, en què els nivells s'articulen escalonadament, en forma escalonada, i en funció, precisament, de la competència legislativa en règim local. L'article 48.2 de l'Estatut és una plasmació evident d'aquesta voluntat constitucional i estatutària. Aquest esquema, que entenem que reforçaria l'autonomia de Catalunya i racio-

nalitzaria les relacions entre els ens territorials, creiem que no s'ha tingut en compte moltes vegades a la pràctica.

Quan nosaltres parlem —i en aquest sentit és una discussió que he extret del debat que es va tenir sobre els pressupostos— de laminació de l'autonomia, no s'ha d'entendre com un retret als ajuntaments; estem denunciant una estratègia política que comporta una disminució de l'autonomia política, una disminució del poder nacional de Catalunya a força de saltar-se la Generalitat. No hem de buscar gaire per trobar exemples d'aquesta pràctica —concretament, aquests dies, en la discussió en el Senat de la Llei de Bases de Règim Local. Però el que ens ha de fer reflexionar és que aquest model que s'ha practicat, entenc jo, des del Govern central, no ha solucionat tampoc els problemes de finançament dels ajuntaments. Aquesta proposta de creació del Fons de Cooperació Local de Catalunya arriba, ¿en quin moment arriba? En el moment que és més evident que aquest model no funciona.

Jo em pregunto on són aquelles propostes electorals que si guanyava el PSOE s'incrementarien en dos punts cada any les participacions dels ajuntaments en els pressupostos de l'Estat, als efectes —deien vostès— d'arribar als nivells europeus. A tall de recordatori: l'any 83, aquesta participació va pujar un punt, i se situà en un 8%; l'any 84 va disminuir en un 0,75%, i l'any 85 també va disminuir en un 0,25%, i se situà en un 7%, idèntic percentatge que el que tenia el Govern de la UCD.

Nosaltres entenem que això no s'ha pogut complir, perquè hi ha un dèficit de l'Estat que s'ha d'atendre i s'ha de mirar de controlar. No estem gens d'acord que aquest dèficit es controli a força de reduir els ingressos, o els recursos, que van atribuïts als ens inferiors, és a dir Comunitats Autònomes i ajuntaments. Però, certament, el que té una certa gràcia, per qualificar-ho d'una manera suau, és que, a sobre que el seu model no funciona, a sobre que la reducció d'ingressos de la Generalitat és un fet inqüestionable, ara se'ns presenti aquesta proposta de crear un fons subsidiari per garantir l'autonomia financera dels ajuntaments sobre la base dels ingressos actuals de la Generalitat.

En definitiva, nosaltres diem no a la creació d'un fons paral·lel i subsidiari al de l'Estat com el que se'ns proposa, i diríem sí a qualsevol intent de creació d'un sol fons a Catalunya, un sol fons per als ens locals de Catalunya, sempre que es pugui comptar, entre altres, amb els recursos corresponents del Fondo Nacional de Cooperación Municipal, de manera incondicionada, en aplicació de l'article 48.2 de l'Estatut —i després d'escoltar aquest matí el portaveu del Grup Socialista, crec que estava en aquesta línia—, i també que en aquest Fons es contemplés una part important dels recursos de les diputacions i quan estigui fixat el sistema de finançament definitiu de la Generalitat i garantida la seva autonomia financera, aportacions de la mateixa Generalitat. Fent-ho així, crec que farem un servei als ajuntaments, alhora que reforçarem l'autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Invito a posicionar-se, si ho desitja, el representant d'Esquerra Republicana.

Per tant, té la paraula el senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats.

Bé, el senyor Nadal ha dit molt clarament, i té tota la raó, el que diu l'article 142 de la Constitució sobre com s'han de finançar les hisendes locals, i quan diu que es nodriran dels tributs propis i també de la participació en els de l'Estat i de les Comunitats Autònomes. Però el que, naturalment, no ha dit és que els que han estat cedits a la Generalitat, evidentment, són a compte i minoren la quantitat global transferida. Com a conseqüència d'això, els pressupostos de la Generalitat tenen un percentatge de lliure disposició molt inferior al de la major part dels ajuntaments.

D'on sortirien els fons, els recursos, per nodrir aquest Fons de Cooperació? Doncs podrien sortir del Pla d'Obres i Serveis, o bé d'una política futura d'abocadors, o bé del cos d'extinció d'incendis i salvaments, o bé de les policies municipals, del que sigui; evidentment s'ha de retallar d'un costat o d'altre i, per tant, és obvi que no es pot retallar cap d'aquestes coses, i, si mirem els pressupostos, poques coses es podrien retallar. Però els fons que podria tenir aquest fons si haguessin de ser repartits, amb quin criteri es faria? Seria proporcional al nombre d'habitants de cada municipi? I, per tant: què tocaria a cada municipi? Podrien ser quantitats totalment ridícules i totalment absurdes. Però, és clar, el senyor Nadal ha dit molt bé que no es tractava pas massa dels recursos, i amb això ha aclarit bastant un concepte, i aleshores ha dit que el que convenia era establir la filosofia, i com que de filosofia es tracta, ja que, de recursos, no n'hi ha, perquè no sabríem d'on han de sortir les misses, el que és evident és que nosaltres hem de posicionar-nos sobre el que pensem d'aquesta filosofia.

Nosaltres no estem pas en contra que hi hagi un Fons de Cooperació Local de Catalunya, però sí que estem en contra que es parli d'aquesta qüestió en les circumstàncies actuals. I per motius molt normals. En primer lloc, perquè ja en la mateixa exposició de motius es parla del que diu l'Estatut sobre la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de règim local, però l'Estatut diu quelcom més respecte a això —aquell cèlebre «llevat allò que diu»—, i la realitat és que s'està debatent encara en el Senat la Llei de Bases de Règim Local, excessivament reglamentista i que ha de regular, entre altres coses, el finançament de les entitats locals. I, bé, aquesta Llei no sabem encara com sortirà, ni tan sols del Senat, però, en tot cas, encara haurà de tornar al Congrés dels Diputats perquè ha estat esmenada en el mateix Senat. Aquest Parlament ha de fer encara la Llei de Divisió Territorial —i, d'això, ja n'ha parlat el Diputat que m'ha precedit— i, naturalment, aleshores cal suposar que s'hauran de crear unes comarques, s'hauran d'institucionalitzar unes comarques —tal vegada unes vegueries—, i aleshores potser hauríem de fer un altre Fons de Cooperació diferent, o potser seria el mateix, cosa que no està prevista. En fi, entenem que fer ara el Fons de Cooperació sense saber quina serà la divisió territorial i quines seran les competències dels organismes d'aquesta divisió territorial, ens sembla sincerament que és posar l'arada davant dels bous.

Creiem —i això ho diem molt sincerament— que si d'una manera tan clara, el President del Govern central, no fa pas gaires mesos, va manifestar la seva voluntat de reservar-se la potestat d'intervenir prop de les persones, dels individus, de les mateixes Comunitats Autònòmiques, i que si no sabem res encara de quines seran les nostres competències en matèria de règim local, i tampoc no sabem quin tipus de finançament

tindrà la nostra autonomia —per a nosaltres hauria de ser a base de concerts econòmics— creiem que és una utopia, i és passar-se, i és fer una filosofia que no ens ha de conduir a res, presentar aquesta Proposició de Llei. De tota manera, potser en una altra circumstància se'n podrà tornar a parlar, però de moment, nosaltres, òbviament, votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Invito per posicionar-se el representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Té la paraula el senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, una vegada més sentim a Convergència i Unió que hi estan d'acord, però que s'hi oposen. Ja hi estem acostumats, això no és cap sorpresa. Altres vegades sí que ens ha causat sorpresa; aquesta no, aquesta ja comença a ser una mica feixuga, perquè és una actitud reiterativa.

Aquí es proposa una política de Fons de Cooperació, i la millor manera de demostrar que s'està d'acord és començar a caminar en aquesta línia de Fons de Cooperació. Nosaltres contemplem la presa en consideració d'aquest tema com una de les formes pràctiques de realitzar l'article 9.8 de l'Estatut, en les nostres competències sobre règim local. Perquè ens podem omplir la boca de moltes formulacions sobre l'Estatut i la seva defensa i eixamplament i desenvolupament, però es buida automàticament quan es plantegen iniciatives concretes com la d'avui, i aleshores se'ls diu que no. Nosaltres creiem que avui ja hi ha una coordinació entre la Generalitat i els ajuntaments —és obvi, ningú no ho negarà—, i de vegades amb formes molt efectives, com es va demostrar amb el fons d'ocupació comunitària, que el mateix Consell Executiu, en el pressupost, ha invertit l'aportació a ajuntaments i ens territorials, reconeixent, suposo, el bon ús que es va fer d'aquests diners dins dels ajuntaments. Però no ens sembla correcte plantejar com una qüestió confusionària, dir que s'està d'acord amb el fons del fons, però que no s'està d'acord a realitzar-ho ara, i que no s'hi està d'acord, es diu, per raons de finançament.

Senyors de Convergència i Unió, nosaltres som els primers a criticar molt durament l'actual Govern de l'Estat, del PSOE, perquè ha incomplert de forma vergonyant les seves promeses de dotar de majors recursos els ajuntaments. No hi trobem cap explicació, fora d'aquesta *realpolitik* que imposa el senyor Boyer quant a determinades despeses públiques; no entenem que qui se les carregui en primera instància siguin les entitats locals. Perquè aquesta crítica té un àmbit, i unes formes d'actuació. D'igual manera que la crítica sobre les mancances de finançament autonòmic tenen un àmbit i unes formes d'actuació. Nosaltres considerem que la qüestió del finançament autonòmic i la qüestió del finançament local series un punt de confluència perfecte, idoni, perquè aquí ens poséssim d'acord tots per buscar una filosofia conjunta per a Catalunya. Perquè tan Catalunya és el Govern de la Generalitat com el govern dels ajuntaments, i tanta necessitat de finançament hi ha avui al Consell Executiu com als nostres municipis. I que, per tant, es podria trobar una posició conjunta. Però, senyors de Convergència, vostès no fan més que dir que hem de discutir sobre això i hem de discutir sobre allò —fons local i finances autonòmiques—, i no discutim mai. On són les propostes? Només fan que oposar-se a propostes. Només fan que dir que

estan negociant i que ens portaran propostes. On són? Fem un debat sobre finances autonòmiques, senyor Cullell, fem un debat sobre propostes concretes com la que avui es planteja, de fons local. Però diem que no. I hi ha una necessitat, tots hi estem d'acord, vostès diuen que no a les propostes i no en presenten cap altra. Nosaltres no sabem què negocien —ho hem dit aquest matí—, ni sobre finances ni sobre Llei de Règim Local; però nosaltres, el que sí que demanem... tenim un representant a la Comissió Mixta de Valoracions, quan estigui nomenat, i de moment, interinament, ha assistit en una sessió, senyor Cullell: ara no posem el carro davant dels bous. Però sí que vull dir que nosaltres estem assistint avui a un debat de presa en consideració, que una vegada s'accepta un text pres en consideració, es pot esmenar en un 95, un 99%; per tant, no es pot esmenar en un 100% perquè aquest debat substitueix el de totalitat.

Ara bé, quan un diu que està davant un debat de presa en consideració pot dir que no està d'acord amb el tema, i llavors s'entén perfectament; o, si diu que està d'acord amb el tema, en el fons del fons, aleshores, una de dues, o l'accepta o té l'alternativa, i fins ara —jo no sé si la nova sorpresa serà l'alternativa—, fins ara no hi ha alternativa damunt la taula. Perquè, senyor Camp, nosaltres, ni precipitació ni incertesa: les partides pressupostàries avui existeixen. Li diré més; vostè ha plantejat, miri quin calendari ha plantejat: cal aprovar la Llei de Bases de Règim Local, cal aprovar la Llei de Finances Locals, cal aprovar la Llei de Règim Local a Catalunya... Perdoni'm, encara que el senyor Escudé en el debat pressupostari va dir que no volien *ad kalendas graecas*, seran calendes catalanes, però això serà d'aquí a bastant de temps. Per tant, mentre els ajuntaments continuen existint i continuen tenint necessitat de finançament i de coordinació amb els Pressupostos de la Generalitat, vostès van posant projectes, alguns reals, que estan en discussió, altres imaginaris com a cortina de fum que amaga el tema. Els diners, ja els tenen; el marc legal, el tenen. Vostès poden fer un percentatge de reordenació del Pressupost del 86, que és en definitiva el que es planteja en la Proposició de Llei que avui discutim; no és per al 85, es planteja que es fixin a presentar un percentatge en el Pressupost de la Generalitat, i jo entenc, i així es diria a les esmenes, que això significa per al Pressupost del 86, que en aquest Pressupost hi hauria un percentatge què és el que reordenaria. Per què dic que, els diners, ja els tenen? Recordin, encara que potser la seva memòria ja ho ha esborrat del magatzem, que entre els centenars i centenars d'esmenes que van ser refusades aquí, en el debat pressupostari, aquest debat tan accelerat i tan maco que van tenir a finals de l'any passat, hi havia una crítica constant i és: per què no reequilibraven les inversions cap als ens territorials? Per què no, molts dels serveis que avui diuen que fan vostès per als ens territorials, per què no ho invertim, com l'exemple que he citat abans, quan es demostra major eficàcia i una major proximitat als ciutadans? Per tant, havent-hi les partides i havent-hi un marc legal, una de dues, o no estan d'acord amb el Fons —com demostraran amb el seu vot— o no ens expliquin que hi estan d'acord i, aleshores, s'hi oposen com fan en tants d'altres temes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Invito a posicionar-se el representant del Grup Popular. Té

la paraula el senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, jo recordo en aquests moments, quan es va plantejar aquesta qüestió durant el debat de Pressupostos, que nosaltres ja vam dir que era un tema evidentment important.

I jo en aquests moments en què es porta ja aquest assumpte a través d'una Proposició de Llei i es discuteix en aquests moments la presa o no en consideració d'aquesta iniciativa legislativa, jo he de dir, i crec que no faig un judici d'intencions, que al darrera d'aquest debat hi ha una realitat social i és que, evidentment, el Govern de la Generalitat el té Convergència i Unió i el Govern municipal a Catalunya, bàsicament, bàsicament, el té l'esquerra, i dintre de l'esquerra els socialistes, i això és una realitat. Evidentment, en la mesura que aquesta iniciativa legislativa ve a objectivar les transferències o subvencions que dóna la Generalitat als ajuntaments, és evident que això interessa als ajuntaments, interessa a l'esquerra perquè governa els ajuntaments. I és evident que, en la mesura que això disminueix la discrecionalitat quant a la transferència d'aquestes quantitats, el Govern, i el seu Grup parlamentari, mira aquesta iniciativa amb una certa prevenció.

Potser és un judici d'intencions, però nosaltres ho veiem així i ho hem de dir, perquè, en definitiva, la Llei el que té és que venia a regular una realitat social, i aquesta és una realitat social que tenim a Catalunya. I jo em permetré dir, en nom del Grup Popular, una cosa.

Amb la independència que ens dóna una certa autoritat moral que tenim nosaltres perquè som oposició en els ajuntaments i oposició en el Parlament de Catalunya i en la Generalitat, jo crec que tenim dret a dir alguna cosa. Jo diria que la realitat social és molt delicada, perquè, evidentment, en nom del Grup Socialista ha parlat un senyor que resulta que és un alcalde d'una ciutat important de Catalunya, que és el President de la Federació de Municipis de Catalunya, que engloba, em sembla, ajuntaments com, per exemple, el de Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona i algun més, i, per tant, sense cap tipus de valoració crec que això és una cosa per tenir-la en compte. I m'explico.

Vull dir que si ell parla que amb una iniciativa com aquesta podríem evitar repetició d'iniciatives conjuntes de la Generalitat i dels ajuntaments, que amb aquesta iniciativa clarificaríem el marc competencial d'aquesta franja gelatinosa que hi ha entre els ajuntaments i la Generalitat, que, en definitiva, podríem optimitzar l'aplicació dels recursos públics que té la Generalitat i tenen els ajuntaments, home, si això ho diu un senyor, un Diputat, que té aquesta responsabilitat, a nosaltres, insisteixo, que som independents en el sentit que he dit abans, això ens fa reflexionar, perquè és evident que aquesta duplicació d'esforços, aquesta indefinició competencial s'està donant a la pràctica, i, aleshores, tot el que vingui a objectivar i a racionalitzar aquesta situació, per nosaltres, en principi, és favorable i és positiu.

S'ha dit, potser per això, que conceptualment o filosòficament tots estàvem d'acord. Nosaltres també. Aleshores jo he de dir que potser la discrepància es troba quant a la posada en marxa d'aquesta iniciativa i a la seva concreció...

Sí, em diu el senyor Camp: els diners. Sí, ja ho sabem, efectivament, però jo crec que per això hi ha les disposicions addicionals, les disposicions transitòries, les disposicions finals. Jo he

de dir que aquesta Proposició no de Llei no parla concretament de diners, parla que es fixarà en la Llei de Pressupostos un percentatge de participació per nodrir aquest fons. I ha parlat també el Grup parlamentari que dóna suport al Govern que...

Bé, al costat d'això hem de parlar també de l'autonomia financera de la Generalitat, i nosaltres estem d'acord amb això, perquè sense autonomia financera no hi ha autonomia política, i s'ha dit que la Generalitat no ha de ser només la distribuïdora dels fons procedents del Fondo Nacional de Cooperación Municipal, sinó que ha de tenir l'autonomia política per distribuir, segons criteris establerts en aquesta Cambra, aquests fons. I, en això, nosaltres també hi estem d'acord. El que passa és que creiem que això no és incompatible. És a dir, aquest Fons de Cooperació Local de Catalunya que es planteja aquí es pot nodrir del Fondo Nacional de Cooperación Municipal amb autonomia política per distribuir aquests fons als ajuntaments de Catalunya, segons acords adoptats en aquesta Cambra, i, a més, amb el percentatge de participació que es fixi en la Llei de Pressupostos de la Generalitat i amb les seves Entitats Autònomes anualment. I nosaltres no veiem en això incompatibilitat.

I, per tant, en la mesura que això pot donar una certa objectivació de l'assignació d'aquests recursos, que a nosaltres ens interessa molt, i en la mesura que això pot portar aquesta major racionalització, nosaltres veiem amb un cert interès aquesta iniciativa legislativa. No obstant això, jo he de dir que ha parlat el senyor Nadal abans que amb aquesta iniciativa voldrien reduir la discrecionalitat de les subvencions que dóna la Generalitat, i nosaltres hi afegim: d'acord, però també que això pugui reduir la discrecionalitat de les subvencions que donen els ajuntaments, perquè, insisteixo, nosaltres també estem en l'oposició en els ajuntaments i hem de controlar també això, perquè és la nostra obligació. Que això pugui suposar un increment en la racionalitat de la despesa de la Generalitat, i nosaltres hi afegim: d'acord, però també un increment de la racionalitat de la despesa dels ajuntaments. I que això pugui suposar també garantir la suficiència financera dels ajuntaments.

D'acord. I també nosaltres diem que nosaltres volem que es pugui garantir la suficiència financera de la Generalitat de Catalunya, perquè, si no, com he dit abans, no hi ha autonomia política.

I, en definitiva, per tots aquests arguments, perquè creiem que si tots estem d'acord conceptualment o filosòficament amb aquest principi, perquè nosaltres veiem que, efectivament, l'actual situació real no és correcta, no és positiva, no és l'adequada i la Llei ha de venir a regular d'una manera racional aquesta realitat social, nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Havent intervingut ja tots els Grups, sotmetrem, per tant, a votació la corresponent Proposició de Llei.

Per tant, els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei del Fons de Cooperació Local, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que s'abstinguin?

Per tant, la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el Fons de Cooperació Local de Catalunya ha estat rebut

jada per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. Donada l'avançada hora, suspendrem aquesta sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu del matí, tot indicant als senyors Diputats membres de la Junta de Portaveus que l'anunciada

reunió de la Junta de Portaveus a dos quarts de deu s'avançarà a un quart de deu. Per tant, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i deu minuts.)